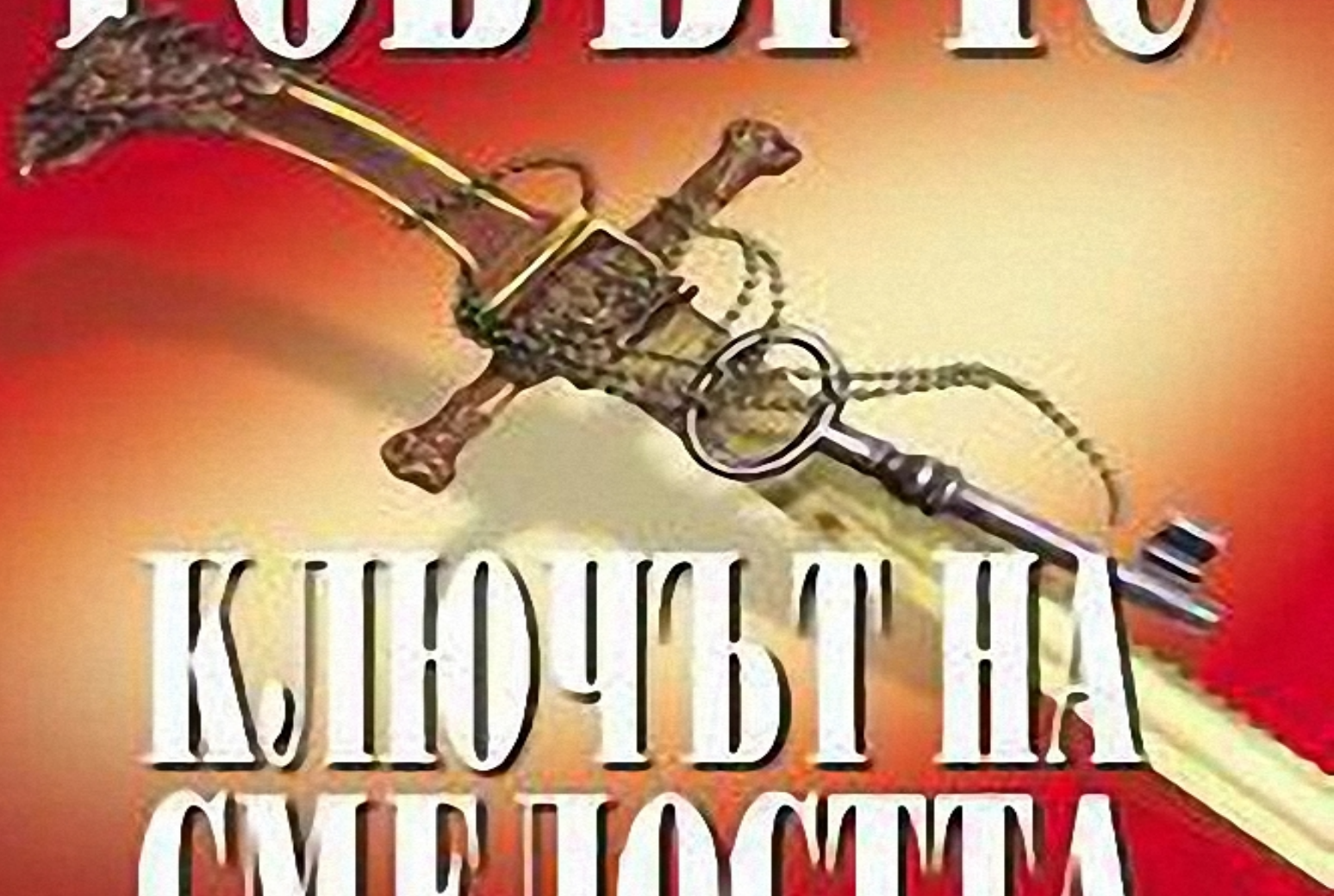

НОРА РОБЪРТС

КЛЮЧЪТ НА СМЕЛОСТТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НОРА РОБЪРТС

КЛЮЧЪТ НА СМЕЛОСТТА

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Тази книга завършва историята, в която три приятелки са изправени пред предизвикателството да отключат омагьосаните души на три древни полубогини. Настъпва часът и на самотната майка Зоуи Маккорт. Подобно на приятелките си Малъри и Дейна тя разполага с един месец, за да открие отредения ѝ ключ. Злият магьосник Кейн прави всичко възможно да осуети търсенето ѝ, но Зоуи не е сигурна кое е по-трудно за нея: да преодолее препятствията по пътя към ключа или да събере смелост да потисне съмненията си и да прегърне любовта в лицето на сексапилния Брад Вейн...

ПЪРВА ГЛАВА

Зоуи Маккорт бе на шестнадесет години, когато срещна момчето, което щеше да промени живота ѝ. Бе отраснала в планините на Западна Вирджиния и бе най-голямото от четири деца. Преди да навърши дванадесет години, баща ѝ бе избягал с чужда съпруга.

Дори тогава Зоуи не бе изживяла това като голяма загуба. Баща ѝ бе избухлив, вечно сърдит мъж, който предпочиташе да пийва бира с приятели или да спи със съседката, отколкото да се грижи за семейството си.

Все пак бе трудно без заплатата, която бе носил почти всяка седмица.

Майка ѝ бе слаба, сприхава жена, която пушеше твърде много и компенсираше отсъствието на съпруга си, като му намираще заместници, мъже, замесени от същото тесто като Боби Лий Маккорт. Удоволствието, което ѝ доставяха, бе кратко, а след раздялата дълго бе тъжна и мрачна, но не издържаше без любовник повече от месец.

Кристъл Маккорт бе отгледала челядта си в каравана на паркинга „Хилсайд“. След бягството на съпруга си тя се бе напила до забрава и оставяйки Зоуи да се грижи за по-малките деца, бе потеглила с очуканото си камаро да търси, по нейни думи, „невярното копеле и шибаната му кучка“.

Беше се забавила три дни. Не бе открила Боби, но се бе върнала трезва. Освен част от самоуважението си, бе загубила и работата си в салона за красота „Деби“.

Той се помещаваше в невзрачна барака, но без редовните приходи от него бе тежко.

Изпитанието значително бе закалило Кристъл. Един ден бе седнала с децата си и им бе казала, че въпреки трудностите ще намерят начин да се справят.

Бе закачила разрешителното си за фризьор и козметик на вратата на кухнята и я бе превърнала в свой собствен салон за красота.

Подбиваше цените на Деби и имаше талант за прически.

Така се бяха преборили с мизерията. В караваната миришеше на перхидрол, къдрин и дим, но успяваха да свържат двата края.

Зоуи миеше коси, премиташе пода и надзираваше братята и сестрите си. Когато бе показала, че проявява интерес към професията, бе получила достъп до гребените и шнолите.

Тогава бе започнала да мечтае за нещо повече, за света извън паркинга за каравани.

Справяше се добре в училище, особено по математика. Благодарение на способността си да борава с цифри, бе поела счетоводството на майка си, изчисляването на данъци и сметки.

Преди четиринадесетия си рожден ден вече бе станала зрял човек, но бе запазила копнежа на детето в себе си за нещо повече.

Нищо чудно, че бе привлечена от Джеймс Маршъл.

Бе толкова различен от момчетата, които познаваше. Не само защото бе с три години по-голям от нея, а и защото бе пътувал и видял интересни неща. Освен това бе дяволски красив. Като чаровния принц от приказките.

Праядо му бе работил в мините, но по Джеймс нямаше следи от въглищен прах. Поколенията преди него ги бяха заличили напълно и бяха придали на името си изтънченост и блясък.

Родителите му имаха достатъчно пари, за да си позволят скъпи вещи, добро образование за децата си и екскурзии до Европа. Тяхната къща бе най-голямата в града, бяла и пищна като булчинска рокля, а Джеймс и сестра му учеха в частни училища.

Семейство Маршъл често организираха разточителни приеми с жива музика и скъпа храна. Госпожа Маршъл винаги викаше Кристъл в дома си, за да ѝ направи прическа, и Зоуи отиваше с майка си, за да оформи маникюра ѝ.

Мечтаеше за тази къща, толкова красива и пълна с цветя и сувенири. Струваше ѝ се чудесно, че има хора, които живеят така, а не натъпкани в каравана, изпълнена с мирис на химикали и застоял дим.

Обеща си, че един ден и тя ще живее в къща. Не голяма и разкошна като тази на Маршъл, но истинска къща с малък двор.

И ще посети местата, за които разказваше госпожа Маршъл — Ню Йорк, Париж, Рим.

Пазеше рестото от билетите си за пътуване и спестяваше парите, които припечелваше понякога. И без това не бяха достатъчни, за да

помогнат на майка ѝ да изхранва семейството.

Постъпваше разумно с парите. На шестнадесет години вече имаше четиристотин и четиринадесет долара в тайна спестовна сметка.

През април, когато ги навърши, отиде да изкара още малко като сервитьорка на един от приемите на семейство Маршъл. Бе представителна и имаше желание за работа.

Тогава косите ѝ бяха дълги и се спускаха до талията ѝ като черен водопад. Винаги бе имала стройно тяло, което бе добило женствени форми и караше момчетата да подсвиркват след нея. Но тя нямаше време за момчета. Поне не много.

Златистокафявите ѝ очи с дълги мигли имаха неизменно любопитен и учуден израз, а чувствените ѝ устни бавно се разтягаха в усмивка. Чертите ѝ издаваха сила и бяха в екзотичен контраст с вродената ѝ свенливост.

Правеше каквото ѝ наредят и се справяше добре, а мнението си запазваше за себе си, доколкото бе възможно.

Може би Джеймс бе привлечен именно от тази затвореност, а може би от загадъчните ѝ очи или от мълчаливата ѝ зрялост. В онази пролетна вечер започна да флиртува с нея и да се старае да я впечатли. Пожела да се видят отново.

Срещаха се тайно, което правеше връзката им още по-възбуждаваща. Зоуи бе поласкана от вниманието на момче като Джеймс. Той я изслушваше. Постепенно престана да бъде срамежлива и сподели с него мечтите и надеждите си.

Бе толкова мил с нея. Винаги, когато успееха да се измъкнат, отиваха на дълги разходки с колата му или просто сядаха да погледат звездите и да си поговорят.

Разбира се, скоро помежду им започна да се случва и нещо друго. Джеймс твърдеше, че я обича и не може без нея.

В една приятна юнска нощ върху червено одеяло, постлано в гората, тя му отдаде девствеността си, подтикната от нетърпението и оптимизма, присъщи на младите.

Все още бе мил и внимателен и ѝ обеща, че ще останат заедно завинаги. Струваше ѝ се искрен. Повярва му.

Но цената на младежката наивност се оказа тежка. Зоуи я бе платила, а предполагаше, че и той. Може би за него бе още по-лошо.

Защото тя бе загубила невинността си, а Джеймс много по-ценно съкровище.

Сега стоеше загледана в това съкровище. Нейният син.

Джеймс бе променил живота ѝ, а Саймън му бе придал смисъл. Бе започнала от нулата на ново място. Момченцето я бе накарало да разбере какво е да бъде жена. Благодарение на него бе станала личност.

Със собствени усилия бе успяла да закупи малката къща с двор, в която живееше. Не бе пътувала до местата, които бе мечтала да посети, но всеки ден откриваше чудесата на света в очите на сина си.

Близо десет години след като за първи път го бе поела в ръцете си и му бе обещала, че никога не ще го разочарова, отново мислеше за него. Би сторила всичко възможно, за да осигури на Саймън нещо повече.

Зоуи Маккорт, срамежливото момиче от възвишенията на Западна Вирджиния, щеше да започне свой собствен бизнес в красивото градче Плезънт Вали, Пенсилвания, с две жени, които за два кратки месеца бяха станали за нея по-близки от сестри.

„Малки удоволствия“. Името ѝ харесваше. Това желаше да предлага на клиентите си. И тя, и приятелките ѝ трябваше здравата да се потрудят. Но дори работата щеше да бъде удоволствие, защото всяка от тях щеше да се занимава с това, за което е мечтала.

Галерията на Малъри Прайс щеше да заема единия край на първия етаж на красивата им обновена сграда. В другата част щеше да бъде книжарницата на Дейна Стийл. А нейният салон щеше да се помещава на целия горен етаж.

„Само още няколко седмици“, помисли си тя. Няколко седмици до края на ремонта и зареждането със стока и оборудване. Най-сетне щяха да отворят врати.

През тялото ѝ преминаваше тръпка при тази мисъл, но не само от страх. Понякога бе изцяло от вълнение.

Знаеше точно как ще изглежда всичко в завършен вид. Главното помещение щеше да бъде боядисано в ярки цветове, а стаите за процедури — в успокояващи пастелни тонове. Щеше да сложи свещи за аромат и уютна атмосфера, и интересни картини по стените. Подходящото осветление щеше да гали окото и да отпуска.

„Малки удоволствия. За ума, тялото и духа“ Възнамеряваше да предлага на клиентите си по малко и от трите.

Тази вечер тръгна от Вали, където бе създала дом и където щеше да развива бизнеса си, към възвишенията. Там щеше да срещне съдбата си. Саймън изглеждаше малко мрачен и мълчаливо гледаше през прозореца. Знаеше, че му е неприятно да носи костюм.

Но когато човек е канен на вечеря на място като „Уориърс Пийк“^[1], трябва да бъде облечен както подобава.

Вяло приглади подгъва на роклята си. Беше я купила изгодно от разпродажба и предполагаше, че тъмносиливото жарсе е подходящо за случая.

Може би бе по-добре да избере черен тоалет, по-семпъл и консервативен. Но цветът ѝ бе допаднал, а и по време на събитието трябваше да изглежда впечатляващо, с по-голяма самоувереност. Тази вечер щеше да бъде една от съдбовните в живота ѝ, така че държеше да бъде облечена с нещо, което я кара да се чувства добре.

Стисна устни. Неволно се бе върнала към това, за което избягваше да мисли, а се налагаше да се изправи срещу него.

Как щеше да обясни на едно деветгодишно момче с какво се занимава от известно време насам и особено с какво възнамерява да се заложи?

— Мисля, че трябва да поговорим за повода за вечерята, на която отиваме — започна Зоуи.

— Обзалагам се, че никой друг няма да бъде облечен с костюм — промърмори синът ѝ.

— Обзалагам се, че грешиш.

Той извърна глава и ѝ хвърли дяволит поглед.

— Един долар.

— Един долар — съгласи се Зоуи.

„Толкова прилича на мен“, помисли си тя. Понякога тази прилика я караше да изпитва гордост и собственическо задоволство. Струваше ѝ се странно, че не бе наследил нито една черта на Джеймс. Имаше нейните очи, нейните устни, нос и брадичка, нейните коси. Всичко това бе съчетано по малко по-различен начин във външността на Саймън.

— Както и да е. — Зоуи прочисти гърлото си. — Нали знаеш как получих онази покана за коктейл там горе преди два месеца? Тогава се запознах с Малъри и Дейна.

— Разбира се, спомням си. На следващия ден ми купи „Плейстейшън 2“, а дори нямах рожден ден.

— Подаръците без повод са най-хубави.

Бе успяла да изпълни най-съкровеното желание на Саймън с част от двадесет и петте хиляди долара, които бе получила в аванс при съгласието си да участва в... нещо фантастично.

— Познаваш Малъри и Дейна, както и Флин, Джордън и Бродли.

— Да. Често се срещаш с тях. Готини са. За стари хора — добави той със самодоволна усмивка, с която очакваше да я разсмее. Но Зоуи не се засмя. — Да не би с тях да се е случило нещо? — припряно попита Саймън.

— Не, не. Всичко е наред. — Тя прехапа долната си устна, докато се опитваше да намери точни думи. — Понякога хората се оказват свързани, без да са го знаели. Искам да кажа, Дейна и Флин са брат и сестра... е, доведени. Дейна се запознава с Малъри, а Малъри среща Флин и преди да усетиш какво става, двамата се влюбват.

— Сълзливи любовни истории ли ще ми разказваш? Ще повърна.

— Не забравяй да се наведеш през прозореца, за да не изцапаш колата. И така, най-старите приятели на Флин са Джордън и Бродли, а като по-млади Джордън и Дейна са били... гаджета. — Това бе най-приемливата дума, която една майка би могла да измисли. — После Джордън и Бродли са напуснали Вали. Наскоро се завърнаха донякъде заради връзката, за която заговорих. Джордън и Дейна се срещнаха отново и...

— Сега ще се женят. Флин и Малъри също. Това е като епидемия. — Беше се обърнал с лице към нея и я гледаше изпод вежди. — Ако ни поканят на тези сватби, ще ме накараш да облека костюм, както за леля Джолийн, нали?

— Да, за мен е удоволствие да те тормозя така. Опитвам се да ти кажа, че всеки от нас шестимата е свързан по някакъв начин с останалите. И с още нещо. Досега не съм ти разказвала за хората, които живеят в „Уорънс Пийк“.

— Те са магьосници.

Ръцете на Зоуи трепнаха на волана. Забави и спря в една отбивка от криволичещия път.

— Какво те кара да мислиш, че са магьосници?

— За бога, мамо, чувам какво си говорите на онези ваши срещи. Вещици ли са, или какво? Не разбирам.

— Не. Да. Не зная точно. — Как би могла да обясни на едно дете, че са древни богове? — Вярваш ли в магии, Саймън? Нямам предвид фокуси, а онези, за които четеш в книги като „Хари Потър“ или „Хобитът“.

— Ако не са съществували наистина, защо има толкова книги и филми за тях?

— Добър въпрос — отбеляза тя след миг. — Роуина и Пит, хората, които живеят в „Пийк“ и с които ще се запознаеш тази вечер, са магьосници. Дошли са от друг свят и са тук, защото имат нужда от нашата помощ.

— За какво?

Знаеше, че бе успяла да разпали у него същото любопитство, което го караше да разгръща книги и комикси и да играе интерактивни видеоигри.

— Ще ти кажа. Историята прилича на приказка, но не е. Докато ти я разказвам, трябва да потеглим отново или ще закъснеем.

— Добре.

Зоуи бавно си пое дъх, докато отново излизаше на пътя.

— Преди много време... наистина много отдавна, в света зад Завесата на сънищата, или Завесата на силата, както я наричали, живеел млад бог...

— Като Аполон ли?

— Нещо подобно. Но не гръцки бог, а келтски. Бил кралски син и когато навършил пълнолетие, посетил нашия свят, където срещнал една девойка и се влюбил.

Саймън нацупи устни.

— Защо винаги става така?

— Ще поговорим за това друг път. Сега нямаме много време. И така, те се влюбили и въпреки че не било позволено, родителите му се съгласили да доведе момичето в дома им, за да се оженят. Някои богове нямали нищо против, но други не го одобрили. Последвали бунтове и...

— Страхотно.

— Светът се разделил на две кралства. Младият бог управлявал едното със смъртната си съпруга, а над другото властвал зъл

магьосник.

— Супер.

— Младият бог имал три дъщери. Наричали ги полубогини, защото били наполовина човешки същества. Всяка от дъщерите се отличавала с някаква дарба. Първата творяла музика, или изкуство, втората пишела, а третата притежавала храброст. — Гърлото ѝ пресъхна при тази мисъл, но преглътна и продължи. — Била родена за воин. Трите били много близки, както всички сестри, и родителите им ги обожавали. За да бъдат защитени по време на размириците, направили един воин и една учителка техни закрилници. Тогава... не се мръщи... воинът и учителката се влюбиха.

Саймън наведе глава назад и се загледа в тавана.

— Знаех си.

— Дъщерите, които не били деветгодишни мърморковци, искрено се радвали за тях и ги прикривали, когато се измъкват, за да бъдат насаме. Затова девойките не били надзиравани достатъчно зорко. Злият магьосник се възползвал, промъкнал се до тях и изрекъл заклинание. С магия похитил душите на трите дъщери и ги заключил в стъклено ковчеже с три ключалки.

— Здравата са загазили.

— Да. Душите им все още са там и могат да бъдат освободени само когато трите ключа бъдат намерени и бъдат един по един завъртени от ръка на смъртен. От човешка ръка. — Пръстите на Зоуи изтръпнаха и тя ги потърка в полата си. — Нали разбираш, те били наполовина човешки същества и затова злият магьосник направил така, че да могат да бъдат спасени само от хора от нашия свят. Мислел, че е невъзможно. Ключовете били поверени на учителката, но тя не можела да ги завърти. Двамата с воина били изпратени в изгнание тук, в този свят. Във всяко поколение се раждат три жени, които са единствените, способни да открият ключовете и да отворят ковчежето. Трябва да бъдат скрити, което е част от изпитанието и от магията. Всяка от избраниците на свой ред изминава пътя до своя ключ за четири седмици и го поставя в ключалката.

— Значи ти си едната от жените, които трябва да търсят ключовете? Как са те избрали?

Тя въздъхна с облекчение. Синът ѝ бе будно и умно момче.

— Не зная точно. Приличаваме... Мал, Дейна и аз изглеждаме досущ като трите девойки. Героините от легендата „Дъщерите в стъклен плен“. Роуина е художник и в „Пийк“ има техни портрети. Ето това са връзките, Саймън. Има нещо, което свързва всички ни едни с други, с ключовете и с дъщерите. Мисля, че би могло да се нарече съдба.

— Ако не намерите ключовете, те ще останат в плен завинаги, така ли?

— Душите им. Телата им спят в стъклени ковчези... като Снежанка. Чакат.

— Роуина и Пит, те са учителката и пазачът. — Саймън замислено кимна. — А вие с Малъри и Дейна трябва да откриете ключовете и да оправите всичко.

— Точно така. Малъри и Дейна вече минаха по реда си и всяка от тях се справи. Започва моето изпитание.

— Ще го намериш — увери я той със сериозен тон. — Когато загубя нещо, винаги го намираш.

„Де да беше толкова лесно, колкото с любимата му фигурка на екшън герой“, помисли си тя.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. Саймън, трябва да те предупредя, че магьосникът, чието име е Кейн, се опитва да ни попречи. Ще се старая да ме спре. Страшно е, но трябва да положя усилия.

— Ще го напердашиш.

Смехът отпусна свития ѝ стомах.

— Такова е намерението ми. Искях да скрия това от теб, но реших, че не е редно.

— Защото сме отбор.

— Да, страхотен отбор.

Зоуи спря пред отворения портал на „Уориърс Пийк“.

От двете страни стояха каменни воители, с ръце на дръжките на мечовете си. Изглеждаха толкова внушителни и страховити.

„Връзки?“, помисли си тя. Каква връзка можеше да има човек като нея с воините на портала?

Отново си пое дъх и продължи.

— Невероятно — възкликна Саймън до нея.

— Да.

Реакцията на сина ѝ при вида на къщата бе обяснима. Самата тя бе ококорила очи, когато я бе зърнала отблизо за първи път.

Думата „къща“ бе твърде обикновена за здание като „Пийк“. Полузамък — полукрепост, то се издигаше над Вали, сякаш властва над величествените хълмове. Имаше куполи и кули от черен гранит и каменни статуи на джуджета по стрехите, които като че ли всеки миг ще скочат. Беше масивна сграда сред обширни тревни площи, достигащи до горите, над които вече се спускаше здрач.

Над най-високата кула се вееше бяло знаме с емблема на златен ключ.

Слънцето залязваше зад къщата и златисточервените лъчи, които набраздяваха небето, правеха гледката още по-драматична.

„Скоро напълно ще се стъмни — помисли си Зоуи — и ще изгрее съвсем тънък лунен сърп.“

Следващата нощ щеше да бъде първата от новолунието, началото на изпитанието ѝ.

— И отвътре е великолепно. Като замък от филм. Не докосвай нищо.

— Мамо.

— Неспокойна съм. Простено ми е. — Бавно измина последните метри до входа. — Но наистина не бива да докосваш нищо вътре.

Когато спря, Зоуи се помоли да не е нито първа, нито последна и извади червилото си, за да заличи последиците от прехапването на устни по пътя. Машинално прокара пръсти по равните краища на косите си, които сега бяха по-къси, отколкото на сина ѝ.

— Хубава си, да влизаме.

— Искам и двамата да изглеждаме страхотно. — Закачливо го щипна по брадичката. Докато отегчено въртеше очи срещу нея, извади гребен и среса косите му. — Ако вечерята не ти се услади, преструвай се, че ядеш, но не казвай, че не ти харесва, и не издавай неприлични звуци. Ще ти приготвя нещо, когато се приберем.

— Не може ли да се отбием в „Макдоналдс“?

— Ще видим. Добре. Красиви сме. — Зоуи прибра гребена в чантата си и понечи да отвори вратата на колата, но старецът, който посрещаше гостите и паркираше колите им, го стори вместо нея. Винаги я стряскаше. — О, благодаря.

— За мен е удоволствие, госпожице. Приятна вечер.

Саймън го изглежда любопитно.

— Здравейте.

— Здравейте, млади господине.

Поласкано от обръщението, момчето му се усмихна и се приближи.

— И вие ли сте магьосник?

Бръчките на стареца станаха по-дълбоки, когато на лицето му се появи широка усмивка.

— Може би. Как мислиш?

— Сигурно. А защо сте толкова стар?

— Саймън.

— Добър въпрос, госпожице — каза той в отговор на укорителното просъскване на Зоуи. — Стар съм, защото съм имал щастието да бъда дарен с дълъг живот. Желая го и на вас. — Костите му изпукаха, когато се наведе, за да погледне Саймън право в очите. — Искаш ли да узнаеш истината?

— Да.

— Всички сме магьосници, но някои го знаят, а други не. — Изправи гръб. — Ще се погрижа за колата ви, госпожице. Приятно прекарване.

— Благодаря.

Зоуи хвана ръката на Саймън и го поведе по площадката към двойната входна врата, която се отвори още преди да почукат и на прага застана Роуина.

Буйните ѝ огненочервени коси се спускаха над ръкавите на дълга рокля в тъмnozеления цвят на горите наоколо. Между гърдите ѝ висеше сребърен медальон с прозрачен камък, който блестеше на ярката светлина от преддверието.

Както винаги, красотата ѝ бе поразителна.

Подаде ръка на Зоуи, но очите ѝ, по-яркозелени от роклята, приковаха поглед в Саймън.

— Добре дошли. — Гласът ѝ звучеше като ехо от далечните земи, които Зоуи някога бе мечтала да посети. — Радвам се да те видя отново. За мен е удоволствие най-сетне да се запозная с теб, Саймън.

— Саймън, това е госпожица Роуина.

— Просто Роуина, ако обичаш, защото се надявам да станем приятели. Заповядайте.

Задържа ръката на Зоуи в своята, а с другата докосна рамото на Саймън.

— Дано не сме закъснели.

— Не, не сте. — Роуина ги поведе по коридора с разноцветни мозайки на пода. — Повечето от другите вече са тук, но Малъри и Флин все още не са пристигнали. В приемната сме. Кажи ми, Саймън, обичаш ли телешки дроб и брюкселско зеле?

Момчето издаде звуци на неодобрение, преди да си спомни предупреждението на майка си, и въпреки че бързо замълча, Зоуи се изчерви от срам.

Роуина избухна в смях.

— Аз също ги ненавиждам, затова не са включени в менюто тази вечер. Предпоследните гости — заяви тя, когато влязоха в приемната. — Пит, ела да се запознаеш с младия господин Маккорт.

Саймън погледна към майка си и я смушка с лакът.

— „Господин Маккорт“ — самодоволно прошепна той, едва раздвижвайки устни.

Любимият на Роуина бе красив колкото нея. Мускулестото му тяло бе скрито под елегантен тъмен костюм, а черните дълги коси биха пригладени назад над скулестото му лице. Искрящо сините му очи се вгледаха в Саймън под повдигнати вежди, когато подаде ръка на момчето.

— Добър вечер, господин Маккорт. Какво да ви предложи за пиене?

— Може ли кока-кола?

— Разбира се.

— Чувствайте се като у дома си — покани ги Роуина.

Дейна вече бе станала и вървеше към тях.

— Здравсти, Саймън. Как е?

— Добре. Въпреки че току-що загубих един долар на бас, защото този господин и Брад са с костюми.

— Лош късмет.

— Нали мога да си поговоря с Брад, мамо?

— Добре, но... — Зоуи въздъхна, когато синът ѝ се затича. — Не докосвай нищо — промърмори тя под носа си.

— Всичко е наред. А ти как си?

— Не зная. — Погледна приятелката си, на която вече имаше пълно доверие. Долови в тъмнокъфявите ѝ очи разбиране, каквото би могла да срещне само у още един човек. — Малко съм нервна. Нека все още не мислим за това. Изглеждаш чудесно.

Последното бе самата истина. Гъстите кестеняви коси на Дейна бяха подвити на съвършена лъскава камбанка под волевата ѝ брадичка. Самата Зоуи бе избрала тази прическа за нея и за пореден път се убеждаваше колко ѝ отива.

Доволна бе, че Дейна е предпочела керемиденочервеното си сако пред по-официалното черно.

— Още повече се радвам, че изглеждаш щастлива — добави тя и повдигна лявата ѝ ръка, за да разгледа още веднъж изящния рубин на пръстена ѝ. — Джордън има страхотен вкус за бижута, както и за жени.

— Не мога да отрека. — Дейна хвърли поглед назад към дивана, където Джордън разговаряше с Пит. Приличаха на двамата воини, които стояха от двете страни на портала. — Имам до себе си красив и силен мъжага.

„Чудесна двойка са“, помисли си Зоуи.

Дейна имаше атлетична фигура на амазонка, която подхождаше на мъжественото тяло на Джордън. Каквото и да станеше по-нататък, Зоуи се радваше, че бяха преоткрили любовта си.

— Предполагам, че би пийнала чаша шампанско.

Роуина се приближи и ѝ подаде висока кристална чаша с пенлива течност.

— Благодаря.

— Синът ти е голям симпатяга.

Гордостта ѝ надделя над безпокойството.

— Да, такъв е. Най-хубавото нещо в живота ми.

— Той е богатство за теб. — Роуина докосна ръката ѝ и се усмихна. — Дватама с Бродли вече са станали добри приятели.

— Веднага си допаднаха — потвърди Зоуи.

Не знаеше какво да мисли, струваше ѝ се толкова странно. Седяха един до друг в далечния край на стаята и разпалено разговаряха за нещо. Мъжът бе с елегантен тъмносив костюм, а момчето с кафяв, който вече му омалняваше.

Струваше ѝ се необяснимо как Саймън може да общува не принудено с човек, от когото тя ужасно се смущава. Обикновено със сина ѝ бяха тандем.

Брад хвърли поглед към нея и очите му, които имаха почти същия цвят като костюма му, срещнаха нейните.

О, да, той бе единственият от познатите им, който само с поглед можеше да я накара да затрепери.

Бе твърде красив, твърде богат, твърде... всичко. Не бе в категорията ѝ. Не биваше да се подлъгва втори път.

Пред Брадли Чарлз Вейн, Джеймс Маршъл би изглеждал като недоелян селянин. Богатството на Вейн, натрупано от търговия с дървен материал, бе вложено във веригата магазини за обзавеждане и строителни материали „Хоуммейкърс“, която процъфтяваше, и той бе влиятелен мъж с привилегии.

Тъмнорозовите му коси, оловносивите очи и чаровната усмивка според нея го правеха опасен. Имаше силно, атлетично тяло, върху което марковите костюми стояха съвършено. Струваше ѝ се, че дългите му крака могат да изминат разстоянието до вратата само с няколко крачки.

Освен това бе непредсказуем. Понякога се държеше арогантно и хладно, друг път властно, а бе способен и на изненадваща галантност.

Тя не можеше да има доверие на един непредсказуем мъж.

Но спокойно оставяше Саймън в неговата компания, което бе още една загадка. Никога не би сторил нищо лошо на детето ѝ. Дълбоко в себе си бе сигурна в това. Не можеше да отрече, че се държи изключително мило с него.

Но когато Брад се изправи и тръгна към нея, всички мускули в тялото ѝ се стегнаха.

— Как се чувстваш?

— Добре.

— Значи си казала на Саймън какво става.

— Има право да знае! Трябваше...

— Ако се каниш да се нахвърлиш върху мен, успокой се, защото съм съгласен с теб. Има не само право, а и достатъчно пъргав и буден ум, за да го разбере.

— О... — Зоуи сведе поглед към чашата си. — Извинявай. Малко съм напрегната.

— Ще се успокоиш ли поне малко, ако ти напомня, че не си сама?

Докато изричаше тези думи, в коридора настана суматоха. След миг в стаята нахълта Мо, огромното черно куче на Флин. Нададе весел лай и се втурна към сандвичите, подредени върху поднос на ниската масичка.

Флин и Малъри хукнаха да го удържат, а след тях и Роуина, която се заливаше от смях. Последваха викове, още лай и оглушителен трясък.

— Всъщност — добави Брад, докато наблюдаваше настъпилия хаос — при такава компания би било истински късмет да останеш сама поне за пет минути.

[1] Хълмът на война (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Оказа се, че Зоуи е тази, която трябва да се преструва, че яде. Не заради храната, а просто защото не можеше да се отпусне. Трудно бе да преглъща, когато стомахът ѝ бе свит на топка.

Не за първи път вечеряше в тази трапезария с висок таван и силен огън в камината. Всичко изглеждаше прекрасно на светлината на полилеите и свещите.

Но знаеше как ще завърши вечерта. Нямаше да има жребий и трите с Малъри и Дейна да изтеглят дискове от резбована кутийка, за да видят на коя ще се падне онзи с гравираната емблема на ключ.

Малъри и Дейна бяха преминали успешно изпитанията си, въпреки че шансовете им изглеждаха нищожни. Бяха открили своите ключове и двете ключалки бяха тържествено отворени.

Беше им помогнала с идеи, подкрепа и дори вдъхване на кураж. Но едва сега, когато настъпи нейният час, разбра какво бреме е носила всяка от тях на плещите си. Накрая и Малъри, и Дейна бяха надникнали дълбоко в себе си, за да открият пътя към ключовете.

Сега тя носеше бреме, тя поемаше риск. И трябваше да използва шанса си.

Ако не проявеше достатъчно смелост, съобразителност и сила, всичко постигнато досега щеше да отиде на вятъра.

С мъка преглъщаше хапките и дори превъзходното свинско печено присядаше на гърлото ѝ.

На масата се водеха разговори, сякаш домакините и гостите просто се бяха събрали на приятелска вечеря. Малъри и Флин седяха точно срещу нея. Златистите къдрици на Малъри бяха пригладени зад ушите и момичешкото ѝ лице бе открито. Големите ѝ сини очи се изпълниха с вълнение и радост, когато заговори за работата в „Малки удоволствия“.

От време на време Флин докосваше ръката или рамото ѝ, сякаш искаше да каже: „Радвам се, че си тук и че сме заедно“. Тези нехайни ласки стопляха сърцето на Зоуи.

За да бъде съзнанието ѝ заето с по-леки мисли, започна да си представя какво би направила с косите му, ако ѝ позволеше. Имаха наситен кестеняв цвят и бяха гъсти и чупливи. Би могла да ги оформи и все пак да изглеждат небрежно разрошени, което подходеше на издълженото му лице и формата на тъмнозелените му очи. Мислено промени прическите и на всички останали.

Изведнъж подскочи, когато Брад я скрита под масата.

— Какво?

— Слез на земята.

— Просто се бях замислила, това е.

— Не ядеш — изтъкна той.

Раздразнена, тя набоде хапка месо.

— Ям.

Бе напрегната и гласът ѝ трепереше. Не би могъл да я упрекне, но му хрумна сигурен начин да я поразее.

— Саймън изглежда доволен.

Зоуи хвърли поглед към сина си. Роуина го бе настанила до себе си и явно водеха интересен разговор, докато момчето с апетит поглъщаше порцията си.

„Няма нужда да се отбиваме в *Макдоналдс*“, каза си Зоуи с усмивка.

— Лесно се сприятелява. Дори с магьосници.

— Магьосници? — повтори Брад.

— Смята ги за такива. Слушаше с интерес, когато му разказвах за тях, стори му се вълнуващо.

— Няма нищо по-вълнуващо за едно хлапе от борбата между доброто и злото. Но за теб нещата не са толкова прости.

Зоуи набоде ново парче от печеното и го премести от единия край на чинията си в другия.

— Малъри и Дейна се справиха. И аз мога.

— Разбира се. — Брад продължи да се храни, докато тя го гледаше намръщено. — Е, поръча ли нова дограма за салона?

— Вчера.

Кимна, сякаш това бе новина за него. Не мислеше, че би одобрила разпореждането му персоналът на „Хоуммейкърс“ да му докладва, когато приемат поръчката ѝ.

— Мога да ти помогна да смениш дограмата.

— Няма нужда. Мога и сама.

— Обичам да работя с дърво, когато имам възможност. — Усмиваше ѝ се чаровно и говореше с непринуден приятелски тон. — В кръвта ми е. А осветлението? Реши ли вече?

Бе успял да отвлече вниманието ѝ. Дори и да не ѝ бе приятно да разговаря с него, поне бе престанала да мисли за ключа и бе започнала да се храни.

Бе луд по нея. Или просто не бе с всичкия си. Не получаваше никакво насърчение от дамата. Държеше се хладно и заядливо с него още от първата им среща преди близо два месеца. Освен единствен път, когато бе успял да я изненада с целувка.

Тогавя не бе имало и следа от обичайната ѝ надменност и заядливост и Брад се надяваше изживяването да е било също толкова влудяващо за нея, колкото за него. Сега бе готов да се впусне във фантазии как притиска устни към прелестната ѝ дълга шия.

Мислеше и за детето ѝ. Саймън бе като допълнителна награда в пакетче чипс или бисквити. Забавно, будно и интересно момче, с което бе истинско удоволствие да се общува. Дори и да не изпитваше влечение към майка му, с радост би прекарвал доста време с него.

Проблемът бе, че Саймън се радваше на компанията му доста повече, отколкото Зоуи. Засега. Но Брадлий Чарлз Вейн IV никога не се предаваше и постигаше това, което искаше.

Предстояха тежки битки и той възнамеряваше да вземе активно участие във всяка от тях. Бе твърдо решен да бъде до нея, така че тя просто трябваше да го приеме. Щеше да ѝ помага и да я спечели.

Зоуи смръщи вежди и не довърши това, което бе понечила да каже във връзка с осветлението.

— Защо ме гледаш така?

— Как?

Леко се наведе напред и изрече отговора си шепнешком, навярно за да не достигне до острия слух на сина ѝ.

— Сякаш би предпочел хапка от мен, отколкото от гарнитурата в чинията си.

Брад се приближи достатъчно, за да я накара да трепне.

— Рано или късно ще получа тази хапка, Зоуи. Но не тук и сега.

— Имам предостатъчно грижи и без да мисля за теб.

— Ще се наложи да намериш място и за мен. — Закри ръката ѝ със своята, преди да я отдръпне. — Помисли върху следното: Флин беше част от изпитанието на Малъри, както и Джордън от това на Дейна. Направй простата сметка, Зоуи. Оставаме само ние двамата.

— Добра съм по математика. — Тя отскубна ръката си, защото допирът я смущаваше. — Изводът от простата сметка е, че оставам само аз.

— Скоро ще видим кой е по-добър в събирането и изваждането. — Брад мълчаливо допи виното си.

В приемната, където намериха кафе и парчета ябълков пай, толкова апетитен, че накара Саймън да ококори очи, Малъри потърка гърба на Зоуи за кураж.

— Готова ли си?

— Трябва да бъда, нали?

— Всички сме с теб. Добър екип сме.

— Най-добрият. Мислех, че ще бъда подготвена, имах най-много време да се готвя. Не очаквах да се чувствам толкова уплашена.

— На мен ми беше най-лесно.

— Как можеш да говориш така? — Зоуи озадачено поклати глава. — Когато се захвана с търсенето, ти не знаеше почти нищо.

— Именно. А в твоята глава се върти всичко, което научихме и преживяхме през последните два месеца. — С усмивка на съчувствие, Малъри стисна ръката ѝ. — Голяма част от него ми се струва страховита. Има и още нещо. Когато се съгласихме, ние трите не бяхме толкова свързани помежду си, с Роуина и Пит и с дъщерите. Сега всичко ни се струва още по-важно, отколкото преди два месеца.

Зоуи колебливо въздъхна.

— Не ме успокояваш.

— Целта ми не е такава. Товарът, който си поела, е тежък, Зоуи, и понякога ще се налага да го носиш сама, независимо колко се стараем да облекчим положението ти.

Малъри вдигна поглед, доволна да види Дейна, която се приближаваше към тях.

— Какво има? — попита Дейна.

— Кратко обсъждане, преди да започнем. — Малъри отново хвана ръката на Зоуи. — Кейн ще се опита да те нарани. Да те подмами. Всъщност дълго размишлявах върху това, защото предстои последният етап, в който той или ще спечели, или ще загуби всичко, и още по-упорито ще се старее да те спре.

Дейна хвана другата ѝ ръка.

— Трепериш ли вече?

— Аз също мислих дълго. Страхувам се от него. — Зоуи изправи гръб. — Май искате да ми кажете, че трябва да се боя. Че ако наистина искам да бъда подготвена, трябва да изпитвам страх.

— Точно така.

— Тогава мисля, че вече съм напълно готова. Трябва да поговоря с Роуина, преди да ни заведе в стаята с портрета. Имам едно-единствено условие, преди да преминем към следващия етап. — Извърна глава и се намръщи, когато видя Роуина да води разгорещен спор с Брад. — Защо той се озовава навсякъде, където пожелае да отиде?

— Добър въпрос.

Дейна леко я потупа по гърба.

Малъри изчака, докато Зоуи тръгна към другия край на стаята.

— Дейна? И аз се боя.

— Е, ставаме три.

Зоуи застана срещу Роуина и прочисти гърлото си.

— Извинете за прекъсването. Роуина, трябва да разменя няколко думи с теб, преди да започнем следващото... търсене.

— Разбира се. Предполагам, че е във връзка с това, което тъкмо обсъждахме с Брад.

— Не мисля. Става дума за Саймън.

— Да. — Роуина я покани до себе си на дивана. — Именно. Брадли упорито настоява да направя нещо съществено конкретно за Саймън.

— Кейн няма да докосне момчето. — Хладният тон на Брад издаде непреклонност. — Няма да го използва. Саймън трябва да стои настрана. Условието не подлежи на обсъждане.

— Значи ти диктуваш условията за Зоуи и сина ѝ? — попита Роуина.

— Не — припряно каза Зоуи. — Мога да говоря от свое име и от името на Саймън. Но благодаря. — Погледна Брад. — Благодаря ти, че мислиш за Саймън.

— Не просто мисля за него, държа да бъде ясно. Вие с Пит искате третия ключ. Искате Зоуи да успее. Кейн желае провала й. Казахте, че правилата не позволяват нараняване на смъртни, проливане на кръвта им и отнемане на живот. Миналия път той ги наруши и щеше да убие Дейна и Джордън, ако му се бяха оставили. Не можем да бъдем сигурни, че сега ще се бори честно. Дори имам основателни опасения, че ще постъпва още по-нечестно.

Сърцето на Зоуи се сви и тя затаи дъх.

— Няма да докосне сина ми. Трябва да обещаете, да гарантирате това, иначе всичко приключва сега.

— Нови условия. — Роуина повдигна вежди. — И ултиматуми?

— Нека ги поставим по следния начин. — Преди Зоуи да заговори отново, Брад я стрелна с поглед: — Ако не направите нещо, за да държите Саймън настрана и да го предпазите от Кейн, той може да бъде използван срещу Зоуи и това да стане причина за провал. Близо сте, Роуина, твърде близо, за да допуснете едно условие да ви попречи.

— Добър ход, Брадли. — Роуина го потупа по коляното. — В твоё лице Саймън има силен закрилник. Както и ти — обърна се тя към Зоуи. — Но това, за което говорите, вече е сторено.

— Какво?

Зоуи хвърли поглед към Саймън, който примамваше Мо с коричка от пая си.

— Скрит е под най-здравата защитна броня, която мога да изградя. Създадох я в съня му в нощта, след като Дейна откри втория ключ. Мамче — нежно каза тя и докосна бузата на Зоуи, — не бих поискала от теб да рискуваш живота на детето си дори заради дъщерите на един бог.

— Значи е в безопасност? — Зоуи затвори очи, за да спре сълзите на облекчение. — Кейн не може да му навреди?

— Това е най-надеждната закрила, която мога да му осигуря. Кейн ще трябва да мине през мен и Пит, за да стигне до него. Мога да те уверя, че подобна наглост ще му струва скъпо.

— Но ако успее...

— Тогава ще се сблъска с всички нас — намеси се Брад. — Шестима души и едно голямо куче. С Флин поговорихме за това преди малко. Трябва да вземете Мо в къщата си, както направи Дейна. Предупредителна система.

— Мо? У дома? — Представи си огромното трмаво куче в малката си къща. — Би трябвало да се допитате до мен, преди да вземате такива решения.

— Това е само предложение, а не решение. — Брад наклони глава встрани и въпреки че гласът му остана тих, лицето му доби суров израз. — Разумно, трезво предложение. А и за едно момче на възрастта на Саймън е добре край него да има куче.

— Когато реша, че Саймън е готов за...

— Не, не. — Със сподавен смях, Роуина отново потупа коленете им. — Не е ли глупаво да спорите, когато и двамата мислите само кое е най-добро за Саймън?

— Да пристъпим към съществената част. Изгарям от нетърпение официално да започна.

— Добре. Саймън може да разходи Мо из имението. Ще бъде под надзор — каза Роуина на Зоуи. — Няма опасност.

— Добре.

— Ще се погрижа за това, а после ще се прехвърлим в другата стая.

Зоуи се озова седнала на дивана до Брад, без Роуина за рефер помежду им. Отпусна ръце в скута си, докато той вземаше чашата си с кафе.

— Съжалявам, че се държах като неблагодарна грубиянка — започна тя. — Не съм такава. Не съм неблагодарна.

— А само грубиянка?

— Може би. — Зоуи усети, че се изчервява. — Не беше съзнателно. Просто не съм свикнала да бъда с хора, които...

— Които ти помагат? — предположи той. — И проявяват загриженост за теб и Саймън.

В гласа му имаше хаплива нотка, но думите бяха изречени нехайно и спокойно и я накараха да се почувства засрамена. Преодоля това, като вдигна глава и го погледна право в очите.

— Точно така. Не съм. Никой не ми е помагал да го изхранвам и възпитавам и не го е обичал колкото мен. Никой не ми помогна да му

осигуря покрив над главата. Справих се сама, и то доста добре.

— Не просто добре — възрази той. — Сторила си нещо изключително. Но нима това означава, че трябва да отблъсваш всеки, който ти подаде ръка?

— Не. Не е така. Смущаваш ме.

— Е, чудесно начало. — Хвана ръката ѝ и я доближи до устните си, преди тя да се съпротиви. — За късмет.

— Добре.

Зоуи бързо се изправи, когато Роуина се върна в стаята.

— Ако всички са готови, бихме искали да спазим традицията и да започнем търсенето на ключа в съседната стая.

Вниманието на Брад остана съсредоточено върху Зоуи. Бе малко преbledняла, но се държеше. Все пак, докато вървяха по коридора, той забеляза как Дейна и Малъри закрачиха от двете ѝ страни за опора.

През последните месеци бяха станали екип, триада и дори семейство. Струваше му се, че вече нищо не би могло да промени това. Щяха да имат нужда от единението си по време на изпитанието, което предстоеше.

Сърцето му се преобърна, когато влезе в главната приемна и погледна портрета на централно място в нея.

„Дъщерите в стъклен плен“, мигове преди душите им да бъдат похитени, близки като трите жени, чиито лица бяха досущ като техните.

Венора, с изразителните сини очи на Малъри, бе седнала с малка арфа в скута и лъчезарна усмивка. Ниниан, която имаше строгите черти на Дейна и гъстите ѝ кестеняви коси, седеше до нея на мраморна скамейка и държеше пергамент и паче перо.

Права, с меч на хълбока и кученце в свивката на едната ръка, Кайна сякаш го гледаше. Мастиленочерните ѝ коси бяха дълги и разпуснати, за разлика от късата секси прическа на Зоуи. Но очите, издължени и с цвят на топаз, бяха същите.

Привличаха го, сякаш забиваха куки в сърцето му.

Трите дъщери излъчваха красота, радост и невинност в един свят, изпълнен със светлина и цветове. Но когато човек се вгледа по-внимателно, забелязваше приближаващия се мрак.

В гъстата зелена гора личеше силует на мъж, а по лъскавите плочки пълзеше зловеща сянка на змия.

В ъгъла небето бе притъмняло и издаваше признаци на буря, за която трите дъщери все още не знаеха. А двамата влюбени на заден план бяха твърде обсебени един от друг, за да усетят заплахата, която дебне поверениците им.

Още по-отблизо се виждаха три ключа, умело скрити в картината. Единият на пръв поглед приличаше на птица в лазурното небе. Друг бе сред буйните зелени листа на дърветата, а третият — под повърхността на водата в шадравана зад трите дъщери, които изживяваха последните си мигове на спокойствие и безгрижие.

Бе видял как са изглеждали след магията. Бледи и неподвижни като мъртви в кристалните си ковчези, както ги бе нарисувала Роуина.

Бе купил картината „След магията“ месеци по-рано, преди да се върне във Вали и да узнае за задачата, с която се бяха заели трите жени.

„Не можах да устоя“, помисли си той сега.

Не знаеше дали се е влюбил, или е омагьосан и обсебен от лицето на Зоуи.

— Два от ключовете вече са открити — започна Роуина. — Две ключалки са отворени. Остава една последна. — Докато говореше, тя застана под портрета с гръб към камината, в която играеха златисти и червени пламъци. — Съгласихте се да се заемете с тази задача от любопитство и защото всяка от вас бе на етап от живота си, в който се чувстваше несигурна и неудовлетворена. Освен това — добави тя — получихте възнаграждение. Но продължихте, защото сте силни и държите на думата си. Никои други за три хилядолетия не стигнаха дотук.

— Убедихте се в силата на изкуството — продължи Пит и застана до Роуина. — Както и на истината. Първите два похода ви доведоха до началото на третия.

— Вие трите държите една на друга — обърна се Роуина към жените. — И имате мъжете до себе си. Заедно образувате верига. Не бива да му позволявате да я разруши. — Пристъпи напред и заговори на Зоуи, сякаш са сами в стаята. — Ето че дойде твоят ред. Винаги е било писано ти да завършиш изпитанието.

— Така ли? — В гърлото ѝ се надигна паника. — Ако това е вярно, защо с Мал и Дейна теглихме жребий?

— Винаги трябва да има избор. Съдбата е врата, но човек сам избира дали да мине през нея, или да я подмине. Ти ще минеш ли?

Зоуи вдигна поглед към портрета и кимна.

— Тогава ще ти дам карта, твоите напътствия към ключа, и ще се моля да бъдеш закриляна.

Роуина се приближи с пергамент в ръка.

— „Красотата и истината — започна да чете тя — са застрашени, ако смелостта не ги закриля. Но две ръце могат да стиснат твърде силно и най-ценното да изтече между пръстите. Трънливият път през гората е белязан със загуба и болка, мъка и воля. По пътя ти ще има кръв, погубена невинност и страхове. При всяко разклонение вярата е тази, която прави избор, а съмнението ѝ пречи. Да се предадеш на отчаяние или да изпиташ радост? Да навлезеш в светлината или да се върнеш назад към мрака? И от двете страни стои по някой с протегнати ръце. На кого ще подадеш своите? Или ще ги свиеш в юмруци, за да задържиш това, което вече имаш, докато го стриеш на прах? Страхът дебне и стрелите му пронизват ума и тялото. Ако раните не бъдат лекувани, загнояват и белезите се превръщат в непроницаеми стени, зад които това, което е най-важно да бъде видяно от очите, остава скрито. Къде стои богинята с меч в ръка, готова да се впусне във всяка битка, когато настъпи часът? Но и да го остави, щом се възцари мир. Открий я, опознай силата ѝ, вярата ѝ и безстрашното ѝ сърце. Защото, когато я погледнеш за последен път, ще имаш ключа, с който да я освободиш. Ще го откриеш на път, по който никоя врата не ще остане заключена за теб.“

— Господи. — Зоуи притисна ръка към корема си. — Мога да задържа свитъка, нали? Никога не ще zapomня всичко това.

— Разбира се.

— Добре. — Положи усилие да запази спокоен тон. — Прозвуча малко...

— Сурово — довърши Дейна.

— Да, точно така. — Зоуи се почувства значително по-добре, когато Дейна сложи ръка на рамото ѝ. — Но в сравнение с другите моите напътствия съдържат много повече въпроси.

Роуина ѝ подаде пергамента.

— Намери отговорите — решително каза тя.

Когато останаха насаме, Пит застана зад Роуина и се загледа в портрета.

— Скоро той ще започне да я преследва — каза тя. — Нали?

— Да. Имаше достатъчно време да я опознае, да разбере какви са слабостите, страховете и желанията ѝ. Ще ги използва срещу нея.

— Момчето е в безопасност. Каквото и да ни струва, трябва да го пазим. Голям сладур е, Пит.

Доловил болката и копнежа в гласа ѝ, той я притегли към себе си.

— Ще го закриляме. С цената на всичко. — Докосна с устни върха на главата ѝ. — Той няма да го докосне.

Роуина кимна и прикова поглед в пламъците.

— Дали тя ще има толкова голямо доверие, колкото аз на теб? Ще може ли след всичко, което е преживяла, и при риска, който поема?

— Всичко се свежда до смелостта на една жена. — Пит повдигна брадичката ѝ и прокара пръст по нея. — Ако притежава дори искрица от твоята, ще спечелим.

— Не е имала до себе си мъж като теб. Не е имала никого. Всички те трогват сърцето ми, Пит. Не бях очаквала да изпитвам такава... — сложи ръка на гърдите си — ... привързаност. Но най-дълбоко ме трогва смелата млада майка.

— Тогава вярвай в нея и в армията ѝ. Те са... много упорити и умни. За смъртни.

Тези думи я накараха да се засмее и повдигнаха настроението ѝ.

— Три хиляди години сред хората и все още проявяваш любопитство към природата им.

— Може би. Но за разлика от Кейн аз се научих да ги уважавам... и никога да не подценявам една жена. Ела. — Притисна я в прегръдката си. — Да си лягаме.

Дълго след като бе пожелала лека нощ на Саймън, Зоуи си намираше занимания в къщата. Дълго след като синът ѝ бе престанал да шепне на кучето, леглото бе изскърцало под тежестта на Мо и приглушеният смях бе утихнал, тя търсеше нещо, с което ръцете и съзнанието ѝ да бъдат заети.

Срокът ѝ започваше да тече призори и ѝ се струваше, че дотогава не ще може да заспи.

Нямаше да бъде първата ѝ безсънна нощ. Вече бе преживяла хиляди други. Нощи, в които Саймън бе капризен или болен. Нощи, в които се бе мятала разтревожена заради неплатени сметки, или бе вършила домакинската си работа, защото не бе успяла да намери време за нея през деня.

Беше се случвало да не може да затвори очи и от вълнение. Спомняше си как през първата си нощ в тази къща часове наред бе обикаляла, бе докосвала стените и бе отваряла прозорците, кроейки планове за това, в което би искала да я превърне, за да създаде уютен дом за Саймън.

Предстоеше поредното важно събитие в живота ѝ, така че нямаше да се оплаква заради няколко часа пропуснат сън.

В полунощ все още не се бе успокоила и реши да вземе дълъг, горещ душ, който нямаше да бъде прекъсван от капризите на момче, молещо за внимание.

Закачи най-красивата си нощница, червена като мак, на вратата и запали ароматна свещ, за да изпълни банята с благоухание. Вярваше, че подобни малки ритуали помагат за спокойния сън.

Пулсиращите струи отпуснаха тялото ѝ и тя се наслади на усещането за мекота, което създаваше гелът за душ с аромат на праскова. Бе решила да поръча от него и за салона си. Замисли се върху напътствията и първо се опита да ги прецени като цяло, а след това като парчета от пъзел. Щеше да следва една нишка, докато... докато я отведе до следващата.

Стъпка по стъпка, щеше да започне да разбира цялостната картина. Творба на изкуството за Малъри, книга за Дейна. Какво оставаше за нея? Флакон шампоан или кутийка крем за лице? Усмихна се при тази мисъл. Това бяха нещата, които познава, освен всичко важно в света на едно деветгодишно момче. Умееше да създава уют и да преобразява различни вещи.

„Сръчна съм“, напомни си тя и се загледа в мокрите си ръце. Но какво общо имаше всичко това с пътеки през гората и богиня с меч в ръка?

„Път?“, помисли си тя, когато спря водата.

Навярно бе някакъв символ, защото никога не бе пътувала. И не очакваше в скоро време нещо да се промени.

Може би бе свързано с пристигането ѝ във Вали или започването на съвместен бизнес с Малъри и Дейна.

„Или — каза си, докато се подсушаваше — просто става дума за живота.“

За нейния живот? Или този на трите дъщери?

„Ето посока, в която мога да поема“, реши и започна да нанася крем с ухание на праскова по кожата си.

В нейния живот не бе имало нищо особено интересно, но никъде не се споменаваше, че трябва да има. Спомни си как Дейна бе извадила отделни думи от своите напътствия и бе работила върху всяка от тях. Не бе зле също да опита.

„Богиня с меч в ръка.“ Това бе лесно. Кайна държеше меч, а тя бе нейна двойница. Но ѝ бе непонятно как да я опознае, за да открие ключа и да я освободи.

Зоуи поклати глава, обърна се и погледна запотеното огледало над мивката.

Косите ѝ бяха дълги и се спускаха на черни талази покрай лицето ѝ, което изглеждаше бледо като восък. Златистите ѝ очи имаха дързък и съсредоточен израз. Парата между нея и стъклото се раздвижи и заблестя като копринен воал, когато протегна ръка към отражението, което не бе нейното.

За миг сякаш пръстите ѝ преминаха през воала и стъклото и докоснаха лицето отвъд тях.

После отново се озова сама в банята, изпълнена с пара, и пръстите ѝ оставиха следи по огледалото. Взираше се в собственото си лице.

„Вече започват да ти се привиждат разни неща“, помисли си тя и отпусна ръка.

„Проекция“, така се наричаше. Опит да се вживее в образа на младата богиня. Бе толкова уморена и неспокойна, че си бе въобразила, че е способна на това.

„Още един ъгъл за обмисляне“, реши тя. Но щеше да размишлява сутринта, с бистър ум.

Пъхна се в леглото и разтвори папката със списъци за поръчки. За козметичните процедури и салона за масаж, който възнамеряваше

да открие. Както и за самата къща.

Хрумнаха ѝ няколко идеи, добави нови бележки и се опита да се съсредоточи върху тях.

Но мислите ѝ отново се върнаха към ключа. „Гора.“ Възвишенията на Пенсилвания бяха покрити с гори, но дали се имаше предвид буквално местност, обрасла с дървета, или бе някаква метафора?

Не бе добра в разгадаването на метафори.

„Кръв.“ Какво ли означаваше това? Дали се отнасяше за кръвта на Джордън, пролята от магьосника, или за нечия друга? Нейната?

Доста пъти се бе порязвала или ожулвала. Палецът ѝ бе пострадал сериозно веднъж, когато бе на единадесет. Режеше домати за сандвичи. Брат ѝ и сестра ѝ се бяха сборичкали и някой от тях я бе блъснал.

Ножът бе разрязал ръката ѝ отстрани, от върха до кокалчето на палеца, и бе бликнала кръв като от фонтан. Все още имаше белег, по който сега плъзна поглед.

Но белегът не бе твърд и не можеше да се оприличи на непроницаема стена. Затова навярно нямаше нищо общо с него.

„Болка, загуба, кръв и отчаяние.“ Господи, защо напътствията ѝ бяха толкова потискащи?

„Трябва да ги използвам пълноценно“, реши тя и отново се залови със записките си.

Скоро очите ѝ започнаха да се премрежват и потъна в дрямка на запалена лампа.

Сънува как от ръката ѝ потича струйка кръв върху под, застлан с кафяв балатум, а край нея отекуват детски писъци.

ТРЕТА ГЛАВА

Зоуи се успя. Не си спомняше откога не ѝ се бе случвало. Със сигурност бе за първи път през това десетилетие. Затова пристигна в „Малки удоволствия“ минути преди десет, влачейки със себе си момче и куче.

Паркира на улицата, защото алеята вече бе заета от колите на Флин и Джордън и един от автомобилите на Брад. Бе виждала два, но навярно имаше и други.

Хвана каишката на Мо, преди да скочи от колата, и с жонгльорско умение успя едновременно да овладее кучето, да намести дамската си чанта и да извади хладилната, без да изпуска сина си от очи.

— Води кучето — каза тя на Саймън и му подаде каишката. — Не го оставяй то да те води. Трябва да попитаме Флин какво ще прави с него днес.

— Може да остане с мен. Ще си поиграем в задния двор.

— Ще видим. Вървете, но стойте някъде, където мога да ви виждам през прозореца.

Затичаха се към двора, докато Зоуи изкачваше стъпалата до входа.

Обичаше да гледа голямата стара къща и да мечтае как ще изглежда. Вече бяха сложили отпечатъка си върху нея, като бяха боядисали терасата в яркосиньо и бяха подредили саксии с хризантеми.

Веднага щом намери време, щеше да купи няколко сандъчета от битпазара, да ги почисти и боядиса. Може би щеше да донесе и стара бъчва, в която да засаждат летни цветя.

Погледна към стъклото над вратата. Малъри бе поръчала на художник да създаде творба от цветно стъкло, съдържаща логото на фирмата.

Сградата им постепенно добиваше уникален облик.

Остави хладилната чанта и отвори вратата.

Звучеше музика, усилена почти докрай, която не успяваше да заглуши ударите на чук, бръмченето на резачка и гласовете. Шумът издаваше, че кипи упорита работа.

За миг Зоуи се загледа в стълбището, което бе почти в средата на първия етаж. От едната страна бе книжарницата на Дейна, а от другата — галерията на Малъри.

„Над тях ще бъде моят салон“, помисли си тя.

В дъното се намираше общата кухня, от която се излизаше в задния двор. С нетърпение очакваше деня, в който щяха да сложат там маси и да предлагат на клиентите си освежителни напитки, докато седят и се наслаждават на хубавото време.

Въпреки че „Малки удоволствия“ щеше да отвори врати едва след няколко седмици, Зоуи вече виждаше мечтата си осъществена.

— Хей, къде е останалата част от бригадата?

Зоуи се опомни и видя Дейна да влиза в малкото фойе.

— Отзад. Извинявай за закъснението.

— Вече удържахме от заплатата ти. Или ще го направим, когато сложим часовник. Господи, не гледай така виновно. Никой не ти държи сметка кога идваш, особено в събота.

— Трябваше да бъда тук преди час и половина — каза Зоуи, докато сваляше палтото си. — Но се успях до осем часа.

— Осем! — ужасено възкликна Дейна. — Поспаланка.

— Не зная как Саймън е накарал кучето да пази тишина или обратното, но когато станах, вече играеха на двора. Докато ги приведа в приличен вид и приготвя закуска, стана късно. Отбих се у Флин, защото се надявах да оставя Мо там, но за щастие на Саймън нямаше никого. — Зоуи въздъхна. — Накрая ще му взема куче. Зная, че ще ме придума.

На бузите на Дейна се появиха трапчинки, когато се усмихна.

— Мекушавка.

— Такава съм. Не знаех, че всички ще бъдат тук днес.

— Тази събота ще напреднем доста.

— Чудесно. — Готова за подвизи, Зоуи сложи колана с инструменти на кръста си. — С какво сте се захванали?

— Бях намислила да лакирам пода си още веднъж, но Джордън заяви, че не се справям добре, и се зае с това. За мен остана

боядисването на кухнята, защото явно всички са на мнение, че не ме бива за друго, освен да боядисвам.

— Справяш се блестящо — тактично каза Зоуи.

— Хм. Малъри и Флин щяха да лакират нейната част, но тя заяви, че той не умее, и го изпрати горе при Брад.

— Горе? В салона ми? Какво прави Брадли там?

— Мисля, че...

Зоуи вече тичаше по стълбите да види с очите си.

Стените на главното помещение бяха боядисани от собствената ѝ ръка в тъмнорозово с виолетов оттенък. Наситен и женствен цвят, но не толкова, че да отблъсне един мъж.

За контраст плотовете щяха да бъдат в яркозелено, а помещенията за процедури — в по-пастелни тонове на същите цветове.

Подът вече бе изциклен и лакиран. Сама бе свършила тази досадна работа, а после бе застлала дъските с парчета плат.

Имаше планове какво да подреди на витрини и вече бе избрала тапицерии за дивана и креслата втора употреба, които очакваше да ѝ докарат.

Бе взела решения и за осветлението, за масите за процедури и дори за цвета на хавлиените кърпи. Всичко в салона щеше да издава нейния почерк и да бъде създадено от двете ѝ ръце.

А сега завари там Брадли Чарлз Вейн IV да разрязва плоскости за част от плотовете ѝ.

— Какво правите?

Естествено, никой не я чу. Резачката на Брад бръмчеше, пистолетът за забиване на гвоздеи на Флин пукаше, проклетата музика гърмеше.

Дори не усещаха присъствието ѝ. Е, щеше да промени това веднага.

Тръгна с гневна походка към Брад и сянката ѝ падна върху дъската и острието, което я разрязваше. Той я погледна и леко повдигна брадичка, за да ѝ даде да разбере, че закрива светлината.

Зоуи не помръдна.

— Искam да зная какво правиш.

— Почакай — извика той, доразрязва плоскостта, изключи машината и свали защитните си очила. — Докараха фолиото.

— Искам... Фолиото? — Зоуи нетърпеливо се завъртя натам, където бе посочил. Искрящият зелен цвят привлече погледа ѝ. — Чудесно е. Очаквах го едва другата седмица.

— Пристигна по-рано. — Беше се погрижил за това. — Днес трябва да облепим поне два плота.

— Не те карам да...

— Здравей, Зо. — Флин остави пистолета и ѝ се усмихна. — Какво мислиш?

— Много мило от ваша страна, че сте решили да пожертвате почивката си в събота и ни дадете едно рамо тук. Но мога и сама да се справя с това, ако... предпочитате някое по-приятно занимание.

— Вече загоряхме. — Хвърли поглед зад нея. — Къде са голямото куче и малкото момче?

— В задния двор. Не знаех какво да ги правя.

— Там има предостатъчно място за тичане. Ще отида да ги нагледам. — Флин се изправи. — Да ви донеса ли кафе?

— Стига да не си го приготвил ти — отвърна Брад.

— Неблагодарник.

Флин намигна на Зоуи и ги остави насаме.

— Не искам да...

— Имаш добър усет за интериор — прекъсна я Брад. — Избрала си подходящи плотове, семпли. Плановете ти са ясни и лесно изпълними.

Тя скръсти ръце.

— Не съм очаквала някой друг да ги изпълнява.

— Справяш се добре. — Брад замълча за миг, докато тя го гледаше втренчено. — Прецизно планиране, добър подбор, смел дизайн. Защо толкова държиш да вършиш всичко съвсем сама?

— Просто не искам да се чувстваш задължен, това е.

Той повдигна вежди.

— Неблагодарница.

Зоуи се предаде и тихо се засмя.

— Може би защото зная какво мога да върша сама, а не съм сигурна, че теб те бива. — Огледа плота, който Брад вече бе нарязал. — Изглежда, си добър.

— Дядо ми би се радвал да го чуе.

Усмихна му се над дъската.

— Искам да разкроя фолиото сама, за да мога да...

— Да погледнеш всичко тук в завършен вид и да кажеш: „Хей, аз направих това“.

— Точно така. Не мислех, че ще разбереш.

Брад се изправи, сложи ръце на кръста си и чаровно наклони глава встрани.

— Знаеш ли защо се върнах във Вали?

— Не. Признавам, че нямам представа.

— Попитай ме някога. Икаш ли да вземеш пистолета? Бързо ще свършим тази работа.

Не би могла да отрече, че работят добре заедно. Той не се държеше с нея както бе очаквала, сякаш не вярва, че може да бъде сръчна с инструментите. Тъкмо обратното, зачиташе способностите ѝ.

Налагаше волята си за някои неща. Ако Зоуи искаше да носи нещо, което според него бе твърде тежко, бързаше да ѝ се притече на помощ. Настоя да донесе хладилната чанта от долния етаж вместо нея.

Но тя не обръщаше внимание на тези неща, защото нямаше търпение да облепи първия си плот с фолио.

Въпреки че прозорците бяха отворени, миризмата на лепилото бе силна.

— Добре че работим на малки сектори — отбеляза Брад. — Ако слагахме дълги ивици наведнъж, без вентилатор тук, докато свършим, щяхме да бъдем като пияни.

— Преди две години, когато обзавеждах кухнята си, се увлякох. Бях замаяна като пияница в събота вечер и задрях на тревата в двора.

Брад се вгледа в лицето ѝ и забеляза, че страните ѝ са поруменели, но погледът ѝ е ясен.

— Когато започнеш да се чувстваш така, кажи ми.

— Добре съм. — Зоуи докосна лепилото с върха на пръста си. — Почти е готово.

— Жалко. Не бих имал нищо против да те видя замаяна.

Тя срещна погледа му, докато изправяше гръб.

— Тук има доста свеж въздух.

— Все пак си зачервила бузите. — Леко докосна лицето ѝ. — Имаш невероятна кожа.

— Това е нещо като реклама. — Зоуи не знаеше дали бузите ѝ наистина са били зачервени преди тази реплика, но сега усети как пламнаха. — Ползвам повечето от продуктите, с които ще заредя салона. Имам чудесен омекотяващ серум.

— Така ли? — Устните му трепнаха, докато прокараваше пръсти по шията ѝ. — Изглежда, действа.

— Не бих предлагала нещо, което не съм изпитала.

— Какво правиш за устните си?

Този въпрос я накара да зяпне от учудване.

— Какво?

— Какво ползваш. Имаш толкова нежни устни. — Брад плъзна меката част на палеца си по тях. — Гладки. Съблазнителни.

— Има един балсам, който... Не го прави.

— Кое?

— Не ме целувай. Този път няма да ме изненадаш. А и имаме работа.

— Права си. Но все някога работата ще свърши. Навярно лепилото вече се е стегнало. Готова ли си?

Тя кимна. Въпреки свежия въздух, бе леко замаяна. Може би заслугата бе на Брад. Предполагаше, че осъзнава въздействието на съсредоточения си изпепеляващ поглед.

Трябваше да свикне да му устоява, преди да загази.

Заедно повдигнаха ивицата фолио. Бе необходима голяма точност и координираност, за да постигнат идеално гладка повърхност. Когато лепилото от фолиото и това, което бяха намазали върху плоскостта се съединеше, нямаше връщане.

Щом загладиха ръбовете и всеки милиметър прилепна плътно, тя се отдръпна назад.

Да, идеята ѝ за заоблени ръбове се оказа добра. Бе семпло, практично и същевременно придаваше изтънченост.

Може би клиентите нямаше да забелязват подробностите, но важно бе въздействието.

— Изглежда чудесно — каза Брад, когато застана до нея. — Остроумно хрумване е да пробиеш отвори в поставките за кабелите на джаджите, които ще ползваш.

— Наричат се сешоари и маши.

— Да. Никъде няма да висят кабели, да се заплитат и салонът ти ще изглежда подреден.

— Искам обстановката да бъде изискана и отпускаща.

— Какво ще правиш с хората в другите стаи?

— О, тайни ритуали. — Зоуи размаха ръка и го накара да се усмихне. — А когато спечеля достатъчно, за да вложя солидна сума, ще инсталирам шведски душ и вана за хидротерапия в банята. Ще я превърна в нещо като място за терапевтични процедури с вода. Но това е в далечна перспектива. Сега най-важното е да оборудвам двете маси във фризьорския салон.

„Неуморна е“, помисли си Брад.

Зоуи не просто знаеше към какво се стреми и как да го постигне и бе готова да вложи цялата си енергия. Силата, която я движеше, бе вярата, че трябва да успее. Спря само за да отиде при сина си и да се увери, че е нахранен и в безопасност.

Докато чакаха да се стегне лепилото на втория плот, другите решиха да приключват за деня. Малъри дотича на горния етаж и застана до тях с юмруци на кръста.

— Ау! Всеки път, когато се кача тук, виждам нещо ново. Зоуи, изглежда страхотно. Цветовете са чудесни. Това са плотовете за фризьорския салон, нали? — Приблужи се да огледа готовия. — Не мога да повярвам, че си го направила сама.

— Помогнаха ми. — Зоуи раздвижи схванатите си рамене и отиде при нея. — Наистина изглежда страхотно. Зная, че бих могла да купя нещо готово на почти същата цена, но нямаше да му се радвам толкова. Как вървят нещата долу?

— Подовете са лакирани, кухнята е боядисана. — Малъри изведнъж си спомни, че синята кърпа, с която бе вързала косите си, все още е на главата ѝ и я свали. — Шкафовете са минати първа ръка, а уредите са лъснати до блясък.

— Толкова се увлякох тук. Трябваше и аз да помогна с нещо за кухнята.

— Имахме достатъчно помощници, благодаря. — Малъри прокара пръсти през русите си къдрици, за да бухнат. — Отиваме у дома да хапнем пържено пиле. Ще дойдете ли и вие?

— Първо трябва да довърша тук. Изпрати Саймън горе и ще дойдем малко по-късно.

— Какво ще кажеш да го вземем с нас? И без това не може да се отдели от Мо.

— Е, добре. Не...

— Всичко е наред, Зоуи. Елате, когато сте готови. Ще ти запазя някое бутче. И на теб, Брад.

— Тръгвай, не губи време.

Когато Зоуи се обърна, Малъри намигна на Брад и слезе по стълбите.

— Нали искаш да довършим плота?

— Да, но нямам намерение да те задържам.

— Когато ми омръзне, ще ти кажа. Готова ли си да залепим това?

За да спести време, Зоуи не възрази. Облепиха и втория плот с фолио, опряха го на стената до първия и най-сетне прибраха инструментите. Оставиха прозорците леко открити.

Тя понечи да вдигне хладилната си чанта, но Брад я изпревари.

— Достатъчно за днес.

— Благодаря за помощта. Остави това на терасата, а аз ще огледам етажите и кухнята, за да проверя дали всички врати са заключени.

— Ще дойда с теб. И аз искам да разгледам.

Зоуи тръгна по стълбите, но се спря и се обърна.

— Да ме пазиш ли се опитваш? Мога да се грижа сама за себе си.

Брад премести чантата в другата си ръка.

— Да, искам да те пазя. Не се и съмнявам, че можеш да се грижиш сама за себе си, за сина си, за приятелите си и дори за непознати хора, ако се наложи.

— Щом мислиш така, значи не се нуждая от закрила. Тогава защо ме пазиш?

— Харесва ми. Освен това, приятно ми е да те гледам, защото си красива жена и силно ме привличаш. Не създаваш впечатлението, че си глупава или бавно загреваща, така че със сигурност знаеш за влечението, което изпитвам към теб. Но ако в съзнанието ти има и следа от съмнение, почакай да оставя тази чанта и ще ти демонстрирам.

— Зададох много прост въпрос — отвърна тя. — Не съм молила за демонстрация или нещо подобно.

Слезе по стъпалата и рязко се обърна към кухнята, когато чу тъпия звук от оставянето на чантата. Нямаше време да реагира, преди да бъде вдигната на ръце и притисната с гръб към стената. Долови гнева в очите му, които горяха и изглеждаха почти черни. По шията ѝ пробягна тръпка едновременно на страх, раздразнение и не малка доза възбуда.

— Хайде, погрижи се сама за себе си — предизвикателно каза той. — После ще преминем към демонстрацията.

Зоуи втренчи поглед в очите му, изчака, докато ръцете му започнаха да омаляват, и провря коляно между бедрата му, без да го удари сериозно.

Брад потръпна и това я накара да изпита задоволство.

— Добре, първо, не мога да отрека, че притежаваш забележително самообладание. — Той не помръдна. И двамата знаеха, че едно рязко движение би било достатъчно, за да падне на колене. — Второ, благодаря ти, че го проявяваш в този случай.

— Не съм безпомощна, хленчеца слабачка.

— Никога не съм те смятал нито за безпомощна, нито за слабачка. — Изведнъж положението и ролята му в него му се сториха смешни. Понечи да се засмее, но само долепи чело до нейното. — Не зная как успяваш да ме накараш да изляза от кожата си, но го постигаш. — Бавно отпусна раменете ѝ и опря длани на стената до главата ѝ. — Ще отместиш ли това коляно? Изнервяш ме.

— Такава е целта ми. — Все пак се вслуша в молбата му. — Не зная защо ми е толкова забавно.

— На мен също. За бога, Зоуи, не издържам вече. Кажи ми нещо. Забранено ли е да те намирам за привлекателна?

— Какво очакваш да ти отговоря?

— Това е загадка, нали? — Погледът му се плъзна от очите към устните ѝ. — Опитай се да видиш нещата от моята гледна точка.

— Стой по-далеч. — За да скрие учестените удари на сърцето си от Брад, Зоуи го побутна назад. — Не мога да разговарям с теб така.

— Добре. Само секунда.

Той потърка устните ѝ със своите, сякаш прошепна обещание, което я накара да почувства приятна тръпка. След това се отдръпна.

— Би било лесно да те допусна до себе си. — Все още несигурна дали ще може да запази равновесие, Зоуи остана облегната на стената. — Имам нормални човешки потребности. Не съм била с мъж повече от година... близо две.

— Все едно ми е с кого си била дори вчера. Интересувам се от теб сега.

— Е, доста отдавна не съм имала връзка. Има причина.

— Саймън.

Тя кимна.

— Главно заради него. Не бих споделила живота си с някого, когото не бих допуснала в неговия.

— Знаеш, че не съм способен да го нараня. — В тона му отново се прокрадна гняв. — Обидно е да намекваш, че имаш подобни опасения.

— Зная, че не си такъв човек, затова няма смисъл да се чувстваш засегнат. Но има и друга причина. Трябва да бъда внимателна и заради себе си. Ти не би се задоволил да подържиш ръката ми и да разменим няколко сладки целувки на лунна светлина, Бродли.

— Би било добро начало.

— Но не и край. И двамата го знаем. Не виждам смисъл да започвам нещо, когато не зная дали мога да стигна до край. Възможно е да сгреша, ако преспя с теб. Не зная дали искаш това заради нормалните човешки потребности, или заради историята, в която се забъркахме.

— Мислиш, че искам да бъда с теб заради ключа?

— А ако наистина е така? — Зоуи разпери ръце с дланите нагоре. — Как би се чувствал, ако бъдеш използван по този начин? Факт е, че ако не бяха ключовете, ние нямаше да се срещнем, Бродли. С теб не идваме от едно и също място и нямам предвид Вали.

— Разбирам.

— Нямаме нищо общо, освен ключа.

— Ключът — съгласи се той, — приятелите, които означават много и за двама ни, града, от който са корените ми и в който ти си пуснала своите. Желанието да постигнем нещо в живота си. Както и едно малко момче. То е твой син, но и аз се привързах към него. С или без теб, щях да изпитвам симпатия към Саймън. Не разбираш ли?

Зоуи не можа да каже нищо в отговор и само кимна.

— Има и още нещо, но нека засега оставим химията помежду ни настрана. Всички тези неща, взети заедно, ми се струват доста солидна обща основа.

— Почти винаги се чудя за какво да разговарям с теб и как да се изразявам.

— Може би не бива да мислиш твърде много. — Той протегна ръка. — Да разгледаме кухнята. Ако не тръгнем скоро, за нас няма да остане нищо от пилешкото.

Бе доволна, че Брад бе сменил темата. Не можеше да разграничи мислите и чувствата, грижите и потребностите си. Поне засега.

Бе доволна и че по време на вечерята у Флин се водеха шеговити разговори и никой не засегна темата за ключа.

Все още не бе стигнала до нищо съществено, а имаше твърде много информация, твърде много въпроси, които се въртяха в съзнанието ѝ и не можеше да ги подреди в смислено изложение.

Скоро трябваше да се съберат, за да поговорят, но Зоуи се нуждаеше първо от време да обмисли всичко сама.

И Малъри, и Дейна бързо бяха изградили теории. През четирите седмици ги бяха доизглаждали, преценявали от различни гледни точки и изменяли, докато бяха стигнали до верния път.

„А аз нямам нищо“, помисли си Зоуи.

Затова щеше да прекара вечерта в преглеждане на напътствията и записките си, в размисъл и припомняне на всичко, което се бе случило по време на първите две изпитания, стъпка по стъпка. Някъде там се криеха отговорите.

Когато Саймън и Мо заспаха и в къщата се възцари тишина, тя седна на масата в кухнята. Бе подредила на купчини бележки, папки и книги. Реши, че вече е погълнала твърде много кафе за деня и свари чай. Докато пиеше първата чаша, отново прочете напътствията и извади на чиста страница в тетрадката си думи, които смяташе за ключови.

„Красота, истина, смелост.
Загуба, мъка.

Гора.
Пътека.
Път.
Кръв и смърт.
Призраци.
Вяра.
Страх.
Богиня.
Смела.“

Може би пропускаше нещо, но все пак това бе отправна точка. Красотата за Малъри, истината за Дейна и смелостта за самата нея.

Загуба и мъка. Нейна или на трите дъщери? Ако приемеше тази част лично за себе си, каква бе загубата и мъката ѝ? Най-наскоро бе загубила работата си. Отбеляза това. Но бе получила нова възможност.

Гори? Бе заобиколена от тях, но някои означаваха за нея повече, отколкото друга. Около „Уориърс Пийк“ имаше гори, както и там, където бе прекарала детството си. Местността отвъд реката до къщата на Брад също бе гориста. Но ако гората имаше символично значение, то би могло да бъде, че се лута и не вижда най-важното. Че не може да достигне до същността, защото отдава твърде голямо значение на отделни подробности.

Понякога наистина бе така, но кой щеше да се погрижи за подробностите, ако не тя?

Скоро щеше да има родителска среща. Саймън се нуждаеше от нови обувки и зимно яке. Пералнята бе започнала да скърца и все не ѝ оставаше време да почисти сифоните.

Трябваше да купи кърпи за салона и да отдели сума за нова пералня там. Което означаваше, че у дома ще се задоволи със скърцащата още известно време.

Опря брадичка на юмруците си и затвори очи за минута.

Щеше да свърши всичко това, да изпълни задълженията си, но някой ден щеше да прекара целия следобед в четене, с чаша студена лимонада в ръка.

Хамакът леко се люлееше, а книгата лежеше разтворена върху корема ѝ. Все още усещаше сладникавия вкус на лимонадата.

Очите ѝ бяха затворени зад слънчевите очила и приятният бриз галеше лицето ѝ.

Не си спомняше кога за последен път се бе чувствала толкова отпусната и безгрижна. Пълна почивка на ума и тялото. Нищо не можеше да ѝ попречи да се наслаждава на тишината и спокойствието.

Издаде въздишка на пълно блаженство.

След миг се озова в караваната, плувнала в пот от убийствената жегата.

„Сякаш живея в консервена кутия“, помисли си тя, докато смяташе остриганите коси от пода.

Чуваше караниците на по-малката си сестра и брат си, чиито гласове достигаха до нея през замърсените стъкла, гневни и пискливи. Тук всички бяха вечно ядосани.

Застана до вратата и рязко я отвори, за да извика: „Млъкнете, за бога! Пазете тишина поне пет минути. Заболя ме главата от вас“.

Но попадна в гора и усети дебел сняг под краката си. Вятърът свиреше сред клоните на дърветата, които се поклащаха на фона на оловносиво небе.

Чувстваше студ и бе изплашена, защото се бе загубила.

С мъка запристъпва във виелицата, придържайки издутия си корем, за опора на бебето.

Бе натежала и уморена.

Искаше да спре, да си почине. Какъв смисъл имаше да върви? Никога нямаше да намери пътя.

Болка скова корема ѝ и я обзе двойно по-силна уплаха. Почувства топлина между краката си и втренчи поглед в кръвта, която потече по снега.

Отвори уста, но преди да издаде вик на ужас, отново се озова в хамака, на сянка, с вкус на лимонада върху езика.

Избирай.

Зоуи рязко стана от масата в кухнята си, разтреперана, а Мо изръмжа срещу нещо невидимо до нея.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Оказа се по-трудно от очакванията ѝ да убеди Саймън да прекара деня у свой съученик, вместо при нея в „Малки удоволствия“.

Харесвало му да си говори с приятелите ѝ. Искал да играе с Мо. Щял да помага, а не да пречи.

Накрая тя прибегна до най-сполучливия родителски подход. Подкупване. Обеща му да се отбият във видеотеката на връщане и да вземат две игри и филм.

Когато се оказа, че Мо е добре дошъл да се включи в игрите в задния двор с лабрадора на Чък, Саймън бе не просто доволен, а на седмото небе.

Това донякъде разсея чувството за вина, а тревогата даде възможност на Зоуи да провери първата си теория.

Ако в напътствията ставаше въпрос за нейния път, а гората бе някакъв символ, може би всичко бе свързано с живота ѝ във Вали. Пътеките, които я бяха отвели до мястото, което бе превърнала в свой дом.

Бе привлечена от малкия град в долината и още щом бе навлязла в него преди четири години бе решила да се установи тук.

Трябваше да работи, да се бори и да търпи лишения, за да намери радост и удовлетворение. Сама бе правила избори и бе вземала решения в коя посока да поеме.

Сега си ги припомни, докато караше през познатите квартали. Улиците бяха тихи в неделната утрин. Премина по тях както преди четири години, когато бе търсила дом за себе си и Саймън. Спомни си, че бе тръгнала на тази обиколка, за да усети ритъма на живота, да прецени облика на къщите и темперамента на хората, които вървяха или шофираха по улиците.

Наближаваше краят на пролетта. С възхищение бе разгледала градините и дворовете и бе добила представа за атмосферата на града.

Бе забелязала табела „Продава се“ сред запуснатия двор пред малката кафява къща. Мигновено бе решила, че тя ще бъде нейният

дом. Спря до бордюра както тогава, огледа имота си и се опита да си го представи такъв, какъвто бе преди.

От двете му страни имаше малки, но грижливо поддържани къщи. Дърветата хвърляха приятна сянка. Момиченце караше велосипед по тротоара, а в края на улицата тийнейджър миеше колата си и слушаше силна музика.

Спомни си вълнението, което я бе обзело, когато бе записала името и телефонния номер на агенцията за недвижими имоти от табелата.

Бе отишла право там и сега тръгна по същия маршрут. Обявената цена бе твърде висока, но това не я бе обезкуражило. Знаеше, че изглежда смешна с евтините си обувки и дрехи и навярно ще я вземат за откачалка. В говора ѝ се долавяше характерният акцент за Западна Вирджиния.

„Но им дадох да разберат, че не съм откачалка“, помисли си Зоуи.

Паркира както тогава и слезе от колата си.

Беше си уговорила среща за оглед на къщата, за която щеше упорито да се пазари, и бе тръгнала към центъра, за да попита дали салонът за красота търси персонал.

Офисът на агенцията бе затворен в неделя, както и салонът, но тя измина пеша пътя и до тях, и видя себе си както се бе чувствала тогава. Изпълнена с безпокойство и вълнение, но прикрити зад маска на хладнокръвие. Бе приела работата, може би твърде прибързано и лесно. Дали това бе още едно от нещата, които бяха писани? Или бе поела по вярната пътека в най-подходящия момент?

„Посветих на този салон повече от три години работа“, помисли си Зоуи, когато застана до витрината с ръце на кръста.

Бе добра в професията си, по-добра от злобната собственичка Карли, което бе част от проблема.

Твърде много клиентки бяха започнали да предпочитат Зоуи и бакшишите ѝ бяха щедри. Това не се харесваше на Карли, неприятно ѝ бе една от подчинените ѝ да я засенчва на собствената ѝ територия. Затова бе започнала да я разиграва. Ту намаляваше работното ѝ време, ту я претоварваше с работа. Мъмреше я, че разговаря с клиентките или твърде много, или недостатъчно. Използваше всички начини да наранява гордостта ѝ и да я кара да се срамува от себе си.

Зоуи бе търпяла това, не се бе съпротивлявала. Дали бе постъпвала правилно? Нуждаеше се от работата, от редовната клиентела, заплатата и бакшишите. Ако се бе защитавала, щеше да бъде уволнена доста по-рано.

Все пак ѝ се струваше унизително, че бе търпяла такова отношение само заради парите.

Не. Дълбоко си пое дъх и потисна гнева и срама. Беше го търпяла заради дома си, сина си и живота си. Не би могла да спечели тази битка. Накрая все пак бе уволнена. Но се бе случило, когато бе настъпил най-подходящият момент да загуби работата си и да се озове на кръстопът.

Нали именно гневът, срамът, чувството на отчаяние и дори паниката, когато за последен път бе излязла от салона на Карли, я бяха тласнали към „Малки удоволствия“? Би ли се захванала със собствен бизнес, ако бе запазила работата си и сигурното месечно възнаграждение, с което покриваше разходите си?

„Не“, призна тя пред себе си.

Отдавна мечтаеше за това, но не би се решила да го осъществи. Не би събрала смелост. Трябваше да остане на улицата, за да бъде готова да поеме по нов път, без да се бои от рисковете.

Обърна се и се загледа в града, който вече познаваше толкова добре, колкото собствения си хол. На две крачки бе супермаркетът, зад ъгъла — пощата, наляво — малкият парк, а надясно — училището на Саймън.

Ако продължеше по улицата, щеше да стигне до гостилницата и любимите млечни шейкове на Саймън. В същата посока бе изходът за шосето, което водеше до „Уориърс Пийк“.

Със затворени очи можеше да намери пътя до апартамента на Дейна, до къщата, в която живееха Флин и Малъри, до библиотеката, редакцията на вестника, аптеката и пицарията.

А ако тръгнеше покрай реката, тя щеше да я отведе до дома на Брадли.

„Различни пътеки — помисли си Зоуи, докато вървеше обратно към колата си. — Различни избори, различни посоки.“

Но всички те бяха част от едно цяло, а сега и част от нея.

Ако ключът бе някъде тук, на мястото, където бе изградила дом, щеше да го открие.

Седна зад волана и потегли по криволичещия път към „Малки удоволствия“.

Сутринта Зоуи не сподели нищо с приятелите си. Чувстваше нужда първо да поработи, не само физически, а и умствено, за да изглади теорията си и да разгадае смисъла на онова, което ѝ се бе случило вечерта.

Не можеше да заговори за него, преди да го обмисли. Освен това в присъствието на мъжете бе различно. Имаше неща, които не би могла да каже пред тях по същия начин, както, ако бе насаме с Малъри и Дейна.

Въпреки че вече имаше доверие на тези мъже.

Остави дърводелската работа на Брад и прекара сутринта в сменяне на плочки в банята. Докато вършеше еднообразната работа, съзнанието ѝ бе свободно да размишлява върху преживяното и да гадае какво означава.

Дали бе случайност, че то бе толкова различно от преживяванията на Малъри и Дейна при първите им срещи с Кейн? Или в това имаше нещо важно?

„Избирай“, каза си тя.

Все пак нещо се повтаряше. Всяка от тях бе трябвало да направи избор. Явно рискът ставаше все по-голям с всеки следващ ключ.

Не я бе наранил. Имаше миг на болка, докато вървеше през гората във виелицата, но тя бе преживявала и по-тежки моменти. Защо ѝ бе показал различни сцени, без да ѝ даде възможност да се вживее в една илюзия, преди да я тласне към следващата?

Първата бе безобидна малка фантазия, нищо значимо и съдбовно. Втората бе по-досадна и позната, а третата...

Замисли се върху нея, докато напластяваше цимент. Бе страховита, за да я накара да изпита уплаха. Луташе се в гората, сама и бременна.

„Вече преживях това“, каза си тя.

После болката и кръвта.

„Помятане — осъзна Зоуи. — Загуба на бебето.“

Но в действителност не бе загубила детето си, а сега то бе защитено.

Дали Кейн знаеше това? При тази мисъл Зоуи се отпусна на пети. Ако не знаеше, че Саймън е защитен, нима не бе логично първата му заплаха да бъде свързана с най-важното за нея, единственото, което би закриляла с цената на живота си?

— Зоуи. — Шпатулата тупна върху плочките. — Извинявай, не исках да те стресна.

Брад стоеше на прага, облегнат на касата. Бе там от няколко минути и я наблюдаваше. Очевидно бе, че е угрижена. Бе изписано на лицето ѝ.

— Не, всичко е наред — отвърна тя и отново се залови за работа. — Почти свърших тук.

— Бригадата излиза в обедна почивка.

— Добре, ще дойда при вас, когато съм готова. Трябва да изсъхне циментът.

Той не помръдна от прага, докато Зоуи мълчаливо продължаваше да маже. След малко приклепна до нея.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило?

Ръката ѝ трепна, но бързо възстанови ритъма.

— За какво говориш?

— Вече те познавам достатъчно добре, за да разбера, че нещо те тревожи. Кажи ми какво е станало от вчера насам, Зоуи.

— Ще ти кажа. — Тя остави инструмента в кофа до вратата на стаята. — Но не само на теб.

— Наранил те е?

Брад сграбчи ръката ѝ, повдигна брадичката ѝ и я накара да извърне глава към него.

— Не, пусни ме. Ръцете ми са изцапани.

— Сторил ти е нещо. — Тонът му бе хладен, както когато се опитваше да потисне гнева си. — Защо досега не каза нищо?

— Трябваше ми време да помисля, да си го обясня, това е. Ще ми бъде по-лесно да разкажа на всички наведнъж. — Ръката му все още докосваше бузата ѝ. Лицето му бе съвсем близо до нейното. — Моля те, не ме докосвай така точно сега.

— Точно сега? — Пръстите му се плъзнаха към тила ѝ. — Или никога?

Зоуи изпита желание да се протегне и да замърка.

— На този етап.

Понечи да се изправи, но той я изпревари, без да пусне ръката ѝ, и я притегли към себе си.

— Искам да узная само едно, нали Саймън е добре?

Можеше да устои на чара му и да потисне копнежа си за близост, но бе трудно да остане равнодушна към искрената му загриженост за сина ѝ.

— Да. Добре е. Много искаше да дойде днес. Обича да си бъбри с теб... с всички вас — побърза да добави тя. — Но не желяех да говоря за това пред него. Все още не.

— Тогава да слезем долу и да поговорим с другите, а аз ще намина през седмицата да го видя.

— Не е нужно...

— И аз обичам да си бъбря с него. И с теб. — Брад прокара пръсти от шията към рамото ѝ. — Би могла отново да ме поканиш на вечеря.

— Всъщност...

— Утре, какво ще кажеш за утре?

— Утре? Ще готвя само спагети.

— Чудесно. Ще донеса вино. — Явно решил, че срещата е уговорена, той я задърпа навън. — Да отидем долу да се измием.

Не бе сигурна кога го бе оставила да наложи волята си и защо бе невъзможно да му откаже. Докато миеше ръцете си, Зоуи осъзна, че я бе подмамил толкова умело, че преди да усети, бе попаднала в капана.

Освен това ставаше дума за утре. Днес ѝ се бяха струпали твърде много грижи и без да мисли за някакви си спагети.

Макар и недовършена, кухнята бе най-подходяща за сборен пункт. Парче шперплат, сложено върху две табуретки, служеше за маса, а за столове ползваха обърнати кофи и стълби.

Дейна придърпа една кофа и се настани на нея.

— С фъстъчено масло и конфитюр ли е? — попита тя, когато видя сандвича, който Зоуи бе разопаковала. — Масло с парченца фъстъци и гроздов конфитюр?

— Да. — Зоуи се канеше да поднесе една от триъгълните половинки към устата си, но забеляза, че Дейна буквално се облизва. — Искаш ли го?

— Отдавна не съм хапвала такъв сандвич. Половината от твоя срещу половината от ръженото ми хлебче с шунка и швейцарско сирене.

Направиха размяната и Дейна лапна първия залък.

— Превъзходно — каза тя с пълна уста. — Никой не прави вкусни сандвичи от мамчето. Е, ще ни кажеш ли какво има, или първо ще ядем?

Зоуи вдигна очи и погледна лицата на всички около масата. Гледаха я втренчено, в очакване.

— На челото ми ли е изписано?

— Така изглежда. — Малъри загреба кисело мляко от кофичката си. — Тази сутрин личеше, че си разстроена, но явно се опитваше да го прикриеш. Качи се горе, без да кажеш мнението си за кухнята след боядисването.

— Страхотна е. Щях да ви кажа. — Смутена да бъде център на вниманието, Зоуи разчупи сандвича си на две. — Искях първо да си починете, преди да чуете какво ми се случи снощи.

— Вече си почиваме. — Дейна потърка бедрото й. — Сега е моментът.

Зоуи заговори, без да бърза, за да бъде напълно ясна и да не пропусне някоя подробност.

— Беше различно от всичко, което сте преживели вие. Всеки от вас, който е имал среща с Кейн. Дори от онова, което стана в края на първия месец тук, в тази къща.

— Усещаше ли присъствието му? — попита Джордън.

— Това е странното. Не се задържах на никое от трите... места — би могла да ги нарече така — достатъчно дълго, за да осъзная какво чувствам. И не мисля, че съм се измъкнала сама, както някои от вас. Нямах време. Сякаш си на едно място, а щом затвориш очи, изведнъж попадаш на друго.

— Да ги обсъдим едно по едно. — Флин вече бе извадил бележник. — Лежала си в хамак. — Потупа по страницата. — В своя двор ли беше?

— Не, нямам хамак. Всъщност никога не съм се люляла в хамак с книга и чаша лимонада в ръка. Кой има време за това? Би било чудесно. Тъкмо си мислех колко заета ще бъда през следващите няколко седмици и хоп, озовах се в хамак и пиех лимонада. —

Намръщи се и не забеляза, че Брад я гледа с присвити очи. — Не знаех къде съм. Не мисля, че има значение, преди малко стигнах до този извод. Беше все едно къде се намира хамакът, той бе просто символ на пълна почивка цял следобед. Защото ми се искаше да мога да си я позволя.

— Мисля, че си права — съгласи се Малъри. — Той ни пренася във фантазиите ни, позволява ни да ги видим и изживеем. Моята беше, че съм омъжена за Флин и имам талант на художник. — Махна към другата страна на масата. — Дейна е била сама и безгрижна на тропически остров, а ти си си починала в слънчев следобед.

— Жалка фантазия в сравнение с вашите.

Но Зоуи се усмихна доволна, че заключението ѝ изглежда вярно.

— Изтръгнал те е от нея, вместо да те остави да ѝ се наслаждаваш — изтъкна Джордън. — Може би не е искал да ти даде възможност да прозреш, че е фалшива. Оставил те е само да вкусиш от сладостта, а после те е изпратил другаде. Нова стратегия.

— Мисля, че това е смисълът на първата част. Да преминем към втората. Бях в караваната на майка ми и сметох цял куп косми от пода. Познавах обстановката, миризмите и гласовете на сестра си и брат си, които се караха навън. Но не зная на колко години бях. На сегашната си възраст? Като дете? Или някъде по средата? — Зоуи замислено поклати глава. — Искам да кажа, че не бях наясно какво става с мен. Усещах само горещина, умора и раздразнение. Струваше ми се, че съм обречена завинаги да правя това. Да чистя, да наглеждам децата, всичко, от което ми бе писнало. Би могло да се каже, че бях изнервена и кисела. Мисля, че също е символ.

— Хваната в капана на неизбежността — отбеляза Брад. — Принудена да се грижиш за другите, без да му се вижда краят.

— Да. Мама изнемогваше и се нуждаеше от помощта ми. Но човек започва да се чувства като в капан. Струва му се, че каквото и да прави, не ще се измъкне.

— Значи можеш да лежиш в хамак и да се наслаждаваш на живота или да се мъчиш и да тъпчеш на едно място. — Дейна нацупи устни, докато размишляваше. — Но това не са единствените възможности за избор. Не е толкова просто. Ти си го доказала.

— Някои хора биха казали, че сега отново съм в капан. Не се чувствам по този начин, но може би изглежда така. Следва третата

част.

— Искал е да те сплаши — каза Малъри.

— О, да, изпълни мисията си. Беше студено и бях сама. Не бе красива зимна картина с приятен, пухкав сняг, а страховита, убийствена виелица. Бях толкова уморена и усещах тежестта на бебето в себе си. Исках само да легна някъде и да си почина, но знаех, че ако го направя, ще умра, а с мен ще загине и детето. — Несъзнателно прокара ръка по корема си, сякаш за да защити живота, който бе носила. — Започнаха контракции. Познато усещане, веднага си го спомних. Но бяха по-бързи и мъчителни, а не постепенни, както при нормално раждане. Кръвта, която изтече върху снега, бе фатален край.

— Искал е да ти внуши страх чрез Саймън. — Изражението на Флин стана сурово. — Няма да стане. Няма да му позволим.

— Мисля, че това е важна част. Опитва се да ме сплаши и използва Саймън за тази цел. Според мен имаше причина да прекъсне и последната фантазия и да ми каже да избирам. Веднага щом се опомних, видях, че Мо е оголил зъби, и хукнах като стрела към стаята на Саймън. — Спомни си как бе настроила. — Но той просто лежеше в обичайната си поза. Единият му крак висеше от леглото, а завивките бяха струпани на купчина върху другия. Това момче не може да кротува дори когато спи.

— Използвал е Саймън като друг символ.

Брад си наля кафе и явно забелязал, че тя досега не бе пила, подаде една чаша и на нея.

Погледът ѝ срещна неговия, когато кимна, и страхът запулсира в жилите на шията ѝ.

— Вече осъзнах това.

— Символ на какво? — попита Дейна. — На живота ѝ?

— Да — отвърна Брад. — И на душата ѝ. Накарал я е да избира. Спокойствие, скучно и еднообразно ежедневие или загуба на всичко, което има.

— Хвърлил е ръкавицата.

— Да. Но си мисля... питам се дали той знае, че Саймън е защитен. Може би все още не го е разбрал и не може да прозре, че няма смисъл да ме заплашва по този начин.

— Възможно е да си права — продължи Брад. — Скоро ще узнае и ще потърси нещо друго, което да използва срещу теб.

— Каквото и да е, стига да остави детето ми на мира. Впрочем, случилото се ме накара да се замисля сериозно за напътствията. Бях ядосана — сподели тя със смях — и прекарах известно време в умуване върху тях. Стигнах до идеята, че може би гората за мен е Вали, а изборите, които правя, и решенията, които вземам тук са моите пътеки.

— Не е зле — отбеляза Дейна.

— Все пак е някакво начало. Тази сутрин излязох рано и пообикалях из града, нещо като пътешествие в спомените. Опитах се да видя всичко такова, каквото бе при пристигането ми, и да проследя промените, които са настъпили.

— Или които самата ти си направила — добави Брад.

— Да — отвърна Зоуи с една от редките си усмивки на одобрение. — Не зная дали съм поела във вярната посока, но съставям списък от места и събития, които ми се струват важни лично за мен. Ако успея да ги подредя в мислите си, може би едно от тях ще се открие. Ако се окаже на прав път, навярно това няма да се хареса на Кейн. Така ще разбере.

Трудно бе да си представи себе си в битка с някого, особено със зъл магьосник. Но щеше да отвърне на първия удар. Ако имаше нещо, с което Зоуи знаеше как да се справи, то бе как да отстоява своето.

Може би нямаше да открие ключа, но не защото не го е потърсила.

През цялата неделна вечер се рови в бележките си, в книгите за келтски митове, които бяха взели от библиотеката, и в интернет от лаптопа, който Флин ѝ бе дал назаем.

Не бе сигурна дали научи нещо ново, но поне успя да подреди нещата, които вече знаеше.

Ключът, където и да се намираше, бе свързан с нещо много лично. С живота ѝ и с това, което искаше да постигне в него. Накрая всичко щеше да се сведе до избор. Приятелите ѝ, или поне един от тях, можеше да участва в изпитанието ѝ, но тя бе единствената способна да направи този избор.

„Какво искам от живота? — запита се Зоуи, докато се готвеше да си легне. — Да прекарвам следобедите си в хамак? — Понякога ѝ се

струваше толкова просто. — Да зная, че съм се измъкнала веднъж завинаги от онази каравана?“

Нищо не можеше да я върне обратно там. Освен това бе намерила пътя си през ужасяващата гора и бе дала на детето си не просто живот, а щастлив живот.

Чувстваше нужда да вярва в тези неща, както и че ще успее да изгради още по-добро бъдеще и за Саймън, и за себе си. На всяка цена трябваше да постигне успех с „Малки удоволствия“. Донякъде заради гордостта си.

Майка ѝ винаги бе твърдяла за нея, че е твърде горда.

Може би наистина бе така и това правеше нещата по-трудни, отколкото бяха. Но от друга страна, ѝ помагаше да преживява тежките моменти.

Не бе осъществила всичките си мечти, но бе доволна от това, което имаше.

Угаси лампата. Макар и да бе мъчително да знае, че няма към кого да протегне ръка в мрака, изпитваше удовлетворение и дори гордост при мисълта, че винаги може да разчита изцяло на себе си.

На следващия ден бе на горния етаж в „Малки удоволствия“ и сглобяваше вече готовите плотове, когато чу викове от долу. Веднага забеляза, че издават въодушевление, а не ужас или гняв. Побърза да довърши плота, с който бе заета в момента, и да слезе, за да види каква е причината за суматохата.

Гласовете идваха откъм частта на Дейна и нейният се сля с тях, когато видя голямата етажерка с книги, която вече заемаше едната стена, и двата огромни кашона на пода.

— Пристигнали са! Рафтовете ти са тук! Изглеждат чудесно. Права беше да се спреш точно на тези. Подхождат на цветовете.

— Нали? Преработих схемата шест пъти. Но се чудя дали да не разменя местата на разделите за детска и нехудожествена литература.

— Защо просто не разопаковаме следващата етажерка, за да я монтираме и да видим как ще бъде най-добре?

Мальри размаха резеца си за картон.

Доставчиците внесоха нов кашон на количка.

— Къде да сложим този, госпожице?

— Боже мой — едва промълви Дейна.

— Просто го оставете тук — каза Зоуи. — Ще му намерим място. Колко си поръчала? — попита тя Дейна.

— Доста. Може би твърде много, но исках да изложа всичко, което съм решила да предлагам. А сега... Господи, сърцето ми ще се пръсне. От вълнение или от страх, вие съдете.

— От вълнение е. — Малъри енергично разреза поредния картонен капак. — Хайде, да ги подредим и ще видиш, че ще стане чудесно.

— Това е истина — възкликна Дейна, когато пристигна още един кашон. — Няма след миг отново да стоя в празна стая.

— Етажерки, книги, маси, столове. — Зоуи се включи в разопаковането. — След броени седмици ще изпием първите си чаши чай тук.

— Да. — Дейна се опомни и им помогна да монтират втората част от конструкцията. — После ще отидем да се повъзхищаваме на красивите неща в галерията на Малъри.

— И ще завършим обиколката в салона на Зоуи. — Малъри се отдръпна крачка назад. — Вижте какво успяхме да свършим за толкова кратко време. Можете ли да повярвате?

Зоуи погледна следващия кашон, който бе внесен.

— Точно сега ми е трудно да повярвам, че ще се справим с това, което ни предстои. Продължавай с резеца, Мал. Имаме доста работа.

Все още монтираха рафтове за книги, когато пред сградата спря друг камион за доставки.

— От „Хоуммейкърс“ е. — Малъри извърна глава от прозореца. — Очакваме ли доставка от „Хоуммейкърс“ днес?

— Имам няколко поръчки — отвърна Зоуи. — Не се надявах да ги изпълнят толкова скоро. Ще проверя.

Слезе до входната врата и посрещна шофьора на площадката.

— Това ли е „Малки удоволствия“? — попита той.

Приятно бе да чуе друг човек да произнася името.

— Така ще се нарича.

— Докарахме дограмата. — Подаде ѝ фактурата. — Имаме списък на кои прозорци да я сложим. Ако няма проблем, можем да започнем. Ще бъдат готови още днес.

— Не съм поръчвала монтаж, а само доставка.

— Монтажът е включен в цената. Нося бележка — добави шофьорът и пхна ръка в джоба си. — От господин Вейн за госпожица Маккорт.

— Аз съм госпожица Маккорт.

Зоуи се намръщи, взе плика и го разкъса. Вътре имаше един-единствен лист с едно изречение.

„Не възразявай.“

Зяпна от изненада за миг и отново го погледна. От камиона бяха слезли още двама мъже и стояха облегнати на каросерията.

— Господин Вейн каза да му се обадите, ако има проблем. Да започваме ли, или да почакаме?

— Не, няма нужда. Можете да започнете. Благодаря.

Върна се вътре и потърка тила си, докато гледаше как Малъри и Дейна инсталират поредната етажерка.

— Пристигна новата ми дограма.

— Страхотно. Може би трябва да сложим това под тъгъл — предложи Дейна.

— Дойдоха майстори, за да я монтират — продължи Зоуи. — Брадли... „Хоуммейкърс“ предлагат монтаж, включен в цената.

— Брад е голям сладур — отбеляза Малъри.

— Полезно е да познаваш собственика. — Дейна се отдръпна назад и поклати глава. — Не се изчервявай.

Зоуи нервно побутна парче картон с крака си.

— Не мислите ли, че би трябвало да платим за услугата?

— Харизан кон, Зоуи. — Малко несръчно, Дейна донамести етажерката. — На твое място бих го разцелувала, вместо да броя зъбите му. — Хвърли й дяволит поглед. — Естествено, в твоя случай не конят, а онзи, който го праща, заслужава целувки.

— Ще дойде днес на вечеря.

— Добре. Погрижи се да получи и нещо повече.

— Боя се.

Малъри остави резеца.

— От Брад?

— Да. От него и от себе си. — Зоуи потърка юмрук между гърдите си, сякаш бе почувствала болка в сърцето. — От това, което ще се случи.

— О, скъпа.

— Не зная какво да правя и какво да мисля. Ако търсех удоволствие и тръпка, би било различно. Но не е така.

— А нима мислиш, че неговата цел е такава?

— Не зная. Искам да кажа, сигурно. Той е мъж. Не го упреквам. Може би се е вживял в романтиката на нашата история. Как с общи усилия ще успеем да победим дракона. Но трябва да мисля и занаят.

— Той не постъпва безразсъдно с хората, ако за това се безпокоиш. — Вече сериозна, Дейна поклати глава. — Познавам го почти откакто се помня. Свестен мъж е.

— Виждам. Но не е мой тип и помежду ни не може да има нищо. Все пак, ако продължи да упорства, все някога ще се предам. Боя се, че ако се случи, ще започна да мечтая за нещо, което не мога да имам.

— Можеш да имаш всичко, което пожелаеш — увери я Малъри. — Ако не беше ти, нямаше да бъдем собственички на тази сграда.

— Това е глупаво. Само защото аз намерих къщата...

— Не само къщата, Зоуи. Идеята, предвидливостта, вярата. — Малъри нетърпеливо сложи ръка на рамото ѝ и леко я побутна. — Ти сложи началото. Затова мисля, че когато решиш какво искаш всъщност, ще намериш начин да го постигнеш.

Търсейки някакво занимание, Зоуи започна да разрязва следващия кашон.

— Била ли си влюбена, преди да срещнеш Флин?

— Не. Бях изпитвала физическо влечение, симпатия. Бях хлътвала доста дълбоко, но не бях обичала никого, както Флин.

Зоуи кимна.

— А за теб, Дейна, Джордън винаги е бил голямата любов.

— Да, независимо дали го исках или не.

— Аз съм била влюбена — тихо заговори Зоуи, докато работеше. — Обичах бащата на Саймън с цялото си същество. Може би някои хора смятат, че на шестнадесет човек е твърде млад, за да бъде наясно какво изпитва, но аз му отдадох цялата си любов, без да мисля и без да се колебая. — Остави парчетата картон да паднат на пода. — Имала съм връзки с мъже. Някои от тях са се оказвали свестни, а други не, но

никой не събуди толкова силни чувства у мен, както онова момче, когато бях на шестнадесет години. Желанието ми да бъда с него беше по-силно, отколкото да живея, Мал.

— Но те е изоставил — отвърна тя.

— Не. И той ме обичаше, вярвам в това, но не достатъчно, за да остане с мен или дори да признае детето, което създадохме. Просто си отиде и продължи живота си, докато моят бе разбит на парчета. — За да излее част от дълбоко потискания гняв, Зоуи рязко разряза кашона. — Преди няколко месеца се е сгодил. Сестра ми ми изпрати изрезка от вестник. Планирали голяма сватба през пролетта. Побеснях, когато прочетох статията. Ядосах се, че мисли за разточителна сватба с много гости, а никога не е пожелал да види сина си.

— Той губи — отбеляза Малъри.

— Да, така е. Но все пак аз го обичах и го желяех. Не можех да бъда с него и това едва не ме погуби. — Зоуи с въздишка опря глава на етажерката. — Няма отново да копнея за нещо, което не мога да имам. Боя се от Бродли, защото той е единственият, който от десет години насам е успял да ме накара да си спомня какво изпитвах, когато бях на шестнадесет.

ПЕТА ГЛАВА

Важно бе да си напомня, че вече е зряла жена, а зрелите жени често канят мъже на вечеря и без да губят разсъдъка си или да се влюбват. Просто този понеделник щеше да прекара една различна вечер.

На път за дома купи луксозен хляб и пресни зеленчуци за салата. Пригответи повече сос. Накара Саймън да се залови с домашното си порано от обикновено. Истинска битка бе, докато го убеди дори когато му каза, че неговият добър приятел Брад ще дойде на вечеря.

Трябваше да се изкъпе, да облече по-представителни дрехи и да се гримира. Саймън също се нуждаеше от баня, което бе нова битка. Запали ароматни свещи за по-уютна обстановка и за да заличи мириса на Мо от въздуха.

Следващите ѝ задачи бяха да направи салата, да подреди масата, да провери домашните по аритметика и правопис и да нахрани кучето.

Всичко това трябваше да бъде свършено от три и тридесет и пет до шест и тридесет.

„Едва ли е свикнал да вечеря толкова рано“, помисли си тя, докато разбъркваше соса.

Знаеше, че колкото по-богат е човек, толкова по-късно се храни. Но Саймън трябваше да си легне най-късно в девет, защото на другия ден бе на училище. Такъв бе законът в тази къща, така че Брамбли Вейн щеше или да се съобрази с него, или да отиде да хапне спагети някъде другаде.

Издаде въздишка на гняв към себе си. „Престани! Той не се оплаква, нали?“ Сама си създаваше главоболие.

— Саймън, наистина трябва да довършиш това.

— Мразя дробите. — Момчето удари с пети по краката на стола и се нацупи над задачите по математика. — Гадни са.

— Някои неща не вървят цели. Трябва да знаеш от какви парчета са съставени.

— Защо?

Зоуи извади подложки, които сама бе поръбила на машина.

— За да можеш да съединяваш и разделяш частите, за да знаеш как става това.

— Защо?

Тя сгъна подложките на триъгълници.

— Нарочно ли ме ядосваш, или е вродена дарба?

— Не зная. Защо ще слагаш тези неща на масата?

— Защото ще имаме гости.

— Само Брад.

— Зная кого очакваме. Саймън, имаш още три задачи. Реши ги и си свободен.

— Не мога ли да ги довърша след вечеря? Защо все трябва да пиша домашни? Защо не ми позволяваш да поиграя с Мо навън?

— Защото трябва да ги решиш сега. Защото трябва да изпълняваш задълженията си. И защото настоявам.

Размениха гневни погледи.

— Не е честно.

— Важна новина за теб, Саймън: животът невинаги е честен. Допиши домашното си или ще бъдеш лишен от привилегията да гледаш телевизия и да играеш видеоигри тази вечер. И престани да риташ стола — смъмри го тя. Извади дъската за рязане и започна да надробява зеленчуците. — Ако продължиш да правиш физиономии зад гърба ми, губиш тази привилегия за цяла седмица.

Саймън не знаеше как майка му разбира какво става зад нея, но винаги познаваше. В знак на малък протест реши последните три задачи за тройно по-дълго време, отколкото биха му отнели обикновено.

Мразеше да пише домашни. Плахо хвърли поглед към майка си, сякаш се боеше, че е прочела мислите му. Но все още бе заета с рязането на онези ужасни зеленчуци.

Нямаше нищо против училището. Понякога дори му харесваше. Но не разбираше защо не може да се отърве от него дори у дома, поне за една вечер. Хрумна му отново да скрита стола само за да я подразни, но Мо дотича в стаята и го разсея.

— Здравсти, Мо, какво правиш тук, момче?

Зоуи се обърна и изпусна ножа.

— Господи.

Мо удряше с опашка по пода и цялото му тяло се тресеше, увито в тоалетна хартия, а рулото с останалата част бе притиснато между зъбите му.

Когато Зоуи се втурна към него, кучето прие това като знак за игра. Хукна наляво и заобиколи масата, а после изтича обратно през вратата на кухнята.

— Стига! По дяволите. Саймън, помогни ми с това куче.

Вече бе успяло да създаде безпорядък. По целия под се въргаляха ситни парчета хартия като снежинки. Зоуи тръгна след него към хола и чу веселото му ръмжене, докато душеше около смачкана тубичка крем. Саймън се засмя и се втурна покрай нея. Момчето и кучето се сборичкаха на килима.

— Саймън, няма време за игри.

Най-сетне тя успя да хване олигавеното руло, но колкото по-силно дърпаше, толкова повече очите на Мо засияваха. Впиваше зъби в хартията и не преставаше да ръмжи.

— Мисли, че си играете на дърпане. Обича тази игра.

Зоуи гневно изгледа сина си. Бе застанал на колене до кучето, с ръка на гърба му. Парче хартия бе залепнало с единия край за козината на Мо, а с другия за чистите панталони на Саймън. И двамата ѝ се хилеха.

— Не ми е до игри. — Но Зоуи не може да сдържи смеха си. — Не! Лошо куче. — Потърка муцуната му. — Много лошо.

Мо се отпусна на задницата си, повдигна лапа и изплю рулото пред краката ѝ.

— Иска да го хвърлиш, за да го донесе.

— О, да. Веднага. — Тя грабна рулото и го скри зад гърба си. — Саймън, донеси прахосмукачката. Ние с Мо ще си поговорим.

— Не ти е толкова ядосана — прошепна синът ѝ в ухото на кучето. — Когато е истински разгневена, от очите ѝ хвърчат огнени стрели.

Тичешком излезе от стаята.

Зоуи бързо хвана Мо за нашийника, преди да го последва.

— О, ти стой тук. Виж колко боклук направи. Какво ще кажеш в своя защита?

Кучето се търкулна на пода и оголи корема си.

— Ще ме впечатлиш единствено ако можеш да почистиш с прахосмукачката.

Зоуи въздъхна, когато чу почукване на вратата, и Саймън извика:

— Аз ще отворя.

— Чудесно. Просто идеално.

Остана загледана след Мо, който се втурна навън, докато Саймън разпалено разказваше на Брад за последния му подвиг.

— Разтича се из цялата къща. Остави парчета хартия навсякъде.

— Виждам. — Брад погледна към хола, където Зоуи стоеше сред куп разпилени хартийки. — Веселбата никога не свършва, а?

— Сигурно се е промъкнал в килера. Трябва да почистя.

— По-добре се погрижи за тези неща. — Прибледи се към нея и ѝ подаде бутилка вино и букет жълти рози. — Ние със Саймън ще почистим.

— Не, не можеш...

— Разбира се, че мога. Имате ли прахосмукачка? — обърна се той към Саймън.

— Тъкмо отивах да я донеса.

Момчето отново се затича.

— Наистина не е нужно. Аз... ще свърша това.

— Не се безпокой. Не обичаш ли рози?

— Обичам. Прекрасни са. — Понечи да ги вземе, но когато погледна ръката си, видя, че все още стиска олигавените остатъци от тоалетната хартия. — Е, добре — каза му с дълга въздишка.

— Размяна. — Брад взе рулото от ръката ѝ, преди тя да възрази, и пхна на негово място букета. — Вземи и това. — Подаде ѝ бутилката „Кианти“. — Не е зле да го отвориш. — Извърна глава към Саймън, който довлече прахосмукачката. — Да я включим и да свършим тази работа бързо, защото тук мирише на нещо много вкусно.

— Сос за спагети. Мама приготвя най-вкусния. Но първо ще ядем салата.

— Винаги има уловка. — Брад се усмихна на Зоуи и запретна ръкавите на тъмносинята си риза. — Проблемът е решен.

— Добре. Е, благодаря.

Зоуи не знаеше какво друго да прави, освен да отнесе розите и виното в кухнята. До слуха ѝ достигна бърборенето на Саймън, а след

малко и бръмченето на прахосмукачката, последвано от гневния лай на Мо.

Бе забравила, че кучето я смята за свой смъртен враг. Трябваше да го изведе от стаята. Но чу веселия смях на Саймън, по-плътния на Брад и все по-силния лай, което означаваше, че двамата насърчават Мо да протестира.

Не, щяха да се справят сами. Реши да ги остави и да се възползва от възможността да зарови лице в цветята. Никой не ѝ бе подарявал жълти рози. Бяха толкова слънчеви и нежни. Подвоуми се в какво да ги натопи и накрая избра медна ваза, купена от дворна разпродажба и излъскана до блясък, който я правеше подходящ дом за красиви цветя.

Подреди ги и отвори виното. След като сложи тенджерата с вода на котлона за спагетите, отново се залови със салатата.

Всичко щеше да бъде наред. Нямаше за какво да се безпокои. Той бе просто приятел, наминал за вечеря.

— Къщата отново е в нормално състояние — каза Брад, когато влезе при нея. Забеляза вазата върху плота. — Чудесно.

— Много са красиви. Благодаря. Саймън, пусни Мо в задния двор и довърши задачите си. После ще вечеряме.

— Какви задачи? — попита Брад и се приближи към масата с тетрадките му.

— Скапани дробни. — Саймън отвори задната врата за Мо и хвърли тъжен поглед към майка си. — Не може ли по-късно...

— Може, ако искаш след вечеря да бъдеш зает и да нямаш време за игри.

Устните му трепнаха дяволито, което бе познат знак, че е готов за сериозен спор.

— Дробите са глупост. Всичко е безсмислено. Защо трябва да ги учим, щом има компютри и калкулатори?

— Защото...

— Да, калкулаторите улесняват нещата — нехайно я прекъсна Брад и плъзна пръст по страницата в тетрадката. — Сигурно тези задачи са трудни и не можеш да се справиш сам.

— Не, не са.

— Не зная. На мен ми се струват доста трудни. Трябва да събереш три и три четвърти с две и пет осми. Непосилно.

— Само трябва да превърнеш четвъртите в осми. Ето така. — Саймън грабна молива си, прехапа език и извърши превръщането. — Сега събираш шест осми с пет осми, което прави едно и три осми и добавяш останалите числа. Получава се шест и три осми. Виждаш ли? Отговорът е шест и три осми.

— Ха. Ето че реши задачата.

— Това номер ли беше? — подозрително попита Саймън.

— Не зная за какво говориш. — Брад разроши косите му. — Хайде, имаш само още една, умнико.

— Господи.

Зоуи не откъсна очи от Брад, докато стоеше надвесен над рамото на сина ѝ, и сърцето ѝ щеше да се разтопи, когато той вдигна глава, срещна погледа ѝ и се усмихна.

Не, не можеше да гледа на него просто като на приятел, който им гостува за вечеря.

— Готово! — Саймън затвори тетрадката. — Свободен ли съм вече, надзирателке?

— Стига толкова изтезания за днес. Прибери учебниците и се измий за вечеря. — Когато остана насаме с Брад, Зоуи наля две чаши вино. — Имаш подход към опърничавите деца.

— Може би защото самият аз бях такъв. — Той взе едната чаша. — Добър е по математика.

— Да. Справя се в училище. Но мрази домашните.

— Нормално е, нали? Какво си сложила?

— Просто...

Зоуи смутено погледна към тъмносиния си пуловер.

— Нямам предвид дрехите, а парфюма ти. Винаги ухаеш страхотно, но винаги различно.

— Изпробвам различни продукти. Сапуни, кремове и... — Доловила блясъка в очите му, тя повдигна чашата към устните си, за да не му даде възможност да се приближи и да я целуне. — ... парфюми.

— Интересно е. Повечето жени имат любим аромат, който е като техен отпечатък и остава в съзнанието на един мъж. А ти караш мъжа да се пита на какво ли ще ухаеш днес, за да не може да престане да мисли за теб.

Трудно бе да устои на близостта му, но ако се отдръпнеше, би било твърде очевидно.

— Не слагам парфюм заради мъжете.

— Зная. Това го прави още по-съблазнителен.

Очите ѝ издадоха паника, когато хвърли тревожен поглед към вратата, и в този миг до тях достигнаха стъпките на Саймън. Брад застана на крачка от нея и я остави да приготви вечерята.

— Ще ядем ли? — попита момчето.

— Току-що сложих спагетите. Сядай. Ще започнем със салатата.

Брад бе впечатлен от красиво подредената маса. Имаше пъстри съдове и подложки с весели шарки. Горяха свещи, за които Саймън не подхвърли никаква реплика, и това го накара да реши, че не са нещо необичайно за дома на семейство Маккорт.

По време на вечерята забеляза, че тя постепенно се отпуска. До голяма степен заслугата бе на сина ѝ. Не преставаше да бърбори, да задава въпроси и да прави шеговити коментари, които едва успяваше да изрече с пълна уста, докато лакомо поглъщаше храната.

Не би го упрекнал. Майка му бе приготвила превъзходни спагети. Самият той си сипа допълнително.

— Харесват ми изгледите в хола ти — каза ѝ Брад.

— Картичките? Получавам ги от познати, които пътуват.

— Сами правим рамките — намеси се Саймън. — Мама има инструменти. Може би някога и ние ще пътуваме и ще изпращаме картички. Нали, мамо?

— Къде би искала да отидеш?

— Не зная. — Зоуи вяло завъртя вилницата в чинията си. — Където и да е.

— Един ден ще отидем в Италия и ще ядем спагети там.

Саймън се усмихна и отново лапна голяма хапка.

— Няма да бъдат по-хубави от тези на майка ти.

— Ти бил ли си там?

— Да. Минавал съм по онзи мост във Флоренция, който имате на картичка.

— Готино ли е? — любопитства Саймън.

— Да.

— Има и един град, където по улиците тече вода.

— Венеция, Саймън — напомни му Зоуи. — С многото канали. Ходил ли си във Венеция? — попита тя Брад.

— Да. Прекрасно е. Навсякъде се возиш на лодка — обърна се той към Саймън. — Или вървиш пеша. Има водни таксите и автобуси.

— Супер!

— Наистина. Във Венеция няма коли и пътища за тях. Някъде имам картички. Ще ги намеря и ще ти ги покажа. — Отново насочи вниманието си към Зоуи. — Как върви работата?

— Днес пристигнаха етажерките на Дейна. Прекъснахме всичко останало, за да ги сглобим. Това е важен момент за нас. Докараха и дограмата. — Тя прочисти гърлото си. — Искam да ти благодаря, че си уредил поставянето. Много щедро от твоя страна.

— Аха. Получи ли бележката ми?

Зоуи нави последните спагети на вилницата си.

— Да. Все пак проявяваш голяма щедрост.

Брад не можа да сдържи смеха си.

— Приеми го по следния начин: през последните няколко седмици „Малки удоволствия“ осигури значителен оборот на „Хоуммейкърс“. Това е начин да ви се отблагодаря. Е, готови ли са всички прозорци?

— Сигурно вече знаеш.

Не се и съмняваше, че Брад проверява дали всяко негово нареждане е изпълнено.

Вместо отговор, той повдигна чашата си.

— Майсторите казаха, че изглеждат добре. И че си ги почерпила с кафе и сладки.

Зоуи се усмихна и погледна към чинията му.

— А теб с две порции спагети.

Брад отвърна на усмивката ѝ, взе бутилката вино и доля чашата ѝ.

— Натъпках се — заяви Саймън. — Мога ли да поиграя видеоигри? С Брад?

— Разбира се.

Момчето стана от масата и гостът забеляза, че събра съдовете си и ги отнесе до мивката.

— Да пусна ли Мо вътре?

Зоуи закачливо докосна корема на сина си.

— Стига да стои далеч от гардероба ми.

— Първо ще помогна на майки ти да измие съдовете — каза Брад.

— Няма нужда. Наистина — възрази Зоуи, когато той последва примера на Саймън и вдигна чиниите си от масата. — Имам си система, а и Саймън с нетърпение очаква играта. След час трябва да си легне.

— Хайде, ела. — Момчето го задърпа за ръката. — Мама няма нищо против. Нали, мамо?

— Нямам. Всички въвн от кухнята ми, включително и кучето.

— Ще дойда да ги забърша веднага щом победея този хлапак — обеща й Брад. — Няма да се бавя дълго.

— Мечтай си — запя Саймън и го поведе навън от стаята.

Сърцето на Зоуи преливаше от радост, докато разтребваше кухнята и слушаше веселия глас на сина си. Досега никой възрастен мъж не бе проявявал толкова искрен интерес към него, колкото Флин, Джордън и Брадли.

Очевидно бе, че Брадли е любимецът му. Веднага се бяха сблизили, може би чрез някаква мистериозна мъжка химия. Трябваше не само да приеме това, а и да го насърчава.

Но първо трябваше да се погрижи Брад да разбере, че каквото и да се случи помежду им, то не бива да се отрази на приятелството му със Саймън.

Довърши работата си в кухнята, свари кафе и сложи на поднос чаши и чинийка бишкоти с шоколад.

Когато го внесе, завари Брад седнал с кръстосани крака на пода до Саймън. Кучето хъркаше, облегнало глава на бедрото му.

В стаята отекваха вибрациите на „WWF Смакдаун“.

— Мъртъв си! Мъртъв! — нареждаше Саймън, докато трескаво натискаше бутоните.

— Все още не, приятел. Ето ти!

Зоуи видя огромен русокос борец да поваля противника си и да му нанася жесток удар. От тонколоните зазвучаха стенания и ужасяващи викове.

Саймън се просна по гръб с разперени ръце и отвори уста.

— Победен съм — прошепна той с дрезгав глас. — Усетих вкуса на поражението.

— Свикни с него. — Брад протегна ръка и го потупа по корема.
— Признай превъзходството на най-великия.

— Следващия път ти ще умреш.

— Никога няма да ме победиш на „Смакдаун“.

— Така ли? Сега ще видиш какво те очаква.

Саймън се претърколи и с вик скочи на гърба му. Започна боричкане и писъци, които стоплиха сърцето на Зоуи. Дори не трепна, когато Брад прехвърли сина ѝ над главата си и го повали на пода.

— Предай се, жалък дребосък.

— За нищо на света! — извика Саймън и избухна в неудържим смях от безмилостния гъдел, който последва, и завъртя глава, за да избегне влажния език на Мо. — Свирепото ми куче ще те разкъса на парчета.

— О, треперя от страх. Предаваш ли се?

С насълзени от смях очи, момчето продължи да се гърчи още десетина секунди.

— Добре, добре, престани да ме гъделичкаш или ще повърна.

— Не на килима ми — каза Зоуи.

Щом чу гласа ѝ, Брад извърна глава и лакътят на Саймън се заби право в устата му.

— Опа.

Смехът изведнъж секна.

Брад потърка малката рана с опакото на ръката си.

— Ще си платиш за това — изръмжа той с тон, който накара пръстите на Зоуи да трепнат върху подноса.

С премрежен поглед го видя да се изправя и в съзнанието ѝ изплуваха ужасяващи образи. Отвори уста, за да извика, и бе готова да се втурне и да защити детето си, но след миг Брад го преобърна с главата надолу и отново го накара да се залива от смях.

С разтреперани колене и омалели ръце, тя отнесе подноса до масичката и когато го остави, съдовете изтракаха.

— Виж, мамо! Вися с главата надолу!

— Виждам. Време е да застанеш в нормална поза и да измиеш зъбите си.

— Не мога... — Саймън замълча, защото Мо го близна по лицето.

— Утре си на училище, Саймън. Хайде, пригответи се за лягане. После ще слезеш да пожелаеш лека нощ на Брадли.

Загледан в Зоуи, Брад преобърна момчето и го остави да стъпи на земята.

— Върви. Скоро ще ти дам възможност за реванш.

— Супер. Кога?

— Какво ще кажеш за петък вечерта? Можеш да дойдеш у дома и да доведеш и майка си. Ще вечеряме, а после ще отидем в стаята за игри.

— Да! Нали си съгласна, мамо? — Саймън обви ръце около талията ѝ в очакване на отговор. — Не казвай „ще видим“, просто кажи „да“. Моля те!

Коленете ѝ все още трепереха.

— Да. Добре.

— Благодаря.

Прегърна я, подсвирна на кучето и с танцова стъпка излезе от стаята.

— Помисли си, че ще го ударя.

Тонът на Брад издаде такова изумление, че Зоуи потръпна.

— Изглеждаше толкова ядосан, че... Извинявай. Зная, че не би го направил.

— Нямам навик да пребивам деца.

— Разбира се. Беше инстинктивна реакция.

— Някой друг удрял ли го е? Срещала ли си се с някого, който му е посягал?

— Не. Не — повтори тя и се опита да възвърне спокойствието си.

— Никой не му е обръщал толкова голямо внимание. Само да видя някого да вдига ръка срещу него, когато съм наблизо!

Явно доволен от отговора ѝ, той кимна.

— Можеш да бъдеш сигурна, че няма да бъда аз.

— Обидих те. Обидите не са в стила ми... Беше неволно. Стана толкова бързо, ти се ядоса и... Устната ти е разкъравена.

— Просто се боричкахме. Доколкото си спомням, моята майка казваше, че при подобна игра е нормално някой да пострада. — Брад докосна разцепената си устна. — Вие, майките, винаги сте прави, нали?

— Опитваш се да ме успокоиш. — Следвайки инстинкта си, Зоуи взе една салфетка от подноса, навлажни я с език и попи кръвта от устната му. — Когато влязох преди малко и ви видях заедно, искрено се зарадвах. Можеше да се оставиш да те победи, но ти не го направи. Одобрявам това, защото не искам да израсне с мисълта, че винаги ще побеждава. Човек трябва да се научи и да губи, и... — Замълча и смутено сведе поглед към салфетката, когато осъзна какво бе сторила с нея. — Господи. — Смачка я в ръката си. — Беше глупаво.

— Не. — Наивно трогнат, Брад хвана ръката ѝ. — Беше много мило.

— Нищо особено. Но кръвенето спря. Може би известно време ще пари.

— Забрави една стъпка. — Сложи ръка на талията ѝ и прокара другата си длан по гърба ѝ. — Не трябва ли да целунеш нараненото място, за да облекчиш болката?

— Не изглежда толкова зле.

Всъщност изглеждаше съблазнително. Той имаше неустойими устни.

— Боли — промърмори Брад.

— Е, за да не хленчиш като бебе...

Зоуи се наведе към него с намерението леко да докосне наранената му устна със своите. Нехайно, приятелски. Всмука я и потисна тръпката, която усети.

Той не я притисна в прегръдката си и не се опита да продължи целувката, а просто я задържа там, където бе, без да откъсва очи от нейните.

— Все още боли — каза Брад. — Може ли още веднъж?

В съзнанието ѝ звъняха предупредителни камбанки, но не им обърна внимание.

— Да.

Отново долепи устни до неговите. Бяха толкова топли и чувствени. С тих стон се предаде на въздействието им, прокара език по тях и зарови пръсти в косите му.

Той все още чакаше. Бе напрегнат, мускулите му трептяха и дишаше учестено. Но чакаше.

Зоуи обви ръце около врата му и бавно се потопи в топлината и силата, струяща от него. Вълнуващо бе да се носи по тази вълна на

опиянение, да вкусва от сладостта на целувката и допира на телата. Толкова неща, които безмилостно бе потискала в себе си, изведнъж се пробудиха за нов живот.

— Господи — простена тя и го обгърна с тялото си.

Би се закле, че усети как земята се разлюля под краката му. Зави му се свят. За един кратък миг от плахи и нежни ласките ѝ бяха станали горещи и жадни.

В отчаян копнеж за още, той наклони глава, всмука долната ѝ устна и чу тих, сподавен стон.

Когато плъзна ръце по тялото ѝ, тя се изтегна, сякаш се събуждаше от дълъг, блажен сън.

След миг подскочи и хвърли уплашен поглед към вратата.

— Саймън — едва успя да промълви Зоуи и приглади косите си.

Отдръпна се крачка назад, когато Саймън и Мо влязоха в стаята. Момчето бе облечено с пижама на картинки от анимационни филми и ухаеше на паста за зъби.

— Готов ли си? — Тя се усмихна на сина си. Слепоочията ѝ все още пулсираха от нахлулата кръв. — С господин... с Брад тъкмо щяхме да пием кафе.

— Гадост.

Саймън се приближи към майка си и подаде буза за целувка.

— Ще дойда при теб след малко.

— Добре. Лека нощ — каза той на Брад. — Нали ще изиграем един реванш?

— Разбира се. Почакай. Искам да чуя мнението ти за нещо.

Преди Зоуи да се досети за намерението му, Брад я прегърна и впи устни в нейните. Бе сравнително сдържан, а тя стоеше неподвижна като статуя, но все пак това бе целувка.

След миг той се отдръпна, задържа едната си ръка на талията ѝ и повдигна вежди срещу Саймън.

— Е, какво ще кажеш?

Очите на момчето бяха издължени като тези на майка му и имаха същия жълтеникав цвят и любопитен израз. След пет секунди размисъл кръстоса поглед, пхна пръст в устата си и издаде звуци на отвращение.

— Аха — каза Брад. — Въпреки тази реакция, питам те, имаш ли нещо против да целувам майка ти?

— Не, стига да не правите нещо гадно. Чък казва, че брат му Нейт обичал да пъха език в устата на момичетата. Сигурно не е вярно. Нали?

С героично самообладание, Брад запази сериозния израз на лицето си.

— Има различни видове целувки.

— Ясно. Е, ще взема Мо при мен, за да не ви гледа, ако решите отново да правите гадости.

— Чао, хлапе. — Когато Саймън и Мо се отдалечиха, Брад се усмихна на Зоуи. — Каква гадост би искала да направим?

— Предпочитам просто да пийнем кафе.

ШЕСТА ГЛАВА

През следващите дни Брад бе зает със срещи във връзка с плановите за разширяване на „Хоуммейкърс“. Не се оплакваше, защото се бе върнал в Плеът Вали именно с идеята да се установи за постоянно, да ръководи североизточния клон на семейната империя и да увеличи площта на местния магазин с петстотин квадратни метра.

Това означаваше подготвяне на документи, свикване на съвещания, назначаване на персонал, консултации с архитекти и строителни предприемачи и преценяване на оферти от производители.

Можеше да се справи. Цял живот се бе готвил да поеме ръководството на компанията, а през последните шест-седем години в Ню Йорк бе усвоил всички тънкости в управлението на голяма национална търговска верига.

Той бе от фамилията Вейн, трето поколение собственик на „Хоуммейкърс“. Нямаше намерение да се предава. Бе твърдо решен да направи първия магазин на компанията най-големия, най-престижния и най-преуспяващия.

Баща му не бе възхитен от това решение. Брадли Чарлз Вейн III смяташе, че е продиктувано от сантиментални подбуди.

„Така е — помисли си Брад. — Но защо не?“ Дядо му бе открил скромнен железарски магазин, а после бе заложиł всичко, което притежава, за да осъществи амбициите си да изгради успешен бизнес с материали и инструменти за домашни ремонти с основен клон в подножието на възвишенията Лоръл.

С кураж, хъс и далновидност бе успял да открие втори магазин, после трети, а по-късно и още, докато се превърне в символ на американската предприемчивост, както бе представен във вестник „Таймс“ още преди да навърши петдесет години.

„Сантименталност — каза си Брад, — но съчетана със солидна доза от куража, енергията и далновидността на Вейн.“

Разглежда родния си град, докато минаваше с колата през централната част. Вали процъфтяваше с бавни, но уверени темпове.

Пазарът на недвижими имоти в областта бе силен, а когато хората купуваха жилища, пускаха корени и се установяваха. Оборотът на магазините бе стабилно над средния за страната, а туристите вливаха значителни приходи в местната икономика.

Вали се радваше на спокойната атмосфера на малкия град и същевременно печелеше от близостта си до Питсбърг. За курортистите имаше походи в планината, ски училище, разходки с лодка, уютни кръчми и ресторанти. Провинциална романтика на час път от суматохата на големия град. Бе добро място и за живеене, и за бизнес.

Брад бе пристигнал с намерението и за двете. Може би не бе предвидил, че ще бъде толкова зает, но търсенето на мистериозни ключове не влизаше в плановите му, а и не бе очаквал да се влюби в горда самотна майка и да се привърже към непокорния ѝ син. Все пак всичко бе въпрос на поставяне на ясни цели, въвеждане на приоритети и уреждане на подробностите. Паркира и влезе в сградата на „Вали Диспеч“, за да се погрижи за някои от тези подробности.

Замисли се за приятеля си, който бе главен редактор на местния вестник. Флин не се вместваше в образа на човек, способен да ръководи персонал, да гони срокове и да решава проблеми с рекламите, съдържанието на изданието и цената на хартията. Докато се качваше към офиса му, Брад си помисли, че може би благодарение на това старият му приятел е толкова добър в професията си. Притежаваше способността да кара хората да правят това, което той желае, без да чувстват, че им е оказан натиск.

Брад си проправи път между бюрата и репортерите, сред какофонията от телефонен звън, тракане на клавиатури и гласове. Усети мирис на кафе, закуски и нечий афършейв с аромат на бор. Най-сетне зърна Флин в остъклената кабина на главния редактор. Седеше на ръба на бюрото си с риза на райета, джинси и маратонки „Найк“. Възползвайки се от привилегията на дългогодишното приятелство, Брад влезе направо през отворената врата.

— Лично аз ще отразя срещата, господин кмете.

Флин извърна глава към телефона на бюрото си и тонколоната с примигваща лампичка.

Брад се усмихна, пъхна ръце в джобовете си и изчака, докато приятелят му приключи разговора.

— Извинявай. Не знаех, че говориш по телефона.

— На какво дължа честта да бъде посетен от висш изпълнителен директор в скромния си офис тази сутрин? — попита Флин.

— Искам да разнасям вестници следващата седмица.

— Твърде шиказно си облечен за вестникарче.

Флин докосна ръкава на самото му.

— След малко трябва да отскоча до Питсбърг по работа. — Брад сложи папката, която носеше, на бюрото. — Отбих се да поръчам десет цветни рекламни страници и талони за отстъпка през седмицата преди Деня на благодарността. Надявам се на голяма печалба в петъка.

— Аз съм човекът, който ти трябва. Искаш моите хора да поговорят с твоите. Обичам да казвам това. Звучи като реплика от холивудски филм.

— Ето каква е идеята. Искам реклама на местно, а не на корпоративно ниво. Да се отнася конкретно за магазина във Вали и да бъде нещо изискано, а талонът да може да се носи лесно в портмоне или джоб. И искам един брой на „Диспеч“ посветен изцяло на моята реклама, без притурки, брошури и други карета.

— В празничната седмица всички се надпреварват да рекламират — предупреди го Флин.

— Именно. Не искам да се загубя сред множеството. Ще заема целите страници за реклами в броя.

Флин потърка длани.

— Ще ти струва скъпо.

— Колко?

— Ще се посъветвам с рекламния отдел и ще определим цена. Десет цветни страници — потвърди Флин и нахвърля бележка. — Ще ти се обадя утре.

— Добре.

— Виж ти, можели сме да бъдем и бизнес партньори. Искаш ли кафе?

Брад погледна часовника си.

— Да. Искам да поговорим за още нещо. Може ли да затворя?

Флин повдигна рамене, когато Брад кимна към вратата.

— Разбира се. — Наля кафе и се върна на бюрото си. — Да заключа ли?

— От два дни не съм се чувал с никого. При последната си среща със Зоуи останах с впечатлението, че не желае да говори на тази тема.

Поне с мен.

— Значи се питаш дали не е разговаряла с мен или по-скоро с Мал и дали Мал не е споделила нещо? Не мога да ти помогна — каза Флин. — Малъри предполага, че Зоуи изчаква следващия ход на Кейн, за да отгатне намеренията му.

— Прегледах напътствията. Според мен Зоуи е тази, която трябва да предприеме следващ ход. В петък вечерта ще се видя с нея, но не е зле да поумуваме преди това.

— В петък? — Флин отпи глътка кафе. — Имате среща?

— Поканих Саймън да поиграе у дома. — Брад нервно закрочи из офиса, докато говореше. — Ще доведе и майка си.

— Хитро.

— Човек прави каквото може. Хлапето е страхотно. С него не е толкова сложно, колкото с майка му.

— Изглежда, е изминала тежък път и винаги се е справяла сама. Това напълно се връзва с напътствията ѝ.

— Тя е изключителна жена.

— Хлътна ли вече по нея?

— Да. — Брад се опита да се успокои и се облегна на перваза. — Проблемът е, че тя ми няма доверие. Но напредвам. Поне не настръхва и не започва да се държи студено всеки път, когато я погледна. Все пак понякога ми се струва, че съм паднал от друга планета и срещам враждебност.

— Тя има дете. Самотните майки трябва да бъдат предпазливи, ако са умни. А Зоуи е умна.

— Луд съм по малкия. Колкото повече време прекарвам с него, толкова повече ми се иска да бъдем заедно. Бих искал да узная нещо за баща му.

Флин поклати глава, щом срещна въпросителния му поглед.

— Съжалявам. Източниците ми не са словоохотливи по този въпрос. Най-добре пробвай с директния подход и я попитай.

Брад кимна.

— Само още нещо, преди да тръгна. Ще пишеш ли за тази история?

— „Дъщерите в стъклен плен“ — замислено каза Флин, сякаш прочете заглавието във въздуха. — Гореща новина от Плезънт Вали, Пенсилвания. Двама келтски богове наемат къща на едно от

възвишенията Лоръл, за да издирят три местни жени и да ги изпратят на поход за трите ключа от ковчежето с душите на девойките от легендата. — Засмя се и отново повдигна чашата си. — Би се получил интригуващ материал. Приключения, любов, пари, опасности, личен триумф и свръхестествени сили. Всичко това тук, в спокойния ни роден град. Да, хрумвало ми е. В началото си мислех: Господи, ще бъде статията на века. Зная, че биха могли да ме откарат в лудница, но това не би ме спряло.

— А какво те спира?

— Трите ще станат център на вниманието, нали? Някои хора ще повярват, други не, но всички ще ги атакуват с въпроси и ще настояват за изявления. Никой от нас вече няма да има нормален живот. — Сведе поглед към кафето си и леко сви рамене. — А какъв е смисълът на цялата история? Всеки да живее така, както желае и както заслужава. Ще бъде различно, ако Джордън я опише в книга и я превърне в художествено произведение. Но аз няма да я отразя във вестника.

— Винаги си бил най-разумният от нас.

Флин задържа чашата на педя от устните си.

— Така ли?

— Разсъждаваш най-трезво и си наясно с чувствата си. Затова реши да останеш във Вали и да поемеш вестника, вместо да заминеш. Може би затова ние с Джордън не се бояхме да напуснем града. Знаехме, че когато се върнем, ти ще бъдеш тук.

Флин не можа да намери думи, което се случваше рядко.

— Е... — едва успя да промълви той.

— Трябва да тръгвам за Питсбърг. — Брад побутна кафето си и стана. — Обади се на мобилния ми телефон, ако узнаеш нещо, докато ме няма.

Все още безмълвен, Флин само кимна.

Зоуи отмери и смеси боя за госпожа Хенсън. Съседката ѝ харесваше кестеняво със силен червеникав оттенък. Бе създавала за нея комбинация, която бе допаднала и на двете, и от три години подстригваше и боядисваше косите ѝ всеки месец.

Тя бе единствената клиентка, която Зоуи обслужваше. Спомените за космите по пода в кухнята и миризмата на химикали във въздуха я

бяха накарали да се зарече да не превръща къщата си във фризьорски салон.

Но правеше изключение за госпожа Хенсън, а и часът, който ѝ отделяше веднъж месечно, бе по-скоро приятелско гостуване, отколкото работа.

Все още помнеше деня, в който се бе нанесла и как госпожа Хенсън, чиито коси тогава имаха невзрачен сивкав цвят, бе дошла да приветства нея и Саймън с добре дошли в квартала. Бе донесла сладки с шоколад, дълго бе гледала момчето и най-сетне одобрително бе кимнала. Още тогава бе предложила услугите си като бавачка, защото, откакто синовете ѝ пораснали, ѝ липсвало момче, което да тича из къщата.

Тя бе първата приятелка, която Зоуи бе намерила във Вали, и бе станала не само като баба за Саймън, а и като майка за нея.

— Видях младия ти приятел онази вечер.

Сините очи на госпожа Хенсън засияха на миловидното ѝ лице, когато се настани на табуретката в кухнята ѝ.

— Нямам приятел, млад или стар.

Зоуи раздели косите ѝ на път и започна да нанася боя в корените.

— Хубав младеж — спокойно продължи госпожа Хенсън. — Прилича на баща си. Познавах го, когато беше на неговата възраст. Розите, които ти донесе, изглеждат чудесно. Виж как са разцъфнали.

Зоуи хвърли поглед към масата.

— Почистих стъблата и сменям водата им, за да ги запазя свежи по-дълго.

— Сякаш на масата ти грее слънце. Жълтите рози ти подхождат. Умен е, щом е прозрял това. Саймън не престава да говори за Брад. Явно се отнася добре с момчето.

— Така е. Бързо се сприятелиха. — Докато работеше, Зоуи повдигна вежди. — Брадли изглежда привързан към сина ми.

— Мисля, че е привързан и към майка му.

— Просто поддържа приятелски отношения. Смуствам се в негово присъствие.

Госпожа Хенсън избухна в смях.

— Всяка жена би се смутила в присъствието на чаровник като него.

— Не е затова. Е, права сте, разбира се. — Зоуи се зае да сложи още боя на четката. — Но ставам много неспокойна.

— Целуна ли те вече? — Последва мълчание и госпожа Хенсън отново се засмя. — Добре. Не изглежда от срамежливите. Как беше?

— Трябваше да проверя дали горната част на главата ми е на мястото си, защото се почувствах, сякаш е отлетяла.

— Крайно време беше. Малко се тревожех за теб, скъпа. Струваше ми се, че работиш денонощно и не отделяш време за себе си. Напоследък, откакто се запозна с онези мили момичета и красивият Брад Вейн започна да те посещава, сърцето ми се радва. — Докосна ръката на Зоуи. — Пак работиш неуморно, особено сега, когато се готвиш за откриването на салона, но ми е приятно да те гледам.

— Не бих могла да се справя с обзавеждането на този салон, ако Саймън не прекарваше толкова следобеди при вас.

Госпожа Хенсън нехайно махна с ръка.

— Отлично знаеш, че ми е приятно момчето да идва у дома. Чувствам го като свой внук. Рядко виждам внуците си, откакто Джак се премести в Балтимор, а Дийк в Калифорния. Не зная какво бих правила без Саймън. Той ме избавя от скуката.

— Гледа на вас с господин Хенсън като на баба и дядо. Това е голямо облекчение за мен.

— Кажи ми как вървят нещата със салона. Нямам търпение да го откриеш и да натриеш носа на онази злобарка Карли, като започнеш да крадеш клиентелата ѝ. Чух от Сара Бенет, че момичето, което Карли е наела на твоето място, не се справя добре.

— Жалко. — Но Зоуи го каза с насмешка. — Не бих ѝ желала лош късмет, ако не ме беше уволнила по този начин. Обвини ме, че съм взела пари от касата. Нарече ме крадла.

— Спокойно.

— О, извинявайте — промълви тя, когато осъзна, че неволно е оскубала госпожа Хенсън. — Побеснявам всеки път, когато се сетя за това. Вършех добра работа за нея.

— Беше твърде добра. Много от редовните ѝ клиентки искаха ти да правиш прическите им, а не тя. Просто ти завиждаше.

— Познавате ли Марси? Маникюристката? Обадох ѝ се преди няколко дни, за да ѝ предложа да работи при мен. Съгласна е.

— Не казвай на никого.

— Трябва да го запазим в тайна, докато уредя всичко. Не искам Карли да я уволни и да остане без работа, преди да открия салона. Но е готова да подаде предупреждение веднага щом ѝ кажа. Поддържа приятелство със стилистка в Питсбърг, която ще се омъжва в началото на годината и иска да се премести някъде по-близо до Вали. Марси ще я попита какво би казала за работа тук, в града, и ще я доведе. Твърди, че е добра.

— Явно напредваш.

— Всичко върви като по вода. Крис ще поеме масажа и някои от козметичните процедури. А помощничката на Дейна в книжарницата има приятелка, която е работила в лечебен център в Колорадо и наскоро се е завърнала във Вали. Ще поговоря и с нея. Толкова е вълнуващо... стига да не мисля за разходите за заплати.

— Ще потръгне. Ще се справиш блестящо.

— Днес дойде водопроводчикът да поднови сифоните на мивките. Осветлението е готово и остана само да довърша плотовете. Когато се огледам, ми се струва, че сънувам.

— Това е твоята сбъдната мечта, Зоуи. Заслужаваш го.

„Наистина го заслужавам — каза си Зоуи по-късно, докато измиваше четката и купата. — Постигнах го с труд.“

Все пак донякъде ѝ се струваше, че е дар. Обеща си никога да не подценява шанса, който бе получила.

Щеше да полага усилия, да бъде добър партньор и работодател. Знаеше какво е да работиш за някого, който се стреми да запълни графика си, без да го е грижа за хората, на които се крепи бизнесът му. За човек, забравил какво е да стои прав час след час, докато го заболят ходилата и гърбът.

Но тя нямаше да забрави.

Може би това не бе пътят, по който бе очаквала да поеме преди години, когато бе младо момиче, изпълнено с мечти за нещата, които ще постигне с ума си.

Но вече бе поела по този път и щеше да докаже, че е верен.

— Можеш да се върнеш назад и да промениш всичко.

Обърна се и застана с лице срещу Кейн. Изненадата, шокът и дори страхът бяха забулени в гъста мъгла. Знаеше, че са там, но не можеше да ги изпита.

Бе красив, но красотата му бе зловеща. Имаше черни коси, тъмни очи и високи скули, изпъкващи под бледата му кожа. Оказа се по-висок, отколкото си го бе представяла. Тялото му не бе мускулесто като на Пит, а слабо и грациозно. Навярно можеше да се придвижва бързо и бе гъвкав като змия.

— Чудех се кога ли ще дойдеш.

Гласът ѝ прозвуча глухо, сякаш изрече думите по-скоро в съзнанието си.

— Наблюдавах те. Беше приятно занимание. — Прибледи се и докосна бузата ѝ. — Красива си. Твърде красива, за да прекараш живота си в грижи за външността на другите. Винаги си искала нещо повече. Никой не те е разбирал.

— Не, мама разбираше и това я ядосваше. Нараняваше чувствата ѝ.

— Тя не те познаваше. Държеше се с теб като с робиня.

— Имаше нужда от помощ. Изнемогваше.

— А когато ти се нуждаеше от помощ? — Гласът му бе мелодичен, а изражението — изпълнено с разбиране. — Горкото момиче. Използвано, предадено и изоставено. И принудено цял живот да плаща за една безразсъдна постъпка. А ако не беше се случило? Животът ти щеше да бъде толкова различен. Не се ли замисляш?

— Не, аз...

— Виж. — Повдигна пред очите ѝ кристална сфера. — Виж как биха могли да се развият нещата.

Безсилна да стори каквото и да е, тя се потопи в сцената.

Озова се седнала на мек въртящ се стол, загледана навън през прозореца във високите здания на голям град. Държеше до ухото си телефонна слушалка и по лицето ѝ се четеше задоволство.

— Не, не мога. Тази вечер заминавам за Рим. Малко работа, но по-скоро за удоволствие. — Погледна часовника с тънка златна верижка на ръката си. — Нещо като награда за сделката „Куортърмейн“. Едноседмична командировка. Разбира се, че ще ти изпратя картичка. — Засмя се и се завъртя на стола си, когато секретарката ѝ донесе кафе във висока порцеланова чаша. — Ще ти се обадя, когато се върна. Чао.

— Капучиното ви, госпожице Маккорт.

— Благодаря. Папката с документите на Модесто?

— Вече е в куфарчето ви.

— Страхотна си. Знаеш как да се свържеш с мен, но не ме търси във вторник. Ако не е нещо спешно, дръж се, сякаш съм отлетяла в космоса и никой не може да ми се обади.

— Разчитайте на мен. Никой не заслужава тази почивка повече от вас. Приятно прекарване в Рим.

— Сигурна съм, че ще бъде приятно.

Докато отпиваше кафе, Зоуи се завъртя към компютъра и отвори един файл, за да провери последните подробности.

Обичаше работата си. Някои хора биха казали, че счетоводството е пълна скука, но за нея то бе предизвикателство и приключение. Ръководеше финансите на няколко от най-големите корпорации в света и бе добра в работата си.

Бе изминала дълъг път от изчисляването на приходите и разходите на майка си дотук.

Усърдно бе учила, за да спечели стипендия в колеж и да получи диплома и бе постъпила като нов служител в една от най-престижните международни банкерски фирми в Ню Йорк. Бе успяла да се издигне само благодарение на способностите си. Преди да е навършила тридесет години, вече разполагаше със собствен офис на петдесетия етаж с няколко подчинени.

Имаше прекрасен апартамент, вълнуващ живот и кариера, в която напредваше ден след ден. Бе пътувала до всички места, за които бе мечтала, когато се бе измъквала от къщи, за да се разхожда сама в гората като момиче.

Не бе успяла да обясни на семейството си, че държи да постигне едно нещо — уважение.

Доволна, изключи компютъра и допи кафето си. Стана от бюрото, взе куфарчето и праметна палтото върху ръката си.

Рим я очакваше.

Работата бе на първо място, но можеше да си позволи някое и друго развлечение. Възнамеряваше да отдели време за пазаруване. Нещо кожено, нещо златно. „Армани“ или „Версаче“? Може би и двете. Кой го заслужаваше повече?

Погледна към вратата, но спря и се обърна. Имаше натрапчивото чувство, че е забравила нещо. Нещо важно.

— Колата ви пристигна, госпожице Маккорт.

— Да, идвам.

Отново се загледа във вратата. Не, не можеше да замине.

— Саймън. — Завъртя се така рязко, че залитна и трябваше да се подпре на стената. — Къде е Саймън?

Хукна навън, крещейки името му. Излетя от кристалната топка и падна на пода в кухнята си.

— Не се изплаших — сподели Зоуи с Малъри и Дейна. — Дори когато се приземих на пода. По-скоро се питах: Как ти се струва?

— Нищо друго ли не ти каза? — попита Дейна.

— Нищо. Беше много тактичен — отвърна Зоуи, докато прикрепяше плотовете към стената. — Говореше със съчувствие. Никак не ми се стори страшен.

— Защото се е опитвал да те изкуши — отбеляза Малъри.

— И аз мисля така. — Зоуи за последен път помръдна плота и кимна. — „Не би ли искала животът ти да протече така, вместо както в действителност?“ Сякаш бе въпрос на една-единствена крачка.

— Разклонение на пътя.

Дейна сложи ръце на кръста си.

— Точно така. — Зоуи отбеляза мястото на последния болт и пробви отвор. — „Ето ти шанс да имаш зашеметяваща кариера и интересен живот, да летиш до Рим. От теб се иска само едно. Да не забременяваш на шестнадесет години.“ Решил е, че щом не може да ме сплаши чрез Саймън, достатъчно е просто да го елиминира.

— Подценил те е.

Зоуи вдигна поглед към Малъри.

— Да, така е, защото нищо в онази кристална топка не може да се сравни със Саймън. Знаете ли какво? Не може да се сравни и с това, което правя тук заедно с вас. — Усмихна се и се изправи. — Носех страхотни обувки. Мисля, че бяха „Маноло Бланик“, като на онази актриса... Сара Джесика Паркър.

— Хм. Красиви секси обувки или деветгодишен син. — Дейна потърка брадичката си. — Труден избор.

— Засега ще се задоволя с евтините чепици, които имам. — Зоуи се отдръпна назад и огледа готовия плот. — Той не ме плаши — засмя

се тя и остави бормашината. — Сигурна бях, че ще се страхувам, но не е така.

— Не преставай да бъдеш нащрек — предупреди я Малъри. — Той не приема отговор: „Не, благодаря“.

— Няма да получи друг. Впрочем отново ме накара да се замисля за напътствията. Избори. Миг на прозрение, както го наричаш ти, Малъри. Мисля, че за мен настъпи такъв в нощта, когато заченах Саймън или когато реших да го родя. Но ми се струва, че има и друго съдбовно решение, което вече съм взела или ще се наложи да взема.

— Можем да съставим списък — заговори Малъри и накара Дейна да се засмее.

— Защо ли очаквах да кажеш това?

— Списък — продължи Малъри, след като хвърли укорителен поглед към приятелката си — на значимите събития и решения в живота на Зоуи, както и на не толкова значимите, но довели до важни последици. Преди няколко дни тя се досети, че гората с множество пътеки е Вали. Този път в гората е животът ѝ. Ще потърсим пресичания, връзки, как един избор води до друг и по какъв начин може да се окаже свързан с ключа.

— Вече започнах да размишлявам и... — Зоуи намести следващия плот, извади ролетката и я нагласи. — Решенията, които вие двете трябваше да вземете, докато търсехте ключовете, бяха свързани с Джордън и Флин. Останахме ние с Брад, което навежда на мисълта, че моите би трябвало да имат нещо общо с него. Това означава, че е изправен срещу противника заедно с мен.

— Брад може да се справи — увери я Дейна.

— Сигурна съм в това. Аз също мога. Не зная само как да постъпя с него. Не мога да си позволя грешка нито във връзка с ключа, нито със себе си и Саймън.

— Тревожиш се, че би могла да сбъркаш, като започнеш интимна връзка с Брад? — попита Малъри.

— Всъщност започвам да се безпокоя, че е грешка да не го допускам до себе си. Все по-трудно става да бъде разумна.

— Тази вечер ще му гостуващ — каза Малъри. — Защо не последваш примера на Саймън и не се насладиш на компанията на човек, който толкова силно желае да бъде с теб?

— Ще се опитам. — Отново взе ролетката. — Доволна съм, че имам придружител. Всъщност двама, ако броя и Мо.

— Рано или късно, колкото и привързан да е към Саймън, Брад ще поиска да се срещнете насаме.

Зоуи подаде ролетката на Дейна и взе бормашината.

— Ще се тревожа за това, когато настъпи моментът, рано или късно.

„По-скоро рано“, помисли си Зоуи, когато остана сама.

Знаеше, че при толкова силно физическо влечение помежду им скоро ще дадат воля на страстта си. Но тя щеше да избере момента, мястото и обстановката. Да въведе правилата. Трябваше да има правила, с които и двамата да бъдат наясно преди тази интимност.

Ако наистина един от важните избори в живота ѝ бе свързан с Брадли Вейн, важно бе да бъде сигурна, че накрая никой няма да се чувства самотен, изоставен и страдащ.

СЕДМА ГЛАВА

Развълнуваните викове на Саймън прекъснаха умуването на Зоуи кои обици да избере. Дали да сложи сребърните халки, за да изглежда небрежно и секси, или онези с марказитите, които си бе купила през лятото, за по-зрял и изтънчен вид.

Тези подробности зависеха от настроението на една жена и от намеренията ѝ за вечерта.

„Понякога мъжът не обръща внимание — помисли си тя, докато сравняваше двата чифта, — но жената винаги знае с каква цел носи точно тези обици. Или обувки. Или защо е избрала точно този сутиен.“

Това бяха етапите на ритуалната подготовка за среща. Остави и двете обици и притисна ръка към корема си. Господи, тя отиваше на среща.

— Мамо! Ела бързо! Трябва да видиш нещо.

— Момент.

— Побързай! Свива по нашата алея. Боже мой! Хайде, мамо!

— Какво има? — Претича боса през хола. Щеше да избере обувки, когато вземе решение за обиците. — За бога, Саймън, трябва да тръгнем след няколко минути, а не съм...

Лицето ѝ доби същия израз на изумление като това на сина ѝ, когато надникна през прозореца и видя лъскавата черна лимузина, спряла зад старото ѝ комби.

— През живота си не съм виждал толкова голяма кола.

— Аз също — отвърна Зоуи. — Сигурно някой е сбъркал адреса.

— Може ли да отида да я разгледам отблизо? — Той сграбчи ръката ѝ и я задържа, както когато бе най-нетърпелив. — Моля те, моля те, моля те! Може ли да я докосна?

— Мисля, че не бива.

— Шофьорът слиза. — Саймън сниши гласа си до шепот. — Прилича на войник.

— Всички шофьори на лимузини носят униформи.

Зоуи сложи ръка на рамото му, докато заедно гледаха през прозореца.

— Идва насам.

— Сигурно ще попита накъде да кара.

— Може ли само да изляза да я погледам, докато му обясняваш.

Няма да я докосвам.

— Ще попитаме.

Хвана го за ръка и тръгна към вратата.

„Прав е“, помисли си тя, когато отвори.

Шофьорът наистина приличаше на войник. Бе висок, с изправена стойка като в строй и черна униформа.

— С какво мога да ви помогна? — попита Зоуи.

— Госпожица Зоуи Маккорт и господин Саймън Маккорт?

— Ах. — Притегли сина си по-близо. — Да.

— Аз съм Бигълоу. Ще ви откарам до дома на господин Вейн тази вечер.

— Ще се возим в тази кола? — Ококорените очи на Саймън засияха като две слънца. — Вътре?

— Да, сър. — Бигълоу закачливо му намигна. — На която седалка изберете.

— Супер!

Момчето размаха юмрук във въздуха, нададе вик и щеше да хукне към лимузината, ако Зоуи не го бе удържала.

— Но ние имаме кола. И куче.

— Да, госпожо. Господин Вейн изпрати това.

Зоуи погледна плика, който Бигълоу ѝ подаде, и позна емблемата.

— Саймън, стой тук — нареди тя и пусна ръката му, за да извади бележката.

На малък луксозен лист бе написано:

„Не възразявай и този път.“

— Но не разбирам защо... — Замълча, обезоръжена от умоляващия поглед на Саймън. — Идваме след минута, господин Бигълоу.

— Не е нужно да бързате, госпожо.

Веднага щом затвори вратата, Саймън обви ръце около талията й.

— Това е страхотно!

— Да. Страхотно е.

— Ще се качим, нали, мамо?

— Добре. Облечи якето си и донеси подаръка, който направихме за Бродли. Трябва да взема чантата си. — „И да сложа подходящи обувки“, мислено добави тя.

Определено щеше да се спре на обичите с марказити.

Миг след като излязоха от къщата, Саймън се втурна към колата, но изведнъж спря, за да помахна на семейство Хенсън, които бяха застанали на площадката пред къщата си.

— Ще се возим на лимузина!

— Радваш ли се? — Госпожа Хенсън се усмихна широко и му помахна в отговор. — Ще бъдеш като рок звезда. Искam утре да ми разкажеш всичко.

— Добре. Това е господин Бигълоу — представи Саймън шофьора, когато му отвори вратата. — Ще ни откара до къщата на Брод. А това са господин и госпожа Хенсън. Нашите съседи.

— Радвам се да се запозная с вас. — Бигълоу докосна шапката си, а след това подаде ръка на Зоуи. — Кучето може да се вози при мен отпред, ако не възразявате.

— О, разбира се, стига да не пречи.

— Гледай, Джон. — Госпожа Хенсън стисна ръката на съпруга си. — Като Пепеляшка. Дано нашето момиче излезе по-умно и не си тръгне, когато часовникът удари полунощ.

До затъмнените стъкла имаше малки вази със свежи цветя, а от пода до тавана светеха лампички като на коледна елха. Имаше телевизор, стереоуредба и табло с бутони точно над главата й, с които се задействаше всичко. Ухаеше на кожа и лилии.

Саймън вече се бе изтегнал на дългата седалка, надничаше в шофьорската кабина и засипваше Бигълоу с въпроси. Сърце не й даде да го спре. Докато вниманието на сина й бе ангажирано, тя се опита да свикне с обстановката. Но бързо се отказа. Дори година не би била достатъчна.

Саймън се отпусна до нея.

— На Мо му харесва отпред и господин Бигълоу му позволи да подаде глава през прозореца. Каза, че мога да докосвам каквото поискam, защото аз съм шефът. Мога и да си взема сода от бара ето там, ако разрешиш, защото моят шеф си ти, и дори да погледам телевизия! В колата. Позволяваш ли?

Зоуи погледна лъчезарното му лице, импулсивно го обхвана с длани и шумно го целуна.

— Да, можеш да пийнеш газирано и да гледаш телевизия. Я виж това. Лампичките примигват. Има и телефон.

— Да се обадим на някого.

— Ти го направи. — Вдигна слушалката и му я подаде. — Позвъни на госпожа Хенсън. Ще се зарадва.

— Добре. Ще взема сода и ще включа телевизора, а после ще се обадя, за да ѝ кажа.

Зоуи се посмя с него, поигра си с бутоните и пийна джинджифилов ликьор, за да има с какво да се похвали.

Когато стигнаха до къщата на Брад, хвана ръката на Саймън, преди да посегне към дръжката на вратата.

— Господин Бигълоу ще дойде да ни отвори — прошепна тя. — Това е част от работата му.

— Добре. — Щом вратата се отвори, Саймън изскочи и погледна шофьора. — Беше чудесно. Благодаря, че ни докарахте.

— За мен беше удоволствие.

— Сигурно си личи, че за първи път се возим в лимузина — каза Зоуи, когато пое ръката му и слезе.

— Не си спомням някога да ми е било толкова приятно да возя някого. С нетърпение ще очаквам да ви откарам обратно, когато решите да се приберете.

— Благодаря.

— Почакай да кажа на приятелите си. — Саймън хвана каишката на Мо и го поведе към входната врата. — Няма да повярват.

Преди Зоуи да му напомни, че трябва да почука, той блъсна вратата и извика от прага:

— Брад! Гледахме телевизия в колата, пихме сода и се обадихме на госпожа Хенсън по телефона. Мо се вози на предната седалка.

— Явно не ви е било скучно по пътя.

— Саймън, трябваше да почукаш, преди да влезеш. Мо!

Кучето вече бе хукнало към главната приемна, за да се настани на дивана.

— Не се безпокой — каза Брад, когато Мо скочи върху възглавниците и се разположи като космат султан. — Вече свикнахме с него тук.

— Донесохме ти подарък. — Саймън затанцува на място и му подаде кутията. — Направихме го двамата с мама.

— Така ли? Да отидем в кухнята да го отворим. Но след като закача палтата ви.

— Аз мога, зная къде е закачалката. — Саймън свали якето си и се повдига на пръсти, докато чакаше Зоуи да му подаде своето. — Не го отваряйте без мен.

— Добре.

— Искам да ти благодаря, че изпрати колата за нас — започна Зоуи, когато се отправиха към кухнята. — Саймън никога няма да го забрави. Беше вълнуващо преживяване за него.

— А на теб хареса ли ти?

— Шегуваш ли се? — засмя се Зоуи и го изгледа с удивление. — Сякаш бях принцеса за двадесет минути. Поиграхме с бутоните и телевизора, така че по-скоро сякаш бях дете. Но не беше нужно да си правиш труда.

— Не представляваше никакъв проблем. Искях да го направя. Знаех, че Саймън ще бъде впечатлен, а и няма да се безпокоя за теб, докато шофираш към къщи в тъмнината. Освен това — добави той и извади бутилка от сребърна кофичка — исках да се отпуснеш, за да се насладиш на хубавото шампанско.

— О, дори и без бележката, която ми изпрати, едва ли бих възразила.

— Добре.

Брад отвори тапата с леко пукване и докато наливаше втората чаша, Саймън дотича, следван от Мо.

— Трябва да отвориш подаръка си за добре дошъл.

— По случай завръщането ти във Вали.

Зоуи обви ръка около раменете на сина си.

— Да видим какво има тук. — Брад развърза панделката и се почувства малко глупаво, защото вече знаеше, че ще я запази заедно с малките червени цветя, прикрепени с нея към семплата кафява кутия, в

която подаръкът лежеше върху бели салфетки, посипани с брокат. — Очевидно умееш да опаковаш.

— Когато човек е решил да направи на някого подарък, трябва да отдели време, за да го поднесе в подходящ вид.

Брад извади трицветната свещ в плитка стъклена чашка.

— Страхотна е. — Вдъхна от аромата. — Ухае чудесно. Вие ли я направихте?

— Обичаме да правим такива неща, нали, мамо? Разтапяш восъка и добавяш ароматите. Аз ги избирах.

— За празниците — обясни Зоуи. — Горният пласт представлява ябълков сладкиш, средният червени боровинки, а долният коледна елха. Слага се върху плочка. Дъното на чашката се нагорещява.

Той извади бялата поставка с нарисувани боровинки във всеки ъгъл.

— Мама ги нарисува, а аз ги украсих с брокат.

— И това е страхотно. — Остави плочката и се наведе да прегърне момчето, а когато се изправи, каза с усмивка: — Можеш да се обърнеш.

— Защо?

— Ще целуна майка ти.

— Уф.

Саймън закри лицето си с длани, но дълбоко в себе си усети тръпка на радост.

— Благодаря. — Брад леко докосна устните ѝ със своите. — Хоризонтът е чист, хлапе.

— Ще запалиш ли подаръка? — попита момчето.

— Да. — Брад извади издължена запалка със странна форма и запали фитила. — Изглежда чудесно. Къде се научи да правиш свещи?

— Просто експериментирам. Опитвам се да създам интересна украса за салона.

— Бих искал да продавам подобни украшения в „Хоуммейкърс“.

Зоуи се загледа в свещта.

— Наистина ли?

— След разширението ще предлагаме доста нови неща. Трябва да ми покажеш някои други свои творби и ще поговорим.

— Мога ли да отида в стаята за игри? — попита Саймън. — Донесох „Смакдаун“ за реванша.

— Добре. В момента е заредена друга игра. Можеш да я смениш.
— Ще дойдеш ли да поиграем?
— Първо трябва да приготвя вечерята, но ти започвай. Искam здравата да изгладнееш. Ще ядем жабешки бутчета.
— Аха.
— От гигантски жаби. Африкански.
— Да бе.
— Или предпочиташ пържоли?
— Жабешки пържоли?
— Естествено.
С престорен вик на ужас, Саймън излетя от стаята.
— Много си добър с него — каза Зоуи.
— Лесно е с такъв симпатяга. Защо не седнеш и... — Брад замълча, когато до тях достигнаха възклицанията на Саймън. — Открил е новата игра.
— Брадли.
— Ммм?
— Ще те помоля да обещаеш нещо. Не бързай да отговаряш — предупреди го тя и завъртя чашата в ръката си, без да откъсва поглед от него. — Важно е, и ако първо си помислиш, вярвам, че ще удържиш на думата си.
— Какво искаш да обещаеш, Зоуи?
— Саймън... толкова е привързан към теб. Никога... никой не му е посвещавал такова внимание. Очаква винаги да се държиш така. Трябва да ми обещаеш, че каквото и да се случи между нас, както и да се развият отношенията ни, няма да го забравиш. Не говоря за разходки с лимузина. Искam да обещаеш, че ще останеш негов приятел.
— Привързаността е взаимна, Зоуи. Мога да ти дам това обещание. — Протегна ръка. — Имаш думата ми.
Зоуи хвана ръката му, стисна я и напрежението, което се бе надигнало в нея, докато изричаше молбата, се разсея.
— Добре. Благодаря ти. — Огледа кухнята. — С какво да ти помогна тук?
— Можеш да седнеш и да пийнеш шампанско.
— Сигурно ще имаш доста работа с жабешките пържоли.

Брад обхвана тила ѝ и я целуна, но не толкова невинно, колкото в присъствието на Саймън.

— Седни и пийни шампанско — каза той отново. Докосна ухото ѝ. — Хубави обици.

Зоуи смутено се засмя.

— Благодаря. — Макар и да се чувстваше длъжна да помогне, седна на една табуретка до барплота. — Наистина ли ще готвиш?

— Ще опека пържоли на скара, което е доста различно. Всички мъже от фамилията Вейн са майстори на скарата. Ако някой не умее, би посрамил рода.

— Скара през ноември?

— Семейство Вейн пекат по всяко време на годината дори ако трябва да разчупват леда или да стоят навън в снежна виелица. За щастие имам вградена скара тук, в кухнята.

— Виждала съм такива в списания. — Зоуи го проследи с поглед, докато запалваше скарата. — И в кулинарни предавания по телевизията.

Брад сложи картофите, вече увити във фолио.

— Не казвай на баща ми, че съм ползвал тази, вместо да понеса студа като мъж.

— Устата ми е заключена. — Зоуи отпи шампанско, докато той изваждаше от хладилника поднос с ордьоври. — Ти ли ги направи?

Въпросът ѝ го накара да се замисли за миг, докато ги сервираше.

— Бих могъл да излъжа, за да те впечатля, но вместо това ще те зашеметя с честността си. Поръчах ги от „Лучано“, както и шоколадовата бомба за десерт и опашките от омари.

— Опашки от омари? От „Лучано“?

Тя си избра един сандвич, плъзна го между устните си и издаде звук на задоволство, когато вкусовете докоснаха езика ѝ.

— Харесва ли ти?

— Невероятни са. Всичко ми се струва невероятно. Опитвам се да си обясня как е възможно Зоуи Маккорт да седи тук, да пие шампанско и да хапва сандвичи от „Лучано“. Очевидно е, че целта ти е да ме зашеметиш, Брадли. И успяваш.

— Обичам да те виждам усмихната. Спомняш ли си първия път, когато ми се усмихна искрено? Заслужих го, като ти подарих стълба.

— И по-рано съм ти се усмихвала.

— Не. Не истински. Бог знае колко исках да го направиш, но ти сякаш си бе наумила винаги да ме разбираш погрешно и да приемаш всяка моя дума като обида.

— Това е... — Зоуи изведнъж замълча и се засмя. — Може би си прав.

— Но ловко успях да те спечеля или поне да сложа началото с една плексигласова стълба.

— Не знаех, че имаш скрити подбуди. Приех го като любезен жест.

— Беше жест със скрити подбуди. Трябва да пийнеш още шампанско.

Тя се замисли, когато Брад отиде да донесе бутилката.

— Ти ме плашеше.

— Моля?

— Боях се от теб, все още не съм го преодоляла напълно. Плашеше ме и тази къща. От първия път, когато дойдох след обаждането на Малъри и се запознах с теб. Влязох в огромното ти красиво жилище и видях картината, която си купил.

— „След магията“.

— Да. Беше шок за мен да бъда тук и да я зърна. Зави ми се свят. Казах, че трябва да посрещна сина си от училище, и ти погледна към ръката ми, за да видиш дали нося халка.

— Зоуи...

Тя поклати глава.

— Погледът, който ми хвърли тогава, ме разтърси.

— Явно си започнала да ме разбираш погрешно още при първата ни среща. — Брад отпи глътка шампанско. — Ще ти разкажа всичко за картината и това ще ти даде по-ясна представа за връзката ни.

Срещи. Връзка. Отново се почувства замаяна.

— Не зная за какво говориш.

— Ще разбереш. Когато видях онази картина за първи път, бях поразен. На нея беше лицето на Дейна, сестричката на най-добрия ми приятел, към която бях много привързан. — Брад се наведе над бара, небрежно-елегантен с черния си пуловер, а пламъкът на свещта, която Зоуи му бе подарила, затрептя между тях. — После забелязах Малъри. Естествено, тогава не я познавах, но нещо ме накара да се вгледам по-отблизо. — Замълча за миг и докосна брадичката ѝ. — Накрая бях

привлечен от това лице. Това невероятно лице. Щом го зърнах, затаих дъх. Бях като омагьосан и реших, че трябва да имам картината на всяка цена.

— Това е част от връзката. — Гърлото ѝ бе пресъхнало, но не повдигна чашата, за да отпие глътка. — Било е писано да я притежаваш.

— Може би е така. Започнах да вярвам, че е истина. Но имам предвид нещо друго. Трябваше да купя картината, за да мога да гледам това лице. Твоето лице. Познавам всяка негова черта. Формата на очите, на устните. Съзерцавал съм го доста време. В онзи ден ти влезе в стаята и отново бях поразен. Сякаш тя се бе събудила и бе излязла от картината.

— Но момичето на картината не съм аз.

— Шшт. Не можех да мисля. Сякаш всичко друго заглъхна и чувах единствено ударите на сърцето си. Докато едва се сдържах да не те сграбча, за да се уверя, че няма да изчезнеш като дим, всички говореха. Трябваше да кажа нещо, за да се убедя, че няма нищо необичайно, а ми се струваше, че целият ми свят се е преобърнал. Не можеш да си представиш какво изживях.

— Прав си. Едва ли бих могла.

— Каза, че трябва да се прибереш при сина си, и сякаш заби нож в гърлото ми. „Как може тази жена да принадлежи на друг, преди да съм получил шанс?“ Затова погледнах към ръката ти и когато не видях халка, си помислих: Слава богу.

— Но ти дори не ме познаваше.

— Вече те опознах.

Наведе се и всмука устните ѝ.

— Господи. Това ли ще правите цяла вечер?

Брад вдигна глава, леко я целуна по челото и се обърна към Саймън.

— Да. Но не искам да се чувстваш пренебрегнат, затова ще целуна и теб.

Момчето направи гримаса и се скри зад табуретката на майка си.

— Щом толкова ти се целува, целувай нея. Скоро ли ще ядем? Умирам от глад.

— Веднага слагам големите тлъсти пържоли на скарата. Е, хлапе, как предпочиташ жабешкото месо?

След вечерята и реванша на видеоиграта Саймън се унесе в дрямка на пода в стаята за игри, а Зоуи позволи на Брад да я притегли в прегръдката си и се наслади на нова целувка.

„Вълшебствата наистина съществуват“, помисли си тя. Тази вечер бе едно от тях в живота ѝ.

— Трябва да се прибираме.

— Останете. — Брад потърка буза в нейната. — И двамата.

— Това е важна крачка за мен. — Зоуи отпусна глава на рамото му. Би било толкова лесно да се съгласи, просто да изпълни волята му. Но важните крачки не биваше да бъдат лесни. — Не те разигравам, но трябва да помисля кое е най-добро. — „За всички ни“, мислено добави тя. — Наистина не мога да си обясня как се озовах тук. Трябва да бъде сигурна, че няма да сгреша.

— Не бих те наранил. Нито теб, нито детето ти.

— Не се боя от това. Излъгах, боя се. Но другото, което ме възпира, е мисълта, че мога да те накарам да страдаш. Не ти разказах какво ми се случи снощи. Не исках да говоря за него пред Саймън.

— Какво има?

— Да отидем в другата стая. Саймън може да се събуди.

— Имала си нова среща с Кейн — досети се Брад, когато влязоха в приемната.

— Да — отвърна тя и му разказа.

— Това ли бяха мечтите ти, Зоуи? Да живееш в Ню Йорк и да имаш престижна работа?

— Не зная дали точно в Ню Йорк. Може би в Чикаго или Лос Анджелис, който и да е голям град. Стига да се измъкна от мястото, на което бях.

— Защото беше нещастна, или защото имаше нещо, които искаше да постигнеш?

Понечи да отговори, но замълча.

— И двете — осъзна тя. — Не зная дали съм била нещастна, но през повечето време се чувствах така. Светът изглеждаше толкова малък и еднообразен там, където живеех. — Погледна през прозореца към реката, която проблясваше в мрака като тъмна лъскава панделка. — Но светът не е нито малък, нито еднообразен. Често мислех и се

питах какви места и хора има в него. — Изненадана от себе си, Зоуи се обърна към Брад и видя, че я гледа спокойно и съсредоточено. — Увлякох се.

— Не е така. Какво ти доставяше удоволствие?

— О, много неща. Не твърдя, че съм била тъжна през цялото време. Не бях. Обичах училището. Бях добра, усвоявах бързо и правех открития. Особено ми се удаваше математиката. Поех счетоводството на мама. Започнах да се грижа за всички сметки. Харесваше ми. Исках да стана счетоводител или дори изпълнителен директор. Или да работя в банка. Надявах се да вляза в колеж, да си намеря квалифицирана работа и да живея в голям град. Да мога да си позволявам много неща. Хората да се отнасят към мен с уважение и дори с възхищение заради способностите ми.

Сви рамене и бавно се приближи към камината.

— Когато заговорех за това, майка ми се вбесяваше. Както и когато не допусках никого до вещите си, за да ги запазя такива, каквито исках да бъдат. Казваше, че нямам право да се мисля за по-добра от всички други. — Зоуи смръщи вежди и се загледа в пламъците. — Не беше така. Просто исках да постигна нещо повече. Мислех, че ако съм достатъчно умна, ще мога да си намеря добра работа и да се преместя в град, където никой няма да гледа на мен като на нещастница, отраснала в каравана.

— Зоуи.

Тя поклати глава.

— Така мислеха хората за мен, Брадли. И имаха право. Баща ми пиеше твърде много, избяга с друга жена и остави майка ми с четири деца и куп неплатени сметки. Повечето дрехи, които носех, бяха подаяния. Нямах представа какво е.

— Така е, нямам представа.

— Някои ни даваха това-онова от милосърдие, но други го правеха, за да се чувстват като господари. Да могат да се хвалят: „Вижте какво добро направих за тази бедна жена и децата ѝ“. Лицата им го издаваха. — Зоуи хвърли поглед към него и страните ѝ пламнаха едновременно от гордост и срам. — Унизително е. Не исках подаяния от никого. Исках да получавам всичко с труд. Затова работех, спестявах пари и кроях големи планове. Но забременях. — Погледна към вратата, за да се увери, че Саймън не е наблизо. — Разбрах го едва

през втория месец. Мислех, че съм болна от грип или нещо подобно. Но не минаваше, затова отидох в клиниката и там ми казаха. Вече беше деветата седмица. Господи, девет седмици. Колко глупава трябва да съм била да не разбера!

— Била си дете. — Брад изпита жалост към това дете. — Не си била глупава, а просто твърде млада.

— Но достатъчно голяма, за да забременея. И да разбера какво означава това. Бях уплашена. Не знаех какво да правя. Не казах на майка си веднага. Отидох при момчето. И той беше изплашен и може би малко ядосан. Но обеща, че ще постъпим както трябва. Накара ме да се почувствам по-спокойна и когато се прибрах, споделих с майка ми. — Дълбоко си пое дъх и притисна пръсти към слепоочията си. Не бе имала намерение да разказва всичко това, но щом бе започнала, трябваше да довърши. — Сякаш все още е пред очите ми — седнала на масата до включения вентилатор. Беше ужасно горещо. Погледна ме, приближи се и ми удари плесница. Не я упреквам — побърза да каже Зоуи, когато чу Брад да изругава. — И тогава не я упрекнах. Неведнъж се бях промъквала зад гърба ѝ, за да се срещам с онова момче и трябваше да платя цената. Не я упреквам за плесницата. Брадли, заслужавах я. Но не мога да ѝ простя за начина, по който се държа после. Злорадстваше, че съм загазила, както тя с мен. Че въпреки всичките си идеи и планове не се оказах по-добра от нея. Не мога да ѝ простя за унижението и че искаше да ме накара да гледам на детето, което нося, като на наказание.

— Не е имала право. — Брад изрече тези думи с толкова хладен тон, че я накара да затаи дъх. — Какво стана с бащата?

— Е, не постъпи както трябва, въпреки обещанието си. Сега не ми се говори за него. В напътствията ми става дума за разклонения по пътя. Тогава сама избрах посоката си. Напуснах училище и започнах работа. Завърших задочно, получих свидетелство за козметик и напуснах дома си.

— Почакай. — Брад повдигна ръка. — Заминала си сама, когато си била на шестнадесет години? И бременна. А майка ти...

— Тя нямаше думата по въпроса — прекъсна го Зоуи. Обърна се и застана с лице към него на фона на огъня. — Тръгнах, когато бях в шестия месец, защото се зарекох, че няма да отглеждам детето си в

мизерна каравана. Поех по свой път и той ме доведе до Вали, „Пийк“ и всичко това.

„Все пак, трябваше да го споделя — каза си тя, — да се върна и да си спомня за изминатия път стъпка по стъпка и може би да го накарам да ме разбере.“

— Нямаше да бъда тук, ако бях направила друг избор, ако не се бях влюбила в онова момче и не бяхме създали дете. Нямаше да попадна тук, ако бях завършила колеж и бях намерила престижна работа с командировки в Рим. Трябва да отгатна какво означава това и какво го свързва с ключа. Защото дадох дума и ще положа усилия да го открия. Трябва да разбере и дали той е причината да съм в тази къща с теб. Защото, бог ми е свидетел, не виждам друг смисъл.

— Каквото и да те е довело тук, със сигурност има дълбок смисъл.

— Не ме ли слушаш? — попита тя. — Нима не си чул дума от това, което казах досега за произхода си?

— Всяка дума. — Застана до нея. — Ти си най-удивителната жена, която съм срещал.

Зоуи прикова поглед в него и гневно тръсна ръце.

— Никак не те разбирам. Може би и не е нужно. Но има нещо, върху което и двамата трябва да помислим. Защото светът не е малък и еднообразен. Освен това, Брадли, ние с теб трябва да се тревожим не само за един свят.

— Получава се затворен кръг — кимна той.

— Затова трябва да реша дали верният избор е да бъда с теб, или да ти обърна гръб.

Усмивката му бе хладна и сурова.

— Опитай се да ми обърнеш гръб.

Зоуи поклати глава.

— А ако избира теб и помежду ни започне нещо истинско, какво ще стане, ако бъда изправена пред друг избор?

Той сложи ръце на раменете ѝ, плъзна ги нагоре и обхвана лицето ѝ.

— Зоуи, помежду ни вече има нещо и то е истинско.

Искаше ѝ се да бъде също толкова сигурна.

Докато пътуваше към дома си под светлината на лунния сърп, нищо не ѝ се струваше напълно истинско.

ОСМА ГЛАВА

— Шампанско, омари и лимузини, боже мой — възкликна Дейна, докато наместваха новозакупената етажерка от ковано желязо в общата им кухня.

— Много изискано — съгласи се Малъри. — Може би Флин трябва да вземе някой и друг урок от Брад как да приготви вечеря за една жена.

— Това е част от проблема. Аз си падам по бира, хамбургери и скромна обстановка. Прекрасно е, разбира се, но прилича на сън.

— Какво лошо има? — попита Дейна.

— Нищо. — Зоуи изду бузи и бавно изпусна въздуха. — Но започвам да изпитвам доста силни чувства към него.

— Повтарям. Какво лошо има?

— Да видим, откъде да започна? С Брадли сме от различни планети. Започвам бизнес, което означава, че през всяка минута от деня ще бъда заета, а и през следващите десет години трябва да продължа да се грижа за Саймън. Разполагам с още три седмици, за да открия последния ключ от ковчежето с душите, а ако играем на „топло и студено“, в момента съм на такъв етап, че ще получа измръзване на задните части.

— Никога не съм чувала за измръзване точно на тези части — отбеляза Дейна. — Питам се защо ли?

Взе една от луксозните си кутии за чай, сложи я на етажерката и завъртя глава, за да реши дали ъгълът е подходящ.

— Да говорим по същество — суховато настоя Малъри, докато слагаше сувенирна купа на един рафт. — Нито бизнесът, нито Саймън са причина да не желаяш връзка с мъж, ако изпитваш влечение към него и вярваш, че е свестен.

— Разбира се, че изпитвам влечение към Брад. Би привлякъл вниманието дори на жена в кома. И е свестен. Отказвах да повярвам, но наистина е такъв. — Зоуи сложи няколко ароматизирани свещи на своя рафт. — Ако не беше, не би ми се струвало толкова сложно.

Тогава може би щях да се отдам на кратка страстна връзка, а после да се разделим без огорчение.

— Защо бързаш да говориш за раздяла и огорчение? — попита Малъри.

— До неотдавна единственото постоянно нещо в живота ми бе Саймън. Сега, откакто открих вас двете, има още едно. И двете са чудеса, не ми е нужно трето.

— А някои хора твърдят, че аз съм била песимистка — промърмори Дейна. — Ще ти дам и нея. — Сложи още една кутия до първата. — Гледай на Брад като на зрял човек и имай предвид, че ако започнете страстна връзка, и двамата ще носите отговорност за последствията. И не забравяй да ни разкажеш подробностите. Освен това помни, че макар откриването на третия ключ да е твоя задача, трите сме екип, което означава, че не само твоите задни части ще измръзнат.

— Права си за всичко — съгласи се Малъри и сложи изрисуван поднос на етажерката, а после кимна одобрително, когато видя Зоуи да поставя флакон с лосион за ръце. — Мисля, че е време за официално съвещание. Ще поумуваме шестимата и все ще измислим нещо.

— Може би бъркотията в главата ми ще се разсее.

Зоуи добави кутийка луксозен сапун, ваза с тясно гърло и два бели порцеланови свещника.

— Не е чак такава бъркотия — възрази Дейна. — Щом проследяваш нишки и проверяваш теории, значи нещата добиват ясна форма, като тази етажерка. Малко тук, малко там и накрая се отдръпваш назад, за да видиш цялостния резултат и да решиш дали е необходимо доизпипване.

— Дано наистина е така. Липсват книги — отбеляза Зоуи и кимна към рафтовете.

— Ще получа първата доставка след седмица. — Дейна застана до нея и облегна лакът на рамото ѝ. — Господи, това е най-обикновена етажерка, но изглежда чудесно.

— Като нас трите заедно. — Доволна, Малъри обгърна талията на Зоуи. — Знаете ли кое ще изглежда още по-добре? Тази сграда, когато заприихдат клиенти.

Зоуи се качи на стълбата в салона си, за да постави шкафчетата, в които щеше да съхранява шампоани. Докато работеше, мислено отметна свършените неща от списъка, който си бе съставила за седмицата.

Трябваше да поработи известно време на компютъра. Не само да търси информация, а и да оформи ценоразпис за всички фризьорски и козметични услуги.

Реши да го отпечата върху хартия със същия цвят като дограмата, за да се откроява.

Крайно време бе да определи цените. Дали да подбие тези на конкуренцията с няколко долара, или да взема малко по-скъпо, за да печели добре?

Щеше да ползва по-качествени и по-скъпи продукти от другия салон в града и определено щеше да обслужва клиентите си в по-приятна обстановка. Освен това в другия салон не се предлагаха разхладителни напитки и билков чай, каквото бе нейното намерение. И не поставяха на клиентките яка с отпускащи билки, докато оформят маникюра им.

Закачи последното шкафче, потърка чело и слезе.

— Прекрасни цветове.

Зоуи се стресна, здраво се хвана за стълбата и извърна глава към Роуина.

— Не те чух... — „... да изскачаш от въздуха“, помисли си тя.

— Извинявай. — Очите на Роуина затанцуваха, сякаш бе отгатнала мислите ѝ. — Малъри и Дейна ми казаха, че си тук. Бях долу и видях какво сте направили трите. Искях да разгледам салона ти. Както казах, цветовете са прекрасни.

— Надявам се да създават настроение.

— Сполучлив подбор. Какво прекъснах?

— О, тъкмо свърших. Шкафчета за шампоани, балсами и други неща. Ще отсипвам от тях в тези купи.

— Аха.

— Ето там ще бъдат каските, бюрото с документацията и чакалнята. Ще сложа диван, два фотьойла и мека пейка. Онова помещение ще бъде за маникюр. Поръчах стол с грейка за желаещите педикюр. И стандартен би свършил работа, но този ще стане хит. Ще има... едва ли те интересува.

— Искам да видя всичко. — Роуина огледа главното помещение и надникна в съседното. — А това?

— Една от стаите на козметичния салон. За масаж и маски за лице. Отсрещната ще бъде за коламаска. Ще ползвам голямата баня за ексфолиращи процедури.

— Много амбициозно.

— Планирам го от доста време. Трудно ми е да повярвам, че мечтата ми се сбъдва. Откриването ще бъде на първи декември. Роуина, не съм забравила за ключа. Просто все още не съм попаднала на ценна следа.

— Ако беше лесно, не би било толкова важно. Знаеш това — добави Роуина и вяло я потупа по рамото, когато се върна в главния салон. — И тук не ви е било лесно.

— Да, но само с труд, стъпка по стъпка напредваме. — Зоуи леко се усмихна, когато гостенката повдигна вежди срещу нея. — Добре, разбирам. Всичко става стъпка по стъпка.

— Кажете ми как е синът ти.

— Саймън е добре. Днес е при свой приятел. Снощи вечеряхме у Брадли.

— Така ли? Сигурна съм, че е било приятно.

— Зная, че има неща, които не можеш да ми кажеш, но все пак ще попитам. Не заради себе си. Свикнала съм да преглъщам горчиви хапове.

— Не се и съмнявам. Не са били малко в живота ти.

— Не повече, отколкото ми се полагат. Съгласих се да се заема с тази задача, както Малъри и Дейна. Но Брадли не е подписвал договора. Искам да зная дали някаква сила го кара да изпитва чувства към мен, които трябва да използвам, за да открия ключа.

Роуина зарови ръце в косите си и започна да позира пред огледалото.

— Какво те навежда на тази мисъл?

— Бил е пленен от лицето на Кайна на картината, а аз случайно приличам на нея.

Взе флакон с шампоан и го разгледа.

— Нима имаш толкова ниско мнение за себе си?

— Не твърдя, че е невъзможно чувствата му да са истински. Да проявява интерес към мен такава, каквата съм. Но всичко е започнало,

когато е видял картината.

— И я е купил, избрал е пътя си. Този път го е довел при теб. — Роуина върна флакона на мястото му. — Интересно, а?

— Трябва да знам дали сам е направил избора.

— Не задавай този въпрос на мен. Няма смисъл да го задаваш и на него, щом не си готова да му повярваш. — Взе друг шампоан и го отвори, за да усети мириса му. — Искаш да ти обеща, че той няма да пострада? Не мога. Мисля, че би се обидил, ако разбере, че си ме молила за това.

— Тогава трябва да преглътне обидата, защото се чувствах длъжна да попитам. — Зоуи тръсна ръце. — Може би е излишно. Кейн не си прави труда да ми отправя сериозни заплахи. Очаквахме да бъде готов за ожесточена битка, а той просто си играе с мен. Изглежда, не се бои, че ще открия ключа.

— С това пренебрежително отношение подкопава самочувствието ти и те прави уязвима.

Зоуи бе изненадана от нехайния тон на Роуина.

— Не съм казала, че ще се откажа — понечи да възрази тя, но замълча. — Господи, засегнал ме е по-дълбоко отколкото предполагах. Намерил е слабостта ми място. През по-голямата част от живота ми хората или са се отнасяли към мен с пренебрежение, или са ми казвали, че не мога да правя това, което най-силно желая.

— Доказала си им, че грешат, нали? Докажи и на него.

На няколко километра разстояние, в гостилницата, Брад стори място на Флин в сепарето. Джордън седеше от другата страна на масата изпънал дългите си крака и разглеждаше ламинираното меню.

— Не се е променило от шест години, приятел — отбеляза Флин. — Би трябвало да го знаеш наизуст. Извинявайте, че се забавих — добави той и посегна към вече сервираното кафе на Брад.

— Защо винаги сядаш до мен и пиеш от кафето ми? Защо поне веднъж не се настаниш до него?

— Държа на традициите. — Усмихна се на сервитьорката, която донесе голяма чаша и каничка. — Здравсти, Люс. Искам сандвич с шницел.

Тя кимна и записа поръчката.

— Чух, че си присъствал на заседанието на общинския съвет тази сутрин. Нещо интересно?

— Обичайните високопарни приказки.

Жената се усмихна и погледна Джордън.

— А за теб, юнако?

Когато сервитьорката се отдалечи с поръчките, Флин се отпусна и закачливо наклони глава към Брад.

— Чухте ли, че нашата важна клечка господин Вейн снощи е изпратил лимузина, дълга километър, за гаджето си?

— Без майтап? Дай му да се перчи.

— Беше само половин километър. Впрочем откъде знаеш?

— Имам остър слух. — Флин докосна ухото си. — Но източникът ми не може да потвърди дали перченето се е оказало сполучлива тактика.

— Победих малкия на „Смакдаун“, но той ми разказа играта на „Голямата автокражба“.

— По-интересно е как е реагирала майката — заяви Джордън. — Не се и съмнявам, че хлапето е било предоволно да се вози на лимузина.

— Хареса му. Както и на Зоуи. Чухте ли какво каза онзи ден? Че никога не се е люляла в хамак. — Брад се намръщи, когато взе чашата си от Флин. — Как е възможно човек да не се е люлял в хамак през живота си?

— Решил си да ѝ купиш — досети се Флин.

— Да.

— Да видим какво означава това... — Джордън вдигна поглед към тавана. — О, мисля, че е повод за тост. — Стана по-сериозен. — Тя е страхотна жена. Заслужава някой да облекчи товара на плещите ѝ.

— Работя по въпроса. Ако около майка ти се беше появил някой със сериозни намерения, това би ли те притеснило?

— Не зная. Никой не е... Тя не допускаше никого до себе си. Не мога да твърдя със сигурност. Бих казал, че зависи кой е и как се държи с нея. Толкова сериозни намерения ли имаш?

— Натам вървят нещата, поне за мен.

— Отново стигаме до връзката между нас и трите жени — отбеляза Флин. — Всичко се подрежда идеално.

— Може би така е писано.

— Зная какво е подреждане. Случайно съм сгоден за кралицата на реда. Но си струва да поумуваме. Каква роля е предвидена за теб в нашата драма? — започна той с делови тон.

Остави ги да помислят, докато сервираха сандвичите им.

— Не преставам да напътвам ума си — каза Брад. — По-голямата част от напътствията е свързана с неща, които вече са й се случили, и с решения, които е взела, преди да ме срещне. Но тези неща са я довели тук. Ако предположим, че съм част от изпитанието й, възможно е да се имат предвид и неща, които аз съм преживял или направил, преди да я срещна. Те ме накараха да се върна.

— Различни пътища, водещи до едно и също място — кимна Джордън. — Добра теория. Сега пътищата ви се пресичат.

— Въпросът е какво да правите — намеси се Флин. — И къде. Мечът в ръката на богинята навежда на мисълта за битка.

— Няма да я води сама — обеща Брад. — На картините мечът е в ножница. На моята е сложен до нея в ковчега, а на онази в „Пийк“ е окачен на колана й.

— А на портрета на крал Артур, който аз купих, мечът все още не е изтръгнат от скалата — добави Джордън.

— Не е получила шанс да го извади. — Застиналото бледо лице от картината изплува в паметта на Брад. — Може би ние трябва да й дадем този шанс.

— Може би Малъри трябва отново да разгледа картините — предложи Флин. — Да види дали не е пропуснала нещо. Не...

— Запомни мисълта си — каза Джордън, когато мобилният му телефон запиука. Извади го и се усмихна, щом видя изписаното име. — Здравсти, Дългучке. — Повдигна чашата с кафе. — Аха. В момента съм в офиса си с партньорите. Разбира се. — След минута отдалечи телефона от ухото си. — Среща у Флин в шест. Кимат в знак на съгласие — продължи той в слушалката. — И мен ме устройва. Зоуи ще приготви чили — обърна се към приятелите си.

— Кажи й да предаде на Зоуи, че ще мина да я взема.

— Брад каза да предадеш на Зоуи, че ще я вземе. Канехме се да дойдем да ви помогнем следобед. Добре, ще се видим у дома. Хей, Дейн? С какво си облечена? — Усмихна се и пхна телефона обратно в джоба си. — Връзката прекъсна.

Докато чилито къкреше, Зоуи разпръсна записките си на масата в кухнята. Къщата бе необичайно тиха. Трябваше да се възползва от това.

Беше ѝ омръзнало да се опитва да бъде организирана като Малъри или да се рови в книги, следвайки примера на Дейна. Защо да не бъде импулсивна и да не следва инстинкта си както при всяко друго начинание?

Как постъпваше, когато трябваше да избере нова боя за стените или нов плат за пердета? Разстилаше куп мостри и ги разглеждаше, докато нещо привлече вниманието ѝ.

Така вземаше решения.

Сега пред нея бяха старателно водените ѝ записки, копия от тези на Малъри и Дейна, подробният разказ на Джордън за събитията в тяхната последователност и снимките, които Малъри бе направила на картините.

Взе тетрадката, която си бе купила ден след първото си посещение в „Уориърс Пийк“. Вече не изглеждаше толкова нова и лъскава, а личеше, че е използвана.

„Може би така е по-добре“, помисли си тя.

Докато я прелистваше, си спомни колко работа бе съхранена в нея. Часове наред бе полагала усилия, за да помага на Малъри и Дейна при изпитанията им.

Нещо в тази тетрадка щеше да помогне и на нея да издържи своето.

Отвори я напосоки и започна да чете.

„Кайна, жената воин, бе написала. Защо има моето лице? Разбирам връзката между Венора, която твори изкуство, и Малъри, както и между Ниниан с перото в скута ѝ и Дейна. Но какво общо имам аз с воин?

Аз съм фризьорка. Не, специалист по грижи за косата и кожата, звучи по-престижно. Заслужила съм това звание с неуморен труд. Добра съм в професията си, но не виждам нищо свързано с воюване.

Красотата за Малъри, истината за Дейна, смелостта за мен. Но къде се корени тази смелост?

Дали е просто фактът, че живея? Не ми се струва достатъчно.“

Зоуи се замисли, потупа с молива си по страницата и я отбеляза, като прегъна единия ъгъл. Продължи да прелиства, докато стигна до неизписаните листове.

„Може би смелостта да живееш, е достатъчна. Нали Малъри трябваше да направи избора да живее в реалния свят, като пожертва част от красотата на въображаемия, а Дейна — да прозре истината и да свикне да живее с нея? Това бяха най-важните стъпки от техните изпитания.

А каква е моята?“

Започна да пише бързо и се опита да открие нещо, което се повтаря. Докато идеите и вероятностите се оформяха в съзнанието ѝ, върхът на молива се изхаби и тя взе нов.

Когато изписа и него, стана да потърси острилка.

Сложи двата задоволително подострени молива зад ушите си, отиде да нагледа чилито и се замисли.

Може би бе на прав път, а може би не. Все още не виждаше края му, но поне бе стигнала донякъде и това бе важно.

Загреба с лъжица, за да опита соса, и се загледа в матовото си отражение на капака на печката.

Косите ѝ бяха дълги и разпилени по раменете, а над тях блестеше златна диадема с тъмен ромбоиден камък в средата. Очите ѝ бяха по-скоро жълтеникави, отколкото кафяви, с ясен и съсредоточен поглед.

Видя роклята си с тъмnozеления цвят на горите, кафявата кожена ивица на рамото и сребристия блясък на мечата на хълбока си.

Дърветата бяха забулени в утринна омара, а по листата проблясваха капки роса, озарени от лъчите на изгряващото слънце. Между тях се виждаха пътеки.

Усети допира на гладката дървена дръжка до дланта си, но не престана да долавя мириса от димящата тенджерата.

„Не е халюцинация — помисли си тя. — Не си въобразявам.“

— Какво се опитваш да ми кажеш? Какво искаш да видя?

Образът се отдръпна назад и застана срещу нея в цял ръст. Видя стройната си фигура и ботушите на краката си. Останаха загледани една в друга още миг. После двойницата ѝ се обърна, отдалечи се в мъглата и тръгна по неравна пътека през гората.

— Не зная какво означава това, по дяволите. — Зоуи отчаяно удари с юмрук по капака. — Какъв е смисълът?

Рязко завъртя ключа на котлона на нулата. Търпението ѝ бе на изчерпване, когато си имаше работа с богове.

Брад спря на алеята пред къщата на Зоуи малко по-рано, отколкото бе нужно. Предполагаше, че всеки мъж, който се носи по вълните на любовта, страстта и влечението, бърза час по-скоро да зърне жената, обсебила мислите му.

Не се изненада да види Зоуи на площадката още преди да изключи двигателя. Беше се срещал с нея достатъчно пъти, за да знае, че е точна.

Бе натоварена с раница, дамска чанта с презрамка и огромна тенджерата.

— Нека ти помогна — предложи той, когато слезе от колата.

— Нямам нужда от помощ.

— Имаш. Освен ако в чантата се крие някой помощник.

Пое тенджерата и бе леко изненадан, когато тя се опита да я дръпне обратно.

— Знаеш ли, не би било зле за разнообразие поне веднъж да чуеш какво ти казвам. — Зоуи енергично отвори задната врата на големия му лъскав сув и пхна раницата. — Още по-добре би било да питаш, преди да даваш разпореждания и да решаващ вместо мен.

— Добре, ще ти я върна.

Тя грабна тенджерата от ръцете му и се наведе да я сложи на пода отзад.

— Не съм те молила да идваш да ме вземаш. Няма нужда някой да ме вози насам-натам. Имам кола.

„Любовта, страстта и влечението могат да останат на заден план — помисли си той, — когато на преден излезе гневът.“

— И без това щях да мина оттук. Реших, че няма смисъл да отиваме с две коли. Къде е Саймън?

— Ще вечеря и ще спи у приятел. Може би трябваше да те попитам дали нямаш нищо против? — С гневна походка Зоуи заобиколи колата и стисна юмруци, когато Брад я изпревари и ѝ отвори предната врата. — Толкова безпомощна ли изглеждам? Нима мислиш, че не мога да разбера как се отваря вратата на някаква скъпа кола?

— Не. — Брад я затръшна. — Добре, отвори си я сама. — Заобиколи от другата страна, седна зад волана и изчака, докато тя се настани и токата на предпазния ѝ колан щракна. — Ще ми кажеш ли какво те е ядосало толкова? — попита той със същия любезен тон, с който баща му заговаряше, когато се кани да срази опонента си.

— Не е твоя работа, просто съм в лошо настроение. Случва се. Ако мислиш, че съм мила, отстъпчива и лесна за манипулиране, грешиш. Е, ще подкараш ли тази кола, или ще стоим тук?

Брад запали и потегли на задна скорост.

— Ако си си създала впечатлението, че те смятам за мила, отстъпчива и лесна за манипулиране, ти грешиш. Зная, че си сприхава, опърничава и твърде чувствителна.

— Втълпил си си, че съм такава, защото не обичам да ми казват какво да правя, как и кога да го правя. Способна съм да вземам решения и да се справям сама не по-зле от теб. Може би дори по-добре, защото не съм израснала заобиколена от хора, готови да изпълнят всяка моя прищявка.

— Почакай само минута, за бога.

— Борила съм се за всичко, което имам — сопна се тя. — За да го получа и задържа. Нямам нужда от рицар, който да пристигне на бял кон, с голяма лимузина или мерцедес и да ме спаси.

— Кой се е опитва да те спасява, по дяволите?

— И нямам нужда от... чаровен принц, който да ме омайва с ласки. Ако искам да спя с теб, ще го направя.

— Повярвай ми, скъпа, точно сега не мисля за секс.

Зоуи въздъхна и стисна зъби.

— Не ме наричай „скъпа“ като надменен възпитател в частно училище.

— Това е най-учтивото обръщение, което мога да измисля в момента.

— Не искам да бъдеш учтив. Не те харесвам, когато се държиш учтиво.

— Така ли? Тогава навярно това ще ти хареса.

Закова до бордюра и не обърна внимание на клаксоните, които изсвириха зад тях след рязкото спиране. С едната си ръка повдигна предпазния колан, а с другата сграбчи пуловера ѝ и я притегли към себе си. Повали я обратно на седалката и последва целувка, която нямаше нищо общо с нежност и романтика, а бе по-скоро изблик на ярост.

Зоуи напегна сили да се съпротиви, но при краткия сблъсък на волята си с неговата бе брутално победена.

Когато я пусна и отново нагласи колана ѝ, тя едва успя да си поеме дъх.

— Майната му на чаровния принц.

Брад отново потегли. Не, вече не се вместваше в образа на приказен герой. Освен може би на някой от варварите, които опустошаваха села и получаваха всичко, което искат. Би могъл да метне една жена на коня си и да го пришпори, докато похитената все още пищи.

— Нали каза, че не мислиш за секс?

Дръзко я погледна в очите.

— Излъгах.

— Няма да се извиня за нещата, които казах. Имам право да говоря каквото мисля. Имам право да бъда ядосана и заядлива.

— Добре. И аз няма да се извинявам за това, което направих. Имам същите права.

— Така е. Всъщност не се сърдех на теб. Вече ти се сърдя, но преди не беше така. Просто бях ядосана.

— Не си длъжна да споделяш защо, ако не желаеш.

Той паркира пред дома на Флин и изчака.

— Случи се нещо. Предпочитам да разкажа на всички едновременно. Няма да се извинявам — повтори Зоуи. — Ако продължиш да ми се пречкаш, често ще бъдеш най-лесната мишена за гнева ми.

— Ще се примиря. — Брад слезе от колата. — Аз ще нося тази проклета тенджера. — Рязко отвори вратата и я извади. — И ти трябва да се примириш.

Прикова поглед в него в хладната есенна вечер. Бе неустоим с елегантния си балтон и нейната тенджера в ръце и я гледаше така, сякаш е готов да изсипе соса върху главата ѝ.

В гърлото ѝ се надигна смях, който не можа да съдържа, докато изваждаше раницата.

— Добре е, когато съм бясна, да има върху кого да излея гнева си. Тенджерата е пълна, внимавай да не изцапаш хубавото си палто. — Погледна към вратата. — Майната му на чаровния принц — каза тя и отново се засмя. — Това ми хареса.

— И аз имам моменти на ярост — промърмори Брад и тръгна след нея към къщата.

Докато претопляше чилито на новата печка на Флин, Зоуи огледа хола. Всичко бе докоснато от ръката на Малъри. Масите, лампите, вазите и купите. По стените висяха картини. На страничната облегалка на дивана имаше апликация на камина със старинни инструменти за разпалване на огън.

Долавяше се ухание на есенни цветя и нежен парфюм.

Зоуи си спомни как бе изглеждала тази стая, когато бе влязла в нея за първи път. От онзи ден бяха изминали само два месеца, които ѝ се струваха цяла вечност. Тогава в помещението нямаше нищо, освен големия грозен диван, сандъка, който служеше за маса, и няколко неразопаковани кашона.

Диванът все още бе грозен, но Малъри му бе придала по-приятен вид с апликацията. Щеше да приложи усета си за ред и красота в цялата къща.

С Флин бяха станали неразделна двойка и постепенно превръщаха къщата в свой дом. Над камината висеше спомен за изминатия път.

Зоуи се приближи към портрета, който Малъри бе нарисувала, докато бе омагьосана от Кейн. „Пеещата богиня“ бе застанала близо до гората, а сестрите ѝ я гледаха отдалеч. Картината бе ярка и изпълнена с невинна радост. На земята, до краката на девойката, бе ключът, който с

волята си Малъри бе направила триизмерен и бе изтръгнала, за да отвори първата ключалка.

— Изглежда добре тук — каза Зоуи. — Това е най-подходящото място — обърна се. Всички очакваха да заговори и това я смути, но трябваше да овладее нервите си. И Малъри, и Дейна бяха председателствали такива съвещания. Сега бе неин ред. — Мисля, че е време да започнем.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Донесох записките си — заговори тя, — в случай че се наложи да ги прегледаме или ми хрумне идея и трябва да потърся нещо в тях. През по-голямата част от миналата седмица размишлявах сама и рядко разговарях с вас. Мисля, че беше грешка. Или може би така е трябвало, но настъпи моментът да започнем да работим заедно. — Въздъхна. — Не ме бива по речите, просто ще изложа мислите си и всеки от вас може да сподели своите, когато пожелае.

— Зо? — Дейна взе една бира от масата и ѝ я подаде. — Отпусни се.

— Опитвам се. — Тя отпи глътка. — Мисля, че досега Кейн не ме е сплашил сериозно, защото вижда само това, което е на повърхността. От всичко преживяно досега се убедихме, че той не разбира напълно дълбоката ни същност. Мисля, че затова ни мрази. Мрази ни — промърмори Зоуи, — защото е неспособен да прозре какви сме в действителност и да ни контролира.

— Добре казано — обади се Джордън и я накара да се почувства малко по-спокойна.

— Ето какво мисля, че вижда в мен. Момиче от... социално слабо семейство, както го наричат. С нерадостно детство. Истината е, че бяхме бедни, но хората не обичат да използват думата „беден“. Нямах възможност да получа добро образование. Забременях на шестнадесет години и започнах да изкарвам прехраната си с фризьорски услуги, от време на време работа като сервитьорка и какво ли не. Не притежавам и изтънчеността на Мальри.

— О, стига, това е...

— Почакай. — Зоуи вдигна ръка и прекъсна възраженията на русокосата си приятелка. — Просто ме изслушай. Нямам нито това, нито образованието и увереността на Дейна. Единственото, което имам, е силен гръб и син, когото отглеждам. Истина е, но далеч не е всичко. А ето какво той не вижда или не разбира. — Отново отпи, за да облекчи пресъхналото си гърло. — Решителност. Не се примирих с

бедността. Исках нещо повече и намерих начини да го постигна. И държа на думата си. Първата вечер в „Пийк“ дадох обещание, а аз спазвам обещанията си. Не съм страхливка. Мисля, че Кейн не си прави труда да ме сплашва, защото не вижда тези неща. Още повече, защото е имал достатъчно време да ме наблюдава или изучава и е решил, че ако се преструва, че не го безпокоя особено, ще започна да подценявам себе си и шанса си за успех. — Дълбоко си пое дъх. — Това е грешката му. Няма да ме победи, като ме накара да се смятам за нищожество.

— Ще го разбиеш — заяви Дейна.

Очите на Зоуи засияха и макар да не го осъзнаваше, усмивката ѝ бе усмивка на воин.

— Ще го накарам да се гърчи от болка.

Флин артистично потръпна.

— Колко хватки ще приложиш?

— Две-три. Дейна и Малъри трябваше да предприемат стъпки, да правят избори и дори жертви. Размишляваха върху напътствията и... — Зоуи хвърли поглед към портрета. — И търсеха общи неща между себе си и богините с техните лица. Трябва да помисля как нещата, които съм правила през живота си, ме свързват с Кайна. Кученце и меч. Това е изобразено в ръцете ѝ на картината в „Пийк“. Грижовност и закрила. Предполагам, че смисълът е такъв. Имам син, когото отглеждам и закрилям от девет години.

— Не е единственият — изтъкна Джордън. — В природата ти е да се грижиш за всички и закриляш всеки, на когото държиш или смяташ, че можеш да помогнеш. Това е инстинктивно и е една от силните ти страни. Друго, което Кейн не разбира, е твоята загриженост за жените на картината. Готова си да се бориш за тях.

— Приятелството — добави Брад и посочи към портрета, — семейството и съхраняването на тези неща са съществени елементи в живота ти.

— Мисля, че следваме една и съща нишка. Според мен най-важният урок при първите три изпитания беше, че за да води живота, който желае, така, както желае, човек трябва да прави жертви. — Когато изрече думите, Зоуи реши, че звучат мъдро. — Избрах да родя детето си. Много хора ми казваха, че греша, но дълбоко в сърцето си знаех, че го искам, за да му дам всичко, което мога. Напуснах дома си,

защото знаех, че там не ще успея да му осигуря живота, който заслужава. Страхувах се и беше трудно, но се оказа верният път за мен и Саймън.

— Сама си направила избор — тихо каза Брад.

— Да, и преживях загубата и отчаянието, за което говори Роуина. Човек не може да отгледа дете без жертви и мигове на отчаяние. Невъзможно е. Но това чудо носи и огромна радост и гордост. Избрах да дойда тук, във Вали, защото открих най-доброто за двамата ни със Саймън. После трябваше да реша дали да живея от заплата до заплата, или да рискувам и да постигна нещо със собствени усилия. Този път не бях сама, както и при следващите си избори. — Приклезна, за да извади няколко листа от чантата си. — Виждате ли? Начертах нещо като карта. — Подаде я първо на Малъри. — Ето мястото, където отраснах. Не е много далеч от Вали. Само на стотина километра от границата на щата. Написах имената на хората от семейството си, както и на други, изиграли важна роля по пътя ми. Отбелязах още няколко места, където съм живяла или съм работила, преди да се озова тук, с всички вас. Човек просто живее живота си и приема нещата, които му се случват.

Малъри вдигна очи от картата и срещна погледа ѝ.

— Работила си в „Хоуммейкърс“?

— Почасово, около три месеца, преди да се роди Саймън — обърна се тя към Брад. — Едва днес се сетих, честна дума.

— В кой магазин?

— В покрайнините на Моргантаун, край магистрала 68. Отнасяха се много добре с мен. Бях в шестия месец, а търсех допълнителна работа. Обслужвах клиенти на каса номер четири, когато получих контракции. Мисля, че и това означава нещо. Родилните ми болки са започнали, докато съм работела за теб.

Брад пое картата, разгледа я и прочете датите.

— През онази година бях там във връзка с някакъв проблем. Беше през март. — Потупа по картата. — Спомням си как местен служител закъсния за съвещание и се извини, че току-що една от касиерките била откарана в родилното и искал да се увери, че всичко е наред.

Тръпката, която пробягна през тялото на Зоуи, не бе от страх, а от вълнение.

— Бил си там?

— Да, освен това спечелих облог, че бебето ще бъде момче, ще тежи три килограма и триста грама и ще се появи на бял свят след дванадесет часа.

Зоуи затаи дъх.

— Доста близо.

— Получих двеста долара.

— Невероятно — отбеляза Дейна. — Какъв е изводът?

— Сигурно има връзка с отношенията между мен и Зоуи. — Брад отново погледна картата. — Не си се върнала на работа там.

— Не, започнах да поемам извънредни часове във фризьорския салон. Позволявах ми да вземам бебето със себе си. Въпреки че всички в „Хоуммейкърс“ се отнасяха с голямо разбиране, не можех да го държа до касата.

„Бил е там“, помисли си Зоуи. Пътищата им се бяха пресекли в най-важния момент от живота ѝ.

— Не исках да плащам на бавачка — продължи тя. — А и се страхувах да го оставя в чужди ръце.

Брад се вгледа и лицето ѝ и се опита да си представи и нея, и себе си в онзи ден преди близо десет години.

— Ако бях направил обиколката си из магазина по-рано, може би щях да те видя и да те заговоря. Но реших първо да проведе съвещанието. Един от малките избори, които предопределят целия живот на човека по-нататък.

— Не е било писано да се срещнете тогава. — Малъри поклати глава. — Зная, че отново се връщаме на въпроса за съдбата, но не бива да я пренебрегваме. Въпреки нашите избори. Било е писано да се запознаете, когато и двамата се установите тук. Пътища, които се пресичат. Ето ги на картата на Зоуи. — Наведе се напред и наклони глава, за да я разгледа заедно с Брад. — Можеш да добавиш и своите, Брад. От Вали до Колумбия и обратно, до Ню Йорк, Моргантаун и всяко друго място, където си бил, и накрая отново до Вали. Ще намериш други разклонения и пресичания. И двамата сте се озовали тук, което означава, че не е просто география.

— Не. — Брад проследи с пръст имената, които Зоуи бе написала до това на родния си град. — Джеймс Маршъл. Той ли е бащата на Саймън?

— Биологичният. Защо?

— Познавам го. Семействата ни имаха общ бизнес. Купихме парцел от баща му, въпреки че синът движеше нещата. Хубаво място в търговска зона до Уийлинг. Сключих сделката, преди да напусна Ню Йорк. Беше един от лостовете, които използвах, за да поема управлението на компанията в тази част на страната.

— Познаваш Джеймс? — прошепна Зоуи.

— Срещал съм се с него достатъчно пъти, за да мога да кажа, че не заслужава нито теб, нито Саймън. Трябва да пийна още бира.

Зоуи остана неподвижна за миг.

— Ще нагледам чилито. След малко ще го сервирам. — Забърза към кухнята. — Б्राдли.

Брад отвори хладилника и извади бутилка бира.

— Затова ли беше ядосана, когато дойдох да те взема? — попита той. — Начертала си картата, замислила си се и си видяла колко силна е връзката ти с мен?

— Да, отчасти. — Зоуи преплете пръсти, но след миг разпери ръце. — Просто поредният камък, Б्राдли. Все още не мога да реша дали е предназначен, за да вървя по прокаран път, или да стане част от стените, които ме задушават.

Брад втренчи поглед в нея, разтреперан от ярост.

— Кой те задушава? Нямах право да ме обвиняваш в нищо подобно, Зоуи.

— Не говоря за теб. Не е свързано с теб, а със самата мен. Мислите, чувствата и постъпките ми. Нямам вина, ако това, че се питам дали е стена, или път, те вбесява.

— Стена или път — повтори той и отпи глътка бира. — Господи, всъщност те разбирам. Но не ми става по-леко.

— Кара ме да се чувствам тласкана от някаква сила, а обезумявам от гняв при мисълта, че нещо предопределя посоката, в която поемам. Вината не е твоя, а ми се струва, че не е и моя. Не обичам да си имам работа с нещо, което не е резултат от собствените ми решения и постъпки.

— Онзи негодник е направил голяма глупост, като те е изоставил.

Зоуи въздъхна.

— Не ме изостави. Просто не ме подкрепи. Отдавна съм престанала да се ядосвам за това. — Застана до печката и повдигна капака на тенджерата. — Случи се и нещо друго. Ще сервирам вечерята и ще разкажа на всички.

— Зоуи. — Брад докосна рамото ѝ и отвори шкафа, за да извади чинии. — Една стена винаги може да бъде разрушена и с камъните от нея да прокараш път.

Вечеряха в кухнята, защото обстановката в трапезарията все още не отговаряше на изискванията на Малъри. Докато хапваха чили и топъл хляб и пиеха бира Зоуи разказа за виденията, които ѝ се бяха явили в огледалото в банята и върху запотения капак на печката.

— Първия път си помислих, че имам халюцинации. Беше толкова странно и изчезна за секунди. Но днес... наистина я видях — уверено каза Зоуи. — Там, където би трябвало да видя своето отражение.

— Ако Кейн изпробва нова тактика — започна Дейна, — не схващам замисъла му.

— Не беше дело на Кейн. — Зоуи се намръщи над чинията си. — Не зная как да обясня защо съм сигурна в това, освен като кажа, че чувството не беше същото, както, когато те докосва той. — Вдигна очи и срещна погледа на Дейна, а после и на Малъри за потвърждение.

— Може би не докато се случва, но после разбираш. Не идваше от него. Усетих топлота — продължи тя. — И двата пъти.

— Може би Роуина и Пит си позволяват още волности. — Флин загреба лъжица чили. — Казаха, че Кейн е нарушил правилата с Дейна и Джордън и отвърнаха със същото.

— Може да им струва скъпо — добави Джордън.

— Така е. Възможно е да са решили, че вече няма какво да губят, и сега да отвръщат на всяка негова атака.

— Не виждам смисъл — възрази Брамбли. — Ако ще прекратят границата още в началото на изпитанието на Зоуи, защо не направят нещо солидно и осезаемо? Защо посланието е толкова загадъчно?

— Не мисля, че е било и от тях. — Зоуи раздвижи лъжицата в чинията си. — Беше от нея.

— От Кайна? — извика Малъри с удивление и се облегна назад.
— Но как? Те са безсилни.

— Може би. Не знаем какво представлява това състояние, но да кажем, че момичетата са безсилни. Не и родителите им. Опитах се да си представя, че някой държи Саймън в плен. Бих полудяла и бих прибегнала до всякакви средства, за да го освободя.

— Изминали са три хиляди години — изтъкна Флин.

— Защо са чакали досега?

— Зная. — Зоуи отчупи хляб. — Но този път за тях е различно, както каза Роуина. Може би не са били способни, преди Кейн да промени нещата, като пролее кръвта на смъртни.

— Продължавай — подкани я Джордън, когато замълча. — Сподели всичко докрай.

— Щом Кейн променя същността на магията, като нарушава правилата, и черупката се пропуква, нима любящите родители не биха изпратили лъч светлина през пролуката? Искали са да я видят. Не само на картината, а лично.

— Да я видиш в себе си — довърши Брад. — Да погледнеш в огледалото и да зърнеш нея.

— Да. — Зоуи въздъхна с облекчение. — Така ми се струва. Сякаш искаха тя да ми каже нещо. Не може просто да извика, „Хей, Зоуи, ключът е под саксията с мушката на терасата“, но като че ли се опитваше да ми покаже нещо, което трябва да направя, или накъде да тръгна, за да го открия.

— С какво беше облечена?

— За бога, Хоук.

Дейна смушка Джордън.

— Не, сериозно. Не бива да пропускаме никоя подробност. Със същите дрехи както на картините ли беше?

— А, разбирам. — Зоуи присви устни. — Не. Беше с къса рокля, тъмнозелена. — Затвори очи, за да си спомни образа. — И ботуши. Кафяви, високи до коляното. Носеше медальона, подарък от баща ѝ, какъвто според легендата е получила всяка от дъщерите. Имаше златна диадема с ромбоиден камък в средата, тъмнозелен като роклята ѝ. И меч на хълбока. О! — Широко отвори очи. — Бе метнала на рамо от онези... — Посочи към плещите си. — Калъфи за стрели. И лък.

— Дамата е отивала на лов — заключи Джордън.

— Навлезе в гората — продължи Зоуи. — Пое по една пътека. Ловуването е като труден поход.

— Може би гората от напътствията трябва да се възприема по-буквално. — Дейна се замисли, докато се хранеше. — Ще потърся думата „гора“ в заглавия на книги и картини, както и материали за горите около Вали. Може да изникне нещо.

— Ако опишеш пейзажа, мога да го скицирам — предложи Малъри. — Ще помогне на всички ни да го видим, както си го видяла ти.

— Добре. — Зоуи решително кимна. — Най-сетне нещо положително. Досега ми се струваше, че времето просто изтича, без да постигам никакъв напредък. Тя имаше толкова тъжни и съсредоточени очи. Не знаех как ще продължи да живее, ако не успея да ѝ помогна.

Докато Брад караше към дома ѝ, Зоуи се взираше в нарастващата луна, потънала в размисъл. Струваше ѝ се, че вижда как става все по-едра и ярка, а времето ѝ — все по-кратко.

— Никога преди не съм обръщал внимание на фазите на луната. Просто поглеждах нагоре и я виждах — кръгла, половинка или тънък сърп. Не забелязвах дали нараства или намалява. А от сега нататък винаги ще знам в кой етап от цикъла си е, без дори да поглеждам небето.

— Остават ми по-малко от три седмици.

— Имаш карта и видения. Не можеш да подредиш един пъзел, без да разполагаш с парчетата. Ще ги събереш.

— Надявам се. Полезно беше да поговорим, но сега всичко се върти в главата ми и не мога да отсея най-важното. Не умея да откривам отговори в думите като Дейна или в образите като Малъри. Трябва да усетя нещо в ръцете си, за да мога да работя върху него. Но все още не съм се добрала до нищо. Отчайващо е.

— Понякога трябва да се отдалечиш от парчетата, а после да се върнеш, да ги заобиколиш и да ги разгледаш от различни ъгли. — Брад спря на алеята ѝ. — Ще остана тук тази нощ.

— Какво?

— Няма да стоиш сама, дори без Саймън в къщата, в случай че стане нещо. — Слезе и взе тенджерата ѝ от задната седалка. — Ще спя

на дивана.

— Мо е тук — каза тя, когато кучето дотича до вратата.

— Последния път, когато го видях, Мо не можеше нито да набира телефонни номера, нито да шофира. Възможно е да имаш нужда от някого, който умее да прави и двете неща. — Брад спря до вратата и изчака Зоуи да отключи. — Няма да стоиш сама. Ще спя на дивана.

— Няма...

— Не възразявай.

Тя разклати ключовете и го прониза с поглед.

— А ако не съм съгласна?

— Няма смисъл да спорим, но ако упорстваш, първо да влезем. Мо вече проявява интерес към това, което е останало в тенджерата.

Тя отвори вратата и се отправи към кухнята.

— Остави я, аз ще се погрижа за соса. — Извади една от съдинките, в които съхраняваше остатъци от храна, съблече палтото си и го преметна върху стол. — Не ти ли хрумва, че позволих на Саймън да спи у приятел, защото искам да остана сама за известно време?

— Хрумва ми. Няма да ти преча. — Брад също свали палтото си и взе нейното. — Ще отида да ги закача.

Зоуи не каза нищо, докато пресипваше останалия сос в съдинката. Знаеше, че намеренията му са добри и нямаше нищо против в дома ѝ да има силен и сръчен мъж. Просто не бе свикнала с присъствието на мъж, особено ако ѝ казваше какво трябва да се направи.

„Това е част от проблема“, каза си тя. Толкова дълго се бе справяла сама в живота, че отказваше да приеме помощ от когото и да било колкото и добри намерения да има. Просто недостатък на характера ѝ, всеки имаше право на недостатъци.

„Малка част“, мислено добави Зоуи, докато измиваше тенджерата. По-голямата бе влечението ѝ към този мъж и отсъствието на деветгодишния буфер между тях. Но реши, че е ужасно глупаво да се чувства неспокойна.

Влезе в хола. Брад бе седнал и прелистваше едно от списанията ѝ. Мо, загубил надежда за малко чили, се бе изтегнал в краката му.

— Ако търсиш нещо за четене — каза тя, — имам и друго, освен списания за прически.

— Това ми харесва. Моделите са красиви. Мога ли да ти задам два въпроса? Първият е дали ти се намират одеяло и възглавница.

— Случайно имам резервни.

— Добре. Вторият, провокиран от тази червенокоса с халка на веждата е... как да се изразя...

— Искаш пиърсинг на веждата?

— Не. Но преди известно време видях... ти беше с джинси с ниска талия и доста къса блуза и не можех да не забележа сребърната халка... Имаш пиърсинг на пъпа.

— Точно така.

— Любопитен съм дали винаги я носиш.

Изражението ѝ остана спокойно и сериозно.

— Понякога слагам малко катинарче вместо нея.

— Аха. — Брад не можа да се сдържи, хвърли поглед към пъпа ѝ и си представи как изглежда. — Интересно.

— Преди да дойда във Вали, работех допълнително в студио за татуировки. Спестявах колкото мога за начална вноска за жилище. Беше безплатно за персонала, а и човек, след като се е подложил на тази процедура, общува по-лесно с клиентите. Нямам други — добави тя, когато срещна въпросителния му поглед. — Единствените пиърсинги по тялото ми са на пъпа и ушите. Искаш ли нещо за пиене? Или за хапване?

— Не, не искам нищо. — Въпреки че мислите, които минаваха през ума му, караха устата му да се изпълва със слюнка. — А татуировки? Имаш ли?

Зоуи му се усмихна снизходително като начална учителка.

— Да. Една малка. — Знаеше, че изгаря от любопитство да узнае каква и най-вече къде. Но реши засега да го остави да се пита. — Не е нужно да спиш на дивана, Брадли. — Видя очите му да се присвиват и дори от метър разстояние долови напрежението в тялото му. — Няма нужда, когато сме само двамата. — Изчака няколко мига. — Леглото на Саймън е свободно.

— Леглото на Саймън — повтори той, сякаш изрече дума на чужд език. — Е, добре.

— Ела, ще ти покажа детската стая.

— Добре.

Брад остави списанието, побутна Мо и стана.

— В шкафа до банята има достатъчно кърпи — продължи да говори тя, подсмивайки се. — Имам и нова четка за зъби.

Докато вървеше зад нея, Брад държеше ръцете си в джобовете и се опитваше да престане да се измъчва с мисли за татуировки и сребърни халки. Безуспешно.

— Утре сутринта имам съвещание в осем и тридесет, така че ще изляза рано.

— Ставам рано, няма да ме събудиш.

Зоуи побутна вратата на стаята на Саймън. Имаше двуетажно легло с тъмносини покривки и яркочервени пердета на прозореца. Полиците, боядисани в същия цвят като покривките, бяха отрупани с неща, каквито колекционират момчетата. Фигурки на екшън герои, книги, камъчета и миниатюрни коли. Червеното бюро с подходящи размери за Саймън бе до прозореца и върху него имаше настолна лампа с картинки на Супермен, учебници и всякакви дрънкулки.

Не изглеждаше твърде подредена — с корковото табло, на което бяха залепени снимки и изрезки от списания, нехайно захвърлените обувки, бейзболните шапки, окачени на стълбата на леглото, ученическата раница на пода и част от съдържанието ѝ отвън. Всичко навяваше мисли за момчешки лудории.

— Чудесна стая.

— Периодично се караме на тема почистване и разтребване. Спечелих последния спор и затова е в прилично състояние. — Зоуи се облегна на касата на вратата. — Нали няма проблем да спиш тук?

— Не, всичко е наред.

— Оценявам това, че се държиш като джентълмен и не предприемаш ходове спрямо мен.

— Ще остана, защото мисля, че не бива да стоиш сама, а не за да се възползвам от положението.

— Мм-хм. Просто исках да се уверя в намеренията ти. Но ще ти кажа нещо. Аз не съм джентълмен. — Тя пристъпи напред и силно притисна тялото си към неговото. — Ще се възползвам. — Преплете пръсти на гърба му. — Как ще постъпиш в случая?

Брад настръхна, пулсът му изведнъж се ускори.

— Ще заплача от радост.

Зоуи се засмя и всмука долната му устна.

— Остави сълзите за по-късно. Докосвай ме — промълви тя с умоляващ тон и страстно го целуна. — Навсякъде.

Той сграбчи пуловера ѝ отзад и уханието ѝ го изпълни, докато стегнатото ѝ чувствено тяло се търкаше в неговото.

Пъхна ръце под пуловера, нетърпелив да проследи издължения ѝ гладък гръб, вдлъбнатината на талията ѝ и леко заобления ѝ ханш.

„Още — бе единствената мисъл в трескавия му ум. — Още.“

Зоуи наведе глава назад и замърка, когато жадните му устни се впиха в шията ѝ. Хвана токата на колана му и почувства тръпка в корема.

— Отдавна не съм била с мъж. — Гласът ѝ бе пресипнал, а пръстите ѝ трепереха. — Ще трябва да ми простиш, че бързам.

— Няма проблем. — С бързо движение, Брад я завъртя и я накара да опре гръб на стената. — Това наистина не е проблем.

Рязко издърпа пуловера над главата ѝ, хвърли го и още преди да падне на пода, дланите му обхванаха гърдите ѝ.

Задъхана, тя плъзна ръце помежду им и започна да разкопчава ризата му. Господи, как копнееше да го почувства в себе си. Кожата ѝ бе настръхнала, а кръвта под нея кипеше и сърцето ѝ пулсираше във вълнуващия ритъм, който бе забравила.

Отчаяно побутна ръката му надолу и я задържа между бедрата си. Главата ѝ отново бе наведена назад и голата ѝ шия бе открита за устните и зъбите му, докато ханшът ѝ се поклащаше и през джинсите ѝ струеше топлина.

Сякаш в ръцете му бе кълбо от нерви, чиито окончания стърчаха и го раздираха. Ароматът ѝ, екзотичен и нашепващ за нощ, сенки и тайни, течеше във вените му като наркотик. Единственото, което бе в състояние да усеща в момента, бе допирът на Зоуи.

Копнежът да се слее с нея го порази като гръм.

Разкопча джинсите и ги издърпа надолу, плъзна ръка между тръпнещите ѝ бедра и топлината обгърна пръстите му. Проследи израза на наслада, който се изписа на лицето ѝ.

— Не спирай.

Устните ѝ жадно докосваха неговите, а ноктите ѝ одраскаха гърба му, докато плъзгаше ръце надолу. Носеше се по вълната на усещанията, които изпълваха тялото и съзнанието ѝ. Ставаха все по-изгарящи и ѝ се струваше, че ще полудее от силата на собствената си

ненаситност. Обгърна го с тялото си и издаде умоляващ стон. Когато най-сетне той проникна в плътта ѝ, безмилостно го сграбчи, настоявайки час по-скоро да изживее блаженството. Гърбът ѝ ритмично се търкаше в стената.

Брад се понесе заедно с нея в трескав стремеж, докато погледът му се премрежи, кръвта му запищя и двамата достигнаха до върха.

Сърцето ѝ все още биеше неудържимо, когато отпусна глава на рамото му. Едва успя да си поеме дъх, който след миг отново се изтръгна от дробовете ѝ.

Осъзна, че стои гола, потна и прикована към стената до стаята на сина си. Би трябвало да се почувства ужасена, а бе щастлива.

— Добре ли си? — Гласът му прозвуча глухо и дъхът му докосна устните ѝ.

— Добре е твърде проста дума. Беше невероятно.

— Ти си невероятна. — Най-сетне бяха изживели страстта си. — Все още не мога да разсъждавам — призна той и се подпря на стената, за да запази равновесие. — Днес си сложила катинарчето. — Плъзна другата си ръка към пъпа ѝ. — Толкова е секси. Нямах представа. — Леко се отдръпна назад, за да види усмивката ѝ. — Действали сме твърде бързо. Не видях татуировката ти.

Замаяна, Зоуи докосна косите му.

— Много си забавен, Брадли Чарлз Вейн IV. Ставаш безпомощен само като си представиш пиърсинг или татуировка.

— Никога не съм реагирал така при вида на нещо подобно. Къде е?

— Ще ти покажа. Първо трябва да те предупредя, че не съм ти се наситила за тази вечер. — Тя се наведе и плъзна език по врата му. — Но може би ще предпочетеш следващия път да бъдем в леглото.

— Все още ли се държа на крака?

Зоуи отново се засмя, заобиколи го и посочи към гърба си, под лявото си рамо, когато застана до отсрещната стена.

— Почакай. — Брад хвана ръката ѝ и се приближи, за да разгледа татуировката по-внимателно. — Това е фея.

— Да. Понякога е добра — Зоуи я погледна с лека усмивка, — а друг път сърдита. Ще дойдеш ли с мен да видиш в какво настроение е тази нощ?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Зоуи започна деня заредена с енергия и свежи идеи. Докато вареше кафе, се зае да приготвя бъркани яйца.

В дома ѝ имаше мъж, който в момента бе под душа. Усмихна се широко при тази мисъл. Неустоимият красавец не ѝ бе дал покой през половината нощ. Не си спомняше кога за последен път се бе чувствала толкова бодра само след четири часа сън. Усещаше тялото си леко, а съзнанието си спокойно и ѝ се струваше, че може да се пребори с всичко, което се изпречи на пътя ѝ, дори с една ръка. Реши, че хората, които твърдят, че сексът не е важен, навярно не го правят.

Сипа яйцата в чиния и тъкмо добавяше препечена филийка, когато чу Брад да влиза в стаята.

— Точно навреме — каза тя и се обърна, за да му подаде порцията.

— Не беше нужно да ми приготвяш закуска.

— Не искаш ли?

Зоуи взе вилица и опита яйцата.

— Не съм казал, че не искам. — Брад грабна чинията и вилицата от ръцете ѝ. — А ти ще хапнеш ли?

— Може би.

Пристъпи напред и отвори уста. Заразен от закачливото ѝ настроение, той набоде хапка и ѝ я поднесе.

— Седни — каза му тя и наля кафе. — Изяж ги, докато са топли. Каза, че имаш ранно съвещание.

— Може би ще успея да го отменя. — Брад се наведе и целуна тила ѝ. — Какво ще кажеш да закусим в леглото?

— Тук закуската в леглото е позволена само когато някой е болен. — Зоуи се отдръпна и докосна веждата му. — Не. Хапни, прибири се у дома да се преоблечеш и тръгвай за работа.

— Много си строга. Но правиш страхотни бъркани яйца. Имаш ли планове за днес?

— Трябва да свърша това-онова. — Зоуи взе още една филийка, седна срещу него и започна да я маже с масло. — Ела в „Малки удоволствия“, когато имаш време. Останаха дребни неща, вече заблестява.

— За първи път ме каниш да намина.

— За първи път преспах с теб.

— Дано занапред се случва по-често.

— Може би.

— Ти си човекът, с когото искам да започвам деня си. И в леглото, и на закуска.

— Не спя с всеки срещнат — каза тя със сериозен тон.

— Нито съм казал това, нито съм си го помислил. — Брад си напомни, че трябва да бъде търпелив с нея, и хвана ръката ѝ. — Имам предвид, че си единствената жена, към която проявявам интерес. Разбираш ли?

— Отново съм... как се изрази ти... заядлива и твърде чувствителна.

— Все пак приготвяш страхотни яйца.

— Извинявай. Исках да кажа, че това не е... приоритет за мен. По-важни са чувствата.

— Опитай със следното: „Брадли...“, впрочем единственият друг човек, който ме нарича така, е майка ми. Харесва ми. Както и да е, „Брадли, аз също не проявявам интерес към друг мъж“.

На лицето ѝ засия усмивка.

— Брадли, аз също не проявявам интерес към друг мъж.

— Радвам се.

И тя бе доволна, което малко я плашеше.

— Веднъж ми каза, че трябва да те попитам защо се завърна във Вали. Питам те.

— Добре. — Брад взе буркана с ягодов конфитюр и намаза от филийката си. — „Хоуммейкърс“ е нещо повече от бизнес. Нещо повече от традиция. Той е символ на семейството. Призвание за всеки от фамилията Вейн.

— И твое?

— Да, исках да науча и да разбера много неща, да добия опит. Трябваше да изляза от Вали, за да опозная организацията изцяло, а не само корените ѝ.

Зоуи го гледаше. Бе облечен небрежно, с измачканата от нейните ръце риза, която бе лежала на пода цяла нощ. Все пак от него струяха сила и увереност, която навярно бе вродена.

— Гордееш се със семейството и корените си.

— Все повече. Наистина сме свършили доста добри неща. Не само в бизнеса, макар и на неговата основа. Дядо ми и баща ми са разработили програми и проекти на различни нива. Искях да се върна тук, където е началото, и да направя нещо сам. Възнамерявам да се отлича, и то с нещо, постигнато във Вали. — Остави чашата си. — Време е да тръгвам. Скоро ли ще излизаш?

— Да. Имам няколко дребни задачи. — Зоуи взе чинията му и я отнесе до мивката, преди той да я изпревари, и се обърна с лице към него. — Ще успееш, Брадли. Ти си от хората, които постигат целите си. Вали има късмет, че се върна.

За миг Брад загуби ума и дума.

— Това е най-милото, което би могла да кажеш за мен. Благодаря.

— Моля. Е, отивай на работа — каза тя и го целуна. — И покажи на какво си способен.

Лесно би свикнал с подобно изпращане сутрин. Прегърна я и отвърна на целувката ѝ с доста по-пламенна. Когато я пусна, погледът ѝ се премрежи. Още нещо, с което би могъл да свикне.

— Благодаря за закуската. Чао.

Зоуи изчака, докато излезе, и въздъхна дълбоко.

— Е, това ще поддържа настроението ми.

Един поглед към часовника в кухнята я накара да побърза да я приведе в ред. Време бе да се залови със задачите си, или по-скоро — да тръгне по вече избрания път. Въоръжена с картата и записките си, тя се качи в колата си и пое към своето минало. Може би част от изпитанието ѝ бе да изясни миналото, за да изгради бъдеще. Или това щеше да ѝ помогне да намери пътя към ключа. И в двата случая нямаше да бъде излишно да посети някогашния си дом.

Неведнъж бе карала по тези пътища, но винаги с неохота и чувство за вина. Този път тръгна с надежда за откритие.

Хълмовете бяха почти сиви по това време на годината, с оголени дървета, които се издигаха към мрачно ноемврийско небе, и нападаха по земята шума. Стигна до тесен, криволичещ път между угар и малки къщи с дворове.

Много пъти бе вървяла пеша по него. Рано сутринта изпускаше училищния автобус, защото не успяваше да свърши всичко у дома навреме. Бе тичала през нивите за по-напряко и все още си спомняше уханието им в началото на лятото, когато бяха зелени. Понякога се бе измъквала от къщи за тайна среща с Джеймс и ги бе прекосявала с разтуптяно сърце, за да стигне до мястото, където той я чакаше в колата си край пътя. В тъмнината танцуваха светулки, а високите треви галеха прасците ѝ. Тогава всичко ѝ се струваше възможно, стига да го пожелае силно. Сега знаеше, че нещата са постижими само ако човек полага усилия и дори тогава често му се изплъзват.

Спря в една отбивка недалеч от онази, в която се бяха срещали, провря се под бодливата тел и тръгна през угарта към горите. Като дете ги бе смятала за свой дом. Нейните гори, пълни с тишина, тайни и вълшебства. Бе продължила да ги чувства така и когато бе пораснала. Място за разходки, размисли и планове. Там, върху червено одеяло, постлано върху сухите листа и боровите иглички, вярваше, че е заченала детето, което изцяло бе променило хода на живота ѝ. Забеляза, че отъпканите пътеки са запазени. Значи все още имаше деца, които играеха, жени, които се разхождаха, и мъже, които ловуваха. Не се бяха променили. Може би смисълът бе точно този — че гората не се променя така бързо като онези, които бродят из нея. Застана неподвижно за миг и вдъхна от тишината и есенния мирис на влага и гнила шума. Опита се да не мисли и остави инстинктите ѝ да изберат посоката.

Загуба и отчаяние, радост и светлина. Бе познала всичко това тук. Кръв при загубата на невинност? Страх от последиците? Надежда, че любовта ще се окаже достатъчна? Седна върху повалено дърво и се опита да си представи пътищата в живота си, тръгващи от тук. Ключът я очакваше в края на един от тях. Чу почукване на кълвач и свиренето на вятъра сред оголените клони. В този миг съзря белия елен, който стоеше и я гледаше с изумруденозелени очи.

— Боже мой.

Зоуи седна на земята и затаи дъх. Спомни си, че и Малъри, и Дейна бяха видели бял елен. Джордън го бе нарекъл „традиционен елемент при всеки поход“. Но го бяха видели до „Уориърс Пийк“, а не в горите на Западна Вирджиния.

— Това означава, че съм на прав път, трябвало е да дойда тук. Но какво искаш да направя? Имам желание и полагам усилия да помогна.

Еленът извърна глава и се отдалечи по неравната пътека. С треперещи колене, Зоуи се изправи и го последва. Струваше ѝ се, че някога е сънувала това. Не точно че тръгва по стъпките на бял елен, а магии, чудеса и желание да извърши нещо значимо. Тук се бе унасяла в блянове да се измъкне от този край, от скуката и отчаянието заради неосъществимата мечта да види снега отвъд тези гори. Дали тогава се бе привързала към Джеймс? Дали го бе обичала, или просто бе виждала във връзката си с него бягство?

Изведнъж спря и сложи ръка на сърцето си.

— Не зная — прошепна тя. — Наистина не зная.

Еленът отново я погледна, а след това събра сили, прескочи малкия поток с каменисти брегове и се отдалечи.

Разбрала посланието му, Зоуи пое по лявата пътека, излезе от гората и се озова на посипания с чакъл паркинг за каравани.

Също като гората, и той не се бе променил много. Имаше нови лица и тук-там нови жилища на колела, които никога нямаше да се превърнат в прилични домове. През прозорците кънтеше звук на телевизори и радиоапарати, зад някои от тях плачеше бебе и тези шумове се смесваха с бръмченето на потегляща кола. Караваната на майка ѝ бе бледозелена, с бяла метална козирка над страничната врата. Бронята на колата, паркирана до нея, бе изкривена.

Зоуи забеляза, че все още не е свалила мрежата против мухи от лятото. Щеше да проскърца, когато я отвори, и да се чуе отчетливо щракване, щом я пусне. Изкачи се по подредените парчета от бордюр, които майка ѝ използваше за стъпала, и почука.

— Влез, тъкмо разтребвам.

Мрежата проскърца, както бе очаквала, а вътрешната врата леко заяде. Побутна я, остави другата да се затвори след нея и влезе.

Майка ѝ бе в кухнята, където изкарваше прехраната си. Малкият плот до печката бе отрупан с флакони, купи, пластмасова кутия с разноцветни ролки за къдрене и куп хавлиени кърпи с оръфани от

многократно пране краища. Джезвето бе на котлона, а на ръба на пепелник от зелено стъкло димеше цигара.

„Изглежда твърде слаба — бе първата мисъл на Зоуи, — сякаш животът я е изтощил и превърнал в сянка.“

Бе облечена с прилепнали джинси и тясна червена блуза, под която изпъкваха костеливите ѝ рамене. Косите ѝ, боядисвани напоследък в яркочервено, бяха подстригани късо. Затътри домашните си чехли по пода, докато отиваше да налее кафе. Зоуи знаеше, че ги обува за по-удобно. Готвеше се за студено къдрене и щеше да прекара доста време права. Телевизорът в основното помещение бе настроен на сутрешно предаване, което, изглежда, съществуваше благодарение на премеждията и кавгите на хората.

— Ти ли подраняваш, или аз съм се забавила? — попита Кристъл. — Все още не съм изпила второто си кафе.

— Мамо.

Кристъл се обърна с чашата в ръка.

Зоуи забеляза, че вече е сложила грим. Имаше червило на устните и спирала на миглите. Въпреки козметиката, лицето ѝ изглеждаше състарено.

— Какъв вятър те довя насам? — Кристъл повдигна чашата си, отпи глътка и погледна дъщеря си през рамо. — Доведе ли момчето?

— Не. Саймън е на училище.

— Нали всичко с него е наред?

— Да, добре е.

— А ти?

— И аз съм добре, мамо. — Зоуи се приближи и я целуна по бузата. — Трябва да свърша нещо тук и реших да намина да те видя. Клиентка ли очакваш?

— След около двадесет минути.

— Мога ли да си наляя кафе?

— Разбира се. — Кристъл се почеса по бузата, когато тя извади нова чаша. — Каква работа имаш в този край? Нали стягащ голям лъскав салон в Пенсилвания?

— Така е, въпреки че не бих го нарекла голям и лъскав. — Постара се да говори с шеговит тон, давайки си вид, че не е доловила подозрението и укора в гласа на майка си. — Не е зле да наминеш да го видиш. Ще отворим след няколко седмици.

Кристъл остана мълчалива. Зоуи не бе и очаквала да каже нещо. Просто взе цигарата и всмука дълбоко от нея.

— Как са всички?

— Справят се. — Кристъл сви рамене. — Джуниър все още работи в телефонната компания и е доволен. Жената, с която живее, е бременна.

Чашата на Зоуи изтрака върху плота.

— Ще става баща?

— Изглежда. Казва, че ще се ожени за нея. Мисля, че тя ще превърне живота му в ад.

— Дона е сваятна, мамо. Заедно са от повече от година. И ще имат бебе — тихо добави Зоуи и се усмихна, когато си представи малкия си брат като баща. — Джуниър винаги се е разбирал добре с деца. Намира подход.

— Като че ли с едно бебе всичко ще тръгне по мед и масло. Поне Джолийн, изглежда, няма намерение скоро да започва да ражда отрочета.

Твърдо решена да запази добрия тон, Зоуи задържа усмивката на лицето си.

— Устройват ли се с Дени?

— И двамата работят и имат покрив над главата, така че няма от какво да се оплачат.

— Това е добра новина. А Мейзи?

— Не се обажда често, откакто си нае апартамент в Каскейд. Мисли се за голяма работа, защото завърши бизнес колеж и работи в офис.

„Какво те кара да говориш за тях с такава злоба? — запита се Зоуи. — За какво им се сърдиш?“

— Трябва да се гордееш, мамо. И с четирите си деца. Ти ни направи силни.

— Никой не идва да ми благодари, че изнемогнах от работа повече от двадесет и пет години, за да бъдете нахранени и облечени.

— Тук съм, за да ти благодаря.

Кристъл изсумтя.

— Какво искаш?

— Нищо. Мамо...

— Нямахме търпение да се измъкнеш оттук. Не беше достатъчно добро място за кралица Зоуи. Забременя от онзи богаташки син, защото си въобразяваше, че така ще си осигуриш охолен живот. Но той те заряза и следващата ти крачка беше да тръгнеш да търсиш друга златна мина.

— Донякъде си права — спокойно каза Зоуи, — но не за всичко. Заминах, защото исках нещо повече. Не се срамувам. Но никога не съм гледала на детето си като на билет за по-добър живот. Работех много, за да ти помагам, мамо, както после за Саймън и себе си. И постигнах нещо. Ще постигна още.

— Това не те прави по-добра. Не те прави специална.

— Напротив. По-добра съм от хората, които не полагат усилия и не вземат съдбата си в свои ръце. Ти го направи. Грижеше се за нас, стараше се да ни дадеш всичко, което можеш, и това те прави специална. Зная колко е трудно да се отгледа дете — продължи тя пред смаяния поглед на Кристъл. — С колко грижи, страхове и тревоги е свързано и какво е всеки месец да умуваш как да покриеш разходите, без да се надяваш на ничия помощ.

Навън запали кола и моторът силно забръмча.

— Аз имам само Саймън, а понякога не зная как ще издържа още седмица или дори ден. Ти се грижеше за четирима ни. Съжалявам, ако съм те накарала да мислиш, че не оценявам това. Може би навремето не съм била способна да го оценя. Искам да ти благодаря сега.

Кристъл угаси цигарата и скръсти ръце.

— Отново ли си бременна?

— Не. — Зоуи се засмя и потърка скулите си. — Не, мамо.

— Наминала си само за да ми благодариш?

— Не мога да кажа, че съм тръгнала насам точно с тази цел, но да. Просто искам да ти благодаря.

— Винаги си била чудачка. Е, каза каквото имаше да казваш. Клиентката ми ще дойде всеки момент.

Зоуи въздъхна с примирение и остави чашата си в мивката.

— Ще се видим на Коледа.

— Зоуи — обади се Кристъл, преди дъщеря ѝ да тръгне към вратата, и след кратко колебание плахо я прегърна. — Винаги си била чудачка — повтори тя, върна се до плота и започна да подбира ролки.

С насълзени очи, Зоуи излезе и остави мрежестата врата да се затвори след нея.

— Чао, мамо — промълви тя и пое обратно към гората.

Не знаеше дали е постигнала нещо повече от едно връщане към спомените, но се почувства по-уверена след тази искрена майчина прегръдка, макар и кратка. Бе направила крачка към излекуването на дълбока лична рана и откриването на ключа.

Трябваше да опознае себе си. Да разбере причините за изборите, които бе направила, и докъде са я отвели, за да прозре какъв е онзи, който ще ѝ разкрие пътя към ключа.

Нетърпеливо забърза по пътеката. Щеше да отиде до Моргантаун, до квартирата си, до магазина, в който бе работила, и до болницата, в която се бе родил Саймън. Може би имаше нещо неизяснено или забравено, което трябваше да види. Бе живяла там близо шест години, първите години от живота на Саймън. Но не бе създавала здрави връзки. Защо ли? Бе поддържала приятелски отношения с колегите си и се бе срещала със съседки и още няколко млади майки. Бе излизала с двама мъже, които харесваше. Но всичко бе толкова мимолетно. Осъзна, че никога не е чувствала това място като свой дом. То бе просто спирка по пътя. Тогава не знаеше, че той ще я отведе до Вали. До Малъри и Дейна. До „Пийк“ и ключа.

Дали този път водеше и до Брамбли? И дали това бе толкова важна част от живота ѝ, колкото останалото? Или просто бе попаднала на поредния кръстопът, докато се придвижва от една точка към следващата?

„Продължавай — каза си тя. — Продължавай и ще видиш.“

Погледна часовника си и прецени колко време ще прекара в Моргантаун, преди да тръгне обратно към дома. Трябваше да бъде там, преди Саймън да се прибере училище, но реши да спре и да се обади, за всеки случай. Щеше да предупреди Малъри и Дейна, че няма да работи в „Малки удоволствия“ през този ден. Следващата сутрин щеше да отиде рано, а вечерта да избере от каталозите плат за калъф за дивана и полици, които да купи от „Хоуммейкърс“. Ако успееше да свърши това през следващите няколко дни и първата доставка на консумативи пристигнеше навреме, би могла...

Прекъсна мисълта си и се завъртя в кръг. Осъзна, че се бе отклонила от пътеката. Така ѝ се падаше, защото се бе унесла в мисли.

Тук ниската растителност бе по-гъста и имаше тръни, които можеха да разнищят панталона и якето ѝ, ако не внимава. Вдигна поглед и се опита да прецени посоката си по местоположението на слънцето, но небето се бе изпълнило с навъсени облаци, които пълзяха по бледия свод.

Реши просто да се върне малко назад. Нямахте от какво да се бои, защото тази гора бе не по-голяма от футболно игрище и щеше да излезе или край нивите, или на паркинга за каравани. Ядосана на себе си, пхна ръце в джобовете си и пое обратно. Въздухът бе станал по-хладен и по-скоро носеше мирис на сняг, отколкото на дъжд. Ускори крачките си, за да стигне по-бързо до колата си, както и да се стопли.

Дърветата изглеждаха по-големи и по-близо едно до друго, отколкото преди малко, а сенките ѝ се струваха твърде дълги за този час на деня. Вече нямаше почукване на кълвач и шумолене на катерички. Гората бе тиха като гробница. Отново спря, недоумявайки защо бе загубила ориентация на място, където често бе играла като дете. Нещата се бяха променили, разбира се. Всичко се променяше. Но нали на идване бе забелязала, че тук промените не са големи? Потръпна при вида на дългите тъмни сенки, които пресичаха пътя ѝ. Как бе възможно дърветата да хвърлят сенки, щом няма слънце?

Когато започнаха да прехвърчат първите снежинки, от гъсталака прозвуча дълбоко, дрезгаво ръмжене. Навярно бе мечка. По тези хълмове все още се срещаха мечки. Спомняше си, че като малка бе виждала следите им и ошмулени от тях храсти. Понякога излизаха до караваните и ровеха в кофите за смет, ако не бяха добре затворени. Въпреки че сърцето ѝ подскочи, тя се постара да запази самообладание. Нито носеше храна, нито представляваше заплаха. Мечката не би имала повод да я нападне. Просто трябваше да се върне на паркинга или през нивите до колата си. Докато вървеше, няколко пъти хвърли поглед в посоката, от която бе дошло ръмженето. Започна да я обгръща мъгла със синкави краища.

Зоуи се завъртя на пета, бързо продължи през вече сипеция се на парцали сняг и потърси джобното си ножче. Едва ли би могло да ѝ послужи като оръжие, но се чувстваше по-уверена с него в ръка. Отново чу ръмженето, този път по-близо и от другата страна. Затича се и сграбчи тежката си дамска чанта с дълга презрамка със свободната си ръка. Ако се наложеше, щеше да използва и нея, за да се отбранява.

Стисна зъби, за да престанат да тракат. Около нея толкова бързо натрупваше сняг, че скриваше следите ѝ почти веднага след като ги остави.

Преследвачът ѝ се движеше със същата бързина и спираше, когато тя се обърне. Знаеше, че е доловил миризмата ѝ, както и тя неговата... силна и натрапчива.

Пред нея изникваха тръни, които препречваха пътя ѝ със стъбла, дебели колкото ръката ѝ, и бодли, които блестяха като остриета на бръсначи.

— Това не е истинско. Не е истинско — не преставаше да си повтаря Зоуи, но тръните раздираха дрехите и кожата ѝ, докато си проправяше път сред тях.

Усети мириса на собствения си страх и собствената си кръв. Увивно растение опасва глезена ѝ като камшик и я повали по очи на земята. Задъхана, тя се обърна по гръб и видя мечка, но не от онези, които бродеха из гората или ровеха в кофите за смет. Бе черна като катран, с искрящи червени очи. Когато оголи зъби, Зоуи видя, че са огромни и остри като саби. Бързо разряза камшика с ножчето си и в този миг звярът се изправи на задни крака и закри всичко от погледа ѝ.

— Подлец. Подлец.

Щом успя да се освободи, скочи на крака и отново побягна. Щеше да я убие. Да я разкъса. Тръгна наляво, пое си дъх и от гърлото ѝ се изтръгна писък. В отговор зад нея прозвуча смях.

„Не е истина — трескаво си напомни тя, — но това не прави опасността по-малка.“

Разиграваше я, искаше първо да вземе страха ѝ, а после...

Нямаше да умре тук. Нямаше да остави детето си без майка заради прищевките на един самозабравил се бог. Наведе се, грабна повален клон, вдигна го като кол и на свой ред изръмжа.

— Хайде, копеле. Давай.

Затаи дъх и направи крачка назад, когато видя животното да се навежда към нея.

Изневиделица изскочи еленът и заби рога в тялото на мечката отстрани. Звукът от разкъсването на плътта и стонът от болка бяха ужасяващи. Бликнаха струи кръв, които набраздиха белия сняг като червени реки, когато звярът се обърна и впи остриите си нокти в гърба на елена.

Еленът издаде звук, който бе почти човешки, докато по бялата му козина се стичаше кръв, но отново насочи рогата си срещу противника и застана пред Зоуи като щит.

„Бягай!“

Командата отекна в съзнанието ѝ и я изтръгна от вцепенението, в което наблюдаваше битката. Хвана клона по-здраво и го размаха с все сила.

Насочи го право към главата на звяра. Ръцете ѝ затрепериха при удара, но напрегна сили и нанесе нов.

— Така ти се пада — промърмори тя. — Това заслужаваш.

Отново стовари клона върху главата на животното.

Мечката простена и залитна назад. Когато раненият елен се втурна към нея с рогата напред, готов за смъртоносно пробождање, звярът изчезна сред вихрушка от сива мъгла.

Зоуи задъхано падна на колене върху окървавения сняг. Стомахът ѝ се разбунтува и почувства гадене. Когато спазмите отминаха и престана да трепери, вдигна глава.

Белият елен стоеше затънал до колене в снега. По козината му проблясваха капки кръв, но очите му имаха спокоен израз и я гледаха съсредоточено.

— Трябва да се махнем от тук. Може да се върне. — Тя се изправи и извади пакет носни кърпички от чантата си. — Ранен си, кървиш. Нека ти помогна.

Но еленът се отдръпна назад, когато пристъпи към него, и наведе великолепната си глава в дълбок поклон. Обгърна го топло сияние и той изчезна в него. Вече нямаше сняг и пътеката, водеща към нивите, отново бе чиста.

Зоуи погледна към мястото, където кръвта бе обагрила земята, и видя една-единствена жълта роза. Наведе се да я откъсне и проля няколко сълзи, докато излизаше от гората.

— Просто драскотини, но някои са доста дълбоки. — Малъри стисна устни, докато попиваше кръвта от раните на Зоуи. — Добре че дойде направо тук.

— Помислих си... Не, не можех да мисля. — Едва сега, когато бе на сигурно място, тя осъзна, че се чувства замаяна и отпаднала. —

Просто дойдох тук с колата, дори не ми хрумна първо да отскоча до дома. Господи, не зная как съм стигнала. Всичко ми се губи. Трябваше да разкажа на двете ви с Дейна какво се случи и да се уверя, че сте добре.

— Не ние сме се разхождали сами в гората и сме се били с чудовища.

— Хм.

Зоуи търпеливо понесе паренето от дезинфекциращия препарат. Бе шофирала обратно до Вали в мъгла, която я бе държала във вцепенение. Едва когато бе влязла в „Малки удоволствия“, бе започнала да трепери.

Трябваше да вземе горещ душ. Нуждата да се почувства чиста бе толкова силна, че бе помолила приятелките си да влязат при нея в банята, за да им разкаже, докато се къпе.

Сега седеше на една табуретка само по бельо и Малъри почистваше раните ѝ, а Дейна бе отскочила да ѝ донесе чисти дрехи. Струваше ѝ се, че сънува.

— Дори не се осмели да се бие като мъж. Страхливец. Мисля, че му дадох да разбере.

— Сигурно. — Обзета от умиление, Малъри потърка чело във върха на главата ѝ. — За бога, Зоуи, можеше да те убие.

— Опитва се и трябва да ти кажа, че здравата ме ядоса. Не беше шега работа. — Зоуи хвана ръката ѝ. — Беше ужасно. Обзе ме първичен порив да го убия. Когато грабнах онзи клон, бях готова да го очистя. Никога не съм се чувствала така.

— Обърни се. Имаш рани и по гърба. Едната минава точно покрай феята ти.

— Днес ми помогна добрата фея. — Зоуи отново усети парене и потръпна. — Еленът, Мал. Той ме спаси. Ако не го беше нападнал с рога, не зная какво щеше да стане. Пострада, потече кръв. Раната му беше много по-дълбока от моите. Дано оздравее — засмя се. — Искях да попия кръвта с кърпички. Какво ще кажеш за идеята?

— Явно не му е допаднала. — Малъри се отдръпна и погледна драскотините на приятелката си. — Готово. Това е всичко, което мога да направя.

— Нали лицето ми не изглежда зле? — Зоуи плахо стана и се обърна към огледалото над мивката. — Няма да ми останат белези.

Сигурно се съвземам, щом вече се тревожа за външността си.

— Изглеждаш чудесно.

— Е, малко червило и руж ще помогнат. — Срещна погледа на Малъри в огледалото. — Не успя да ме победи.

— Разбира се.

— Стигнах донякъде. Не съм сигурна докъде, но направих крачка напред и го накарах да се разтревожи. — Завъртя се. — Няма да загубя. Каквото ще да става.

Във високата кула на „Уориърс Пийк“ Роуина забъркваше лечебен еликсир в сребърна чаша. Въпреки че съзнанието ѝ бе изпълнено с грижи, ръцете ѝ действаха уверено.

— Бих предпочел уиски.

— После ще пийнеш. — Хвърли поглед към Пит, който стоеше до прозореца и намръщено се взираше навън. Бе гол до кръста и на гърба му имаше няколко дълбоки рани. — Когато изпиеш еликсира, трябва да извлека отровата. В близките дни ще те боли.

— Него също. Загуби повече кръв от мен. Тя не искаше да бяга. Остана и се бори.

— Благодаря на съдбата. — Роуина се приближи и му подаде чашата. — Не се мръщи. Изпий го, Пит, всичкия, и ще ти дам не само уиски, а и ябълков пай за десерт.

Не можеше да устои на ябълков пай, както и на погледа на любимата си. Взе чашата и погълна съдържанието ѝ на един дъх.

— По дяволите, Роуина, не можа ли да го направиш още по-отвратителен?

— Седни сега. — Тя разтвори шепата си и върху ръката ѝ се появи стъклена чаша. — Пийни уиски.

Пит отпи глътка, но остана прав.

— Играта загрубява още повече. Кейн вече знае, че няма да стоим със скръстени ръце, за да спазваме законите, които той неведнъж наруши.

— И той рискува всичко. Уповава се на силата, която е събрал, и на онези, които е подмамил. Ако магията бъде развалена, Пит, ако го победим, няма да остане безнаказан. Трябва да вярваме, че в нашия свят все още има справедливост.

— Ще се борим.

Тя кимна.

— И ние направихме избора си. Какво ни очаква, ако заради него останем тук завинаги? Ако този избор означава никога да не се завърнем у дома?

— Ще живеем. — Пит отново се загледа през прозореца. — Какво друго?

— Какво друго? — повтори тя и сложи ръка на раната му, за да облекчи паренето.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брад трябваше да запази спокойствие, да се овладее, за да не нахълта гневно в къщата на Зоуи и да не започне да крещи наставления. Така постъпваше баща му. Знаеше, че постига въздействие, но колкото и да уважаваше баща си, не желаше да прилича на него. В момента искаше единствено да се увери, че Зоуи е добре и че нищо не я застрашава.

Трябваше да помисли и за Саймън. Напомни си това, когато спря на алеята. Не можеше да връхлети вътре и в присъствието на момчето да ѝ се развика колко безразсъдно е постъпила, като е тръгнала сама и се е изложила на опасност. Не биваше да плаши едно дете, давайки воля на гнева и уплахата си. Щеше да изчака, докато Саймън си легне, и тогава да я нахока.

Миг преди да почука на вратата, вътре отекна лай. Едно не можеше да се отрече за Мо. Винаги известяваше навреме за пристигането на гост. Прозвучаха виковете и смехът на момчето и скоро вратата се отвори.

— Трябваше да попиташ кой е — напомни му той.

Саймън завъртя очи, когато Мо се втурна да поздрави госта.

— Погледнах през прозореца и видях колата ти. Зная урока си. Играя на бейзбол, началото на седмо ниво. — Хвана го за ръка и го задърпа към хола. — Можеш да поемеш другия отбор. Водя само с две точки.

— Добре, включи ме, когато резултатът стане равен. Слушай, трябва да поговоря с майка ти.

— В стаята си е, шие нещо. Хайде, остават само две минути, преди да обяви край на играта и да ме изпрати под душовите.

„Това хлапе е истинско съкровище — помисли си Брад. — Има очи, които биха накарали човек да му даде всичко на света.“

— Наистина трябва да поговоря с майка ти, защо не заплануваме бейзболна среща за по-късно през седмицата? Ще те разбия, приятел.

— Сигурно. — Навярно му хрумна да възрази, но знаеше интереса си. Ако Брад отвлечеше вниманието на майка му, тя щеше да забрави да погледне часовника. — Цели девет инингга? Обещава ли?

— Дадено.

Саймън се усмихна дяволито.

— Може ли да поиграем у вас на големия телевизор?

— Ще видя какво мога да направя.

Когато зазвучаха възгласите на виртуалните запалянковци, Брад се отправи към стаята на Зоуи. Преди да стигне до вратата, чу музика. Беше я пуснала тихо и се чуваше нейният глас, който по-скоро тананикаше, отколкото пееше заедно със Сара Маклакълън. След миг гласовете бяха заглушени от равномерно тракане на шевна машина.

Беше я сложила на маса до страничния прозорец. Боядисаната кутийка и снимките в рамки, които той помнеше, бяха преместени, за да има място за машината и плата, който му се стори дълъг километри.

Обстановката издаваше, че обитателката на стаята е жена с вкус. Не бе луксозна и изискана, но от всичко струеше женственост. Имаше купички с ароматни сухи листа и възглавнички с дантели, а леглото с пъстър юрган бе с железни табли, боядисани в цвят металик.

Бе сложила в рамки стари реклами от списания на пудра, парфюми, продукти за коса и мода и ги бе окачила на серии по стените като в странна носталгична галерия. Боравеше с машината като опитна шивачка и потрепваше с крак в такта на музиката, която звучеше от радиото до леглото ѝ.

Брад изчака, докато тя спря да шие и обърна плата.

— Зоуи?

— Ммм? — Раздвижи се на стола и нехайно хвърли поглед към него, сякаш съзнанието ѝ бе твърде заето, за да му обърне внимание. — О, Брадли, не знаех, че си тук. Не те чух... — Погледна часовника. — Искан да уشيا тези кальфи, преди да стане време Саймън да си ляга. Но няма да успея.

— Кальфи? — Това отклони мислите му. — Шиеш кальфи?

— Какво чудно има? — раздразнително попита Зоуи, докато наместваше материала. — За дивана в салона. Искан да изглежда весело и мисля, че този плат на големи хортензии е подходящ. Цветовете са въздействащи. Няма нищо лошо в това да ги изработя сама.

— Нямам предвид нищо подобно. Просто ти се възхищавам, защото не познавам друг човек, който умее да шие толкова добре.

Тя изправи гръб, макар да знаеше, че е глупаво.

— Предполагам, че повечето жени, които познаваш, си имат шивачки и не е нужно да знаят как се вдява игла.

Брад се приближи, повдигна единия край на плата и подозрително я изгледа.

— Ако си твърдо решена да тълкуваш погрешно всичко, което кажа, ще се скараме за нещо друго, вместо за това, заради което дойдох да те смърдя.

— Не искам да се карам с теб за нищо. Бързам да свърша.

— Ще се наложи да ми отделиш време. Имам...

Замълча и се намръщи, когато часовникът на радиото запиука.

— Нямам никакво време — сопна се тя и стана да изключи будилника. — Нагласих го да звънне, за да ме подсети, че Саймън трябва да бъде изкъпан. В най-добрия случай тази дейност отнема половин час, ако той не се противи. Освен това днес е понеделник, а всеки понеделник четем заедно половин час, преди да заспи. После ще шия още час и...

— Ясно. — Брад разбираше, когато една жена се опитва да го разкара. — Аз ще се заема с къпането на Саймън и четенето.

— Ти... какво?

— Не разбирам от шиене, но зная как се къпят деца и мога да чета.

Бе толкова объркана, че не успя да състави смислено изречение.

— Но... не си... — Замълча и положи усилие да събере мислите си. — Не си дошъл, за да се грижиш за Саймън.

— Не, дойдох да ти се скарам. Явно си се досетила и затова си толкова раздразнителна. Но ще оставя това за по-късно. Можеш да довършиш калъфите, а ние със Саймън ще се справим с къпането и лягането — каза той, преди да излезе от стаята. — Ще се караме, когато и двамата свършим работата си.

— Няма да...

Но Брад вече бе излязъл и викаше сина й.

Трудно бе да спори с мъж, който толкова добре я разбираше. Понечи да тръгне след него, но се спря. Саймън вече отправяше баналната молба за „още пет минути“.

На устните ѝ заигра самодоволна майчинска усмивка.

„Нека види какъв кошмар е да убеждава едно деветгодишно момче, че трябва да се измие и да си легне.“ Скоро Брад щеше да вдигне ръце в знак на поражение.

Това означаваше, че ще се чувства твърде засрамен, за да ѝ чете лекции за самотната ѝ разходка сутринта.

„Имах право“, напомни си тя.

Дори се бе почувствала длъжна да я предприеме, но нямаше нито време, нито желание да се впуска в спор тази вечер.

Саймън щеше да го изнерви и той щеше да си тръгне и да я остави да довърши работата си на спокойствие и да изгради стратегия за следващите няколко дни.

Докато двамата спореха, щеше да измине още някой тегел.

Заслуша се в странната хармония на гласовете им и нагласи плата. Скоро един от тях щеше да я повика на помощ. Чу истеричния смях на Саймън и с усмивка на злорадство се залови за работа, защото знаеше, че времето ѝ е ограничено.

Загубила представа колко е часът, не усети как къщата стана съвсем тиха. Нямаше нито гласове, нито кучешки лай. Уплашено стана от машината и забърза по коридора към банята. Видя следи от ожесточена мокра битка. По пода се въргаляха влажни кърпи, във ваната имаше пяна, която издаваше, че Саймън е успял да наложи волята си за мехурчета, за армия от пластмасови колички и войници върху водната повърхност около себе си.

Сакото на Брадли бе окачено на закачалката от вътрешната страна на вратата. Вяло го свали и приглади с ръка гънката, образувана от куката на яката. Забеляза етикета на „Армани“. За първи път в банята ѝ висяха маркови дрехи.

Взе го със себе си и се отправи към стаята на Саймън. Чу сина си да чете. Гласът му звучеше провлачено, както винаги, когато бе сънен.

Безшумно надникна през вратата и остана неподвижна, загледана в тях, притискайки сакото към гърдите си. Саймън лежеше на горното легло с пижама с картинки на Хари Потър и лъскави от шампоана коси. Мо се бе изтегнал отдолу с глава на възглавницата и вече хъркаше. А мъжът, чието сако държеше, бе седнал горе до момчето, опрял гръб на стената и се взираше в книжката заедно с него. Синът ѝ

бе облегнал глава на рамото му, докато четеше на глас „Капитанът по гащи“.

Сърцето ѝ се разтуптя. Не се опита да го овладее. В този миг цялото ѝ същество се изпълни с обич и към двамата. Каквото и да се случеше утре, тя щеше да запази тази картина в съзнанието си, както и Саймън. Почувства се толкова задължена на Брадли Вейн, че едва ли някога щеше да може да му се отплати.

За да не ги смущава, преди да усетят присъствието ѝ, тихо се оттегли към кухнята. Сложи кафе и извади сладки. Щом щяха да се карат, нека поне го правят като цивилизовани хора. Когато остане сама, щеше да се опита отново да помисли трезво и да реши какво би станало, ако истински обикне Брадли.

Ослушваше се за стъпките му, докато най-сетне ги чу в коридора. За да не се чуди какво да прави с ръцете си, взе кафеварката и когато той влезе, вече наливаше кафето.

— Трудно ли се справи с него?

— Не особено. Приключи ли с шиенето?

— Почти.

Обърна се, за да му подаде чашата, и сърцето ѝ отново подскочи. Беше бос, с навити до лактите ръкави на красивата синя риза. Подгъвът на крачолиите му бе мокър.

— Зная, че си ми сърдит и смяташ, че имаш основание. Възнамерявах да отвърна на укорите ти, като кажа, че животът си е мой, и изтъкна, че съм дала обещание. — Прокара ръце по раменете на сакото, което бе закачила на облегалката на един стол. — Поразмишлявах известно време и бях намислила какво да кажа, но сега просто нямам желание да го изрека. Затова ми се иска да не беше толкова ядосан.

— На мен също. — Брад хвърли поглед към масата. — Е, ще седнем ли да поспорим, докато пием кафе и хапваме сладки?

— Не мога да споря с теб, Брадли, след като накара сина ми да си легне по такъв начин. — Емоциите я завладяха. — Но ще те изслушам, докато ми се караш.

— Значи можеш и да се биеш. — Седна и изчака тя да се настани срещу него. — Дай да видя ръцете ти.

Зоуи повдигна ръкавите на памучния си пуловер и показа раните си. Последва мълчание и тя ги закри.

— Само драскотини — каза припряно. — Постраждвала съм и по-сериозно при работа в градината си.

Замълча, щом зърна хладния блясък в очите му, втрещени в лицето ѝ.

— Би могло да се случи нещо далеч по-лошо. Била си сама, за бога. Какво те накара да шофираш до Западна Вирджиния и да вървиш през гората сама?

— Отраснала съм там, Бродли. Прекарах детството си сред онези гори. Отвъд границата на Пенсилвания не започва дива пустош. — За да бъде заета с нещо, тя запали трицветната свещ с аромат на боровинки, която бе направила за украса на масата в кухнята. — Майка ми живее в каравана край тях. Най-вероятно там съм заченала Саймън.

— Ако си искала да посетиш местата, където си играла като дете, добре. Но обстоятелствата не са нормални. Тази сутрин не ми каза, че имаш намерение да ходиш там.

— Зная. Ако ти бях казала, щеше да настояваш да дойдеш с мен, а държах да отида сама. Съжалявам, ако това засяга чувствата ти.

Брад потисна негодуванието си, въпреки че изгаряше гърлото му.

— Не си казала и на Дейна или Малъри. Тръгнала си, без да предупредиш никого, и си била нападната.

— Не се сетих. Явно си убеден, че имаш право да ми се сърдиш — отбеляза Зоуи, кимайки. — Сключих договор. Дадох думата си и се опитвам да удържа на обещанието. Сигурна съм, че и ти би постъпил така. Връщането там беше част от изпитанието ми. Мисля, че е трябвало да отида. Било е писано.

— Сама?

— Да. Имам достойнство и изпитвам известен срам. Никой не може да ме упрекне за тези чувства, Бродли.

— Нима мислиш, че бих могла да те заведа в онази очукана каравана, облечен с костюм на „Армани“?

— Не е честно, Зоуи.

— Така е, не е честно, но е самата истина. Майка ми вече твърди, че съм започнала да се мисля за голяма работа. Ако бях отишла там с теб... Погледни се. — Махна с ръка и едва не избухна в смях, когато на лицето му се изписа гняв. — Личи си, че си богато момче, Бродли, с или без това италианско сако.

— Господи.

Брад не можа да каже нищо друго.

— Няма начин да го прикриеш, а и защо да се опитваш? Отива ти, но тя не би одобрила, а трябваше да я видя и да поговоря с нея. Имаше неща, които не можех да ѝ кажа в твоё присъствие. Или пред Малъри и Дейна. Трябваше да отида сама, заради ключа. Моя задача е да го открия.

— А ако не се бе отървала само с няколко леки рани?

— Оцелях. Не твърдя, че не съм се страхувала. Никога не съм била толкова изплашена. — Инстинктивно потърка ръце, сякаш ѝ е студено. — Беше нападение от засада, почти като в психотрилер и затова ми се стори толкова страшно. — Мислено се върна там. — Загубих се в гората. Усещах, че някой ме преследва, и знаех, че не е човек. Но се борих. Така трябваше да постъпя. Нараних го по-сериозно, отколкото той мен.

— Пребила си го с кол.

— Беше голям клон. — Зоуи нацупи устни, когато долови раздразнението му. — Ето толкова дебел — показа тя с ръце. — Въпреки че бях изплашена и заслепена от гняв, успях да му нанеса няколко удара. Не знаех как биха се развили нещата, ако не беше еленът, разбира се. Но той беше там, както и Кейн, което ме кара да мисля, че е трябвало да отида.

— Не тръгвай отново сама, Зоуи. Моля те. Тази вечер дойдох, твърдо решен да ти забраня. Но просто те моля.

Тя взе сладка, разчупи я и му подаде половината.

— Мисля утре да отскоча до Моргантаун, до квартирата си, до работното си място и болницата, в която родих Саймън. За да видя дали това е следващата спирка по пътя ми. Ако потегля рано сутринта, ще успея да се върна до два-три следобед и да свърша нещо в салона. Можеш да дойдеш с мен.

Той извади мобилния си телефон и набра номер.

— Дина, обаждат се Брад. Извинявай, че те безпокоя у дома. Искам да промениш графика ми за утре. — Изчака няколко мига. — Да, знаех. Ще можеш да я отложиш, нали? Трябва да разреши един личен проблем и ще бъде зает почти през целия ден. Ще дойда най-рано в три. Добре. Благодаря. Довиждане. — Изключи телефона и го прибра. — В колко часа искаш да тръгнем?

„О, да, наистина си изключителен.“

— Около осем без петнадесет, веднага щом Саймън отиде на училище.

— Добре. — Брад захапа сладката. — Сигурно искаш да довършиш шиенето.

— Мога да си позволя кратка почивка. Искаш ли да поседнем на дивана и да се преструваме, че гледаме телевизия?

Погали я по бузата.

— Разбира се.

На следващия ден следобед Зоуи внесе в „Малки удоволствия“ голям кашон. Стовари го до вратата и се огледа.

Малъри и Дейна бяха свършили доста работа в нейно отсъствие. Бяха окачили на стените картини и текстилно пано. Масичката, която тя бе купила от битпазар и бе обновила, стоеше до стената вляво, украсена с една от нейните свещи, ръчно изработена от стъкло висока тежест за книги и три книги на рекламни поставки.

Някой бе сложил нов абажур и красива пътека с шарки на макове.

Обзе я задоволство и чувство за вина. Докато търсеше приятелките си, запретна ръкави, готова за работа.

Не ги намери в галерията на Малъри, но зяпана от удивление, докато крачеше из нея. Бяха изминали само два дни, откакто за последен път бе разгледала главния етаж. Струваше ѝ се невъзможно за толкова кратко време да е свършено толкова много.

Картини, графики, скулптури и репродукции в рамки красяха стените. Във висока тясна витрина бяха подредени серии статуетки от стъкло и цветна керамика. Вместо обикновена маса за преговори с клиенти, Малъри бе избрала бюро антика за най-голямата зала. Бе сложила маса във втората, която щеше да използва за опаковане на произведения като подаръци.

Все още имаше неотворени кашони с доставки, но бе очевидно към какво се стреми Малъри. Зоуи се усмихна, когато видя вече инсталираната коледна елха, украсена с играчки, които бяха малки произведения на изкуството.

Обиколи галерията, премина през кухнята и навлезе в помещенията на Дейна. Почти всички етажерки вече бяха пълни с книги. Чашите и кутиите с чай и кафе стояха върху старинен скрин. Съжали, че не бе тук, за да помогне на приятелките си и да сподели радостта им, докато бяха подреждали всичко това.

Изведнъж чу пода на горния етаж да проскърцва и се втурна по стълбите.

— Къде сте? Не мога да повярвам какво сте направили, докато аз...

Сякаш онемя, щом влезе в салона си.

— Нямахме търпение. — Дейна плъзна ръка по бузата ѝ и потупа стола, който двете с Малъри току-що бяха сглобили. — Искахме да са готови, когато пристигнеш. Почти успяхме.

Зоуи бавно пристъпи навътре и докосна меката кожена тапицерия на един от четирите стола във фризьорския си салон.

— Няма проблем с вдигането и спускането. Виж. — Малъри завъртя ръчката на хромовата стойка и повдигна седалката по-високо. — Забавно е.

— Хей. — Дейна седна и се завъртя на стола. — Ето какво се казва забавление.

— Докарали са ги — едва успя да промълви Зоуи.

— Не само тях, погледни тук. — Малъри посочи към трите лъскави мивки. — Инсталираха ги тази сутрин. — Придърпа я към тях, докато все още смаяно примигваше, и развъртя крановете. — Виждаш ли? И те работят. Вече имаш готов салон за красота.

— Не мога да повярвам.

Зоуи седна на пода, закри лицето си с ръце и заплака.

— О, скъпа.

Малъри бързо развърза кърпата от главата си и ѝ я подаде.

— Имам мивки. И столове. — Зоуи попи сълзите си с пъстрото парче памучен плат. — А твоята галерия е пълна с картини, статуи и резбовани кутийки. Дейна е получила книги. Преди три месеца работех срещу мизерно възнаграждение за жена, която дори не ме харесваше. А сега имам собствен салон. Вие сте сглобили столовете ми.

— Ти направи масичката за преддверието като нова — изтъкна Малъри.

— И намери етажерката от ковано желязо за кухнята. Сложи нови лампи навсякъде и смени плочките в баните. — Дейна се наведе и я потупа по главата. — Направихме го заедно, Зоуи.

— Зная, зная, прави сте. — Зоуи изтри последните сълзи. — Прекрасно е. Всичко. Харесва ми. Обичам ви. Добре съм. — Подсмръкна, а след това въздъхна дълбоко. — Господи, иска ми се да сложа шампоан на нечия коса. — Засмя се и скочи на крака. — Коя от вас желае да бъде първа? — Чу вик от долния етаж и рязко вдигна глава. — По дяволите. Забравих. Момчето от битпазара е докарало дивана ми. Платих му трийсет долара. Трябва да му помогна да го качи.

Когато тя хукна надолу, Малъри се обърна към Дейна.

— Много е неспокойна.

— Така е. Не предполагахме на какво напрежение ще бъде подложена последната от нас. Освен това тук почти всичко е готово. — Дейна разпери ръце. — Сигурно ѝ се струва, че ще се пръсне от емоции.

— Затова трябва да бъдем до нея.

Слязоха да помогнат за дивана. Когато най-сетне бе сложен на предвиденото място, Малъри се отдръпна крачка назад и го огледа.

— Е, изглежда удобен. Дълъг е и... — трудно ѝ бе да намери друга добра дума за невзрачната кафява мебел — има хубава висока облегалка.

— Не смееш да го наречеш грозен — отбеляза Зоуи. — Но само почакайте. — Понечи да отвори кашона, който бе донесла горе, но спря. — Слезте и изчакайте. Ще ви повикам, когато съм готова.

— Готова с какво? — Дейна леко ритна дивана. — Каниш се да го изгориш?

— Вървете. Дайте ми десет минути.

— Едва ли ще бъдат достатъчни — предупреди я Малъри.

Веднага щом остана сама, Зоуи започна да действа. Това, което умееше най-добре, бе да прави от нищо нещо.

Когато диванът бе преобразен, застана на крачка от него с ръце на кръста.

Отново бе успяла. Пристъпи към стълбите и повика приятелките си.

— Елате и ми кажете какво мислите. Бъдете искрени.

— Нима идеята да го изгориш не беше достатъчно искрена? — попита Дейна. — Ние с Мал можем да ти помогнем, ако нямаш време. Не трябва ли да вземеш Саймън от училище?

— Не. Ще ви обясня по-късно.

Хвана ги за ръце и ги накара да побързат.

— Господи, Зоуи, прекрасно е.

Малъри огледа дивана с възхищение. Невзрачната кафява тапицерия бе покрита с нежносин калъф на тъмнорозови хортензии. Върху него имаше пухкави възглавнички, а на страничните облегалки бяха вързани ярки панделки.

— Направила си истинско чудо — възкликна Дейна.

— Искам да сложа и няколко табуретки с калъфи от същия плат или в подходящ цвят. Ще донеса съгваеми столове и ще уشيا възглавнички за тях с панделки за връзване.

— Има ли нещо, което да не умееш? — попита Дейна.

— Изглежда страхотно, Зоуи. Е, ще седнеш ли да ни разкажеш какво стана днес?

— Първо седнете вие. Искам да видя как изглежда диванът с хора. — Огледа го от всички страни. — Точно както си го представях. Понякога всичко ми се струва толкова съвършено, че се питам дали е истина. Започвам да се боя да не се проваля с ключа. Зная колко глупаво звучи.

— Не е така — каза Дейна и се настани удобно. — Аз също започвам да се тревожа, когато всичко върви прекалено гладко.

— Надявах се да почувствам нещо, когато се върна в Моргантаун. Отскочих до апартамента си и до салона, където работех. До студиото за татуировки. Дори посетих магазина на „Хоуммейкърс“, но не беше като вчера. Нямах чувството, че е трябвало да отида на всяка цена. — Седна на пода пред дивана. — Не беше напразно, припомних си доста неща. Не можах да пусна корени там, въпреки че останах шест години. Сега осъзнавам, че е било преход, не е било писано да се установя. Работех и живеях в онзи град, но съзнанието ми гледаше напред. Към Вали, предполагам — тихо промълви тя. — Където щяхме да дойдем, когато ни се удаде възможност. Саймън се роди там и това е най-важният момент в живота ми. Но нищо друго, което ми се е случило не ми се струва важно. Гледам на Моргантаун само като на място, където... успях да въведа ред в живота си.

— Тогава значи това е важното откритие, което си направила днес — каза Малъри. — Ключът не е там. Ако не беше отделила време да отидеш, нямаше да го разбереш.

— Но все още не зная къде да го търся. — Отчаяно удари с юмрук по коляното си. — Имам чувството, че това, което трябва да видя, ми убягва на косъм и се безпокоя, че никога няма да го зърна, защото не мога да погледна точно във върната посока.

— И ние губехме надежда на моменти — напомни й Дейна. — И ние неведнъж се отклонявахме от верния път.

— Права си. Просто тук се случват толкова много неща, че онова, което е било преди, ми се струва незначително. Градът, начинът, по който се чувствам в него и с вас. Струва ми се твърде много. Питам се как да изкова този ключ от въздуха, а в следващия миг съм убедена, че мога да го направя. Зная, че трябва само да погледна във върната посока.

— Върна се там, откъдето си тръгнала — изтъкна Малъри. — А днес посети мястото, на което си очаквала момента да продължиш напред. Нима това не е начин да опишеш живота си, преди да дойдеш във Вали?

— Предполагам, че е така.

— Може би трябва да се огледаш около себе си тук, където си сега.

— Имаш предвид точно тук? Мислиш ли, че може да е в тази сграда?

— Или в нея, или на друго място, важно за теб. На това място ще настъпи твойт миг на прозрение и ще стигнеш до решението.

— Добре. — Зоуи замислено кимна. — Ще опитам да се съсредоточа върху това за известно време. Ще поработя тук, докато Саймън е с Брад.

— Саймън е с Брад? — повтори Дейна като ехо.

— Какво странно има? — Зоуи я погледна озадачено. — Когато се върнахме в града, исках да го доведа. Не знаех как ще успее едновременно да го наглеждам и да работя, и Брад предложи да го вземе със себе си. Казах, че няма нужда, но той настоя. Ще го заведе в „Хоуммейкърс“ за малко, а после ще отидат у тях. Уговорили са се да поиграят виртуален бейзбол. Е, да свършим каквото има за вършене.

Ще го доведе у дома около осем. А, и няма да мисля какво да сготвя за вечеря — добави тя. — Ще поръчат пица.

— Това проблем ли е? — попита Малъри.

— Не. Саймън е доволен, а и аз нямам нищо против малко спокойствие. Просто не искам да свикна да разчитам на някого. Ще си навлека само неприятности. Не искам да ставам зависима от него. Не искам да се влюбвам в него, а изглежда, не мога да го предотвратя. — Въздъхна и отпусна глава върху коляното на Малъри. — Какво да правя?

Малъри погали косите ѝ.

— Продължавай напред.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зоуи остана в салона си, след като приятелките ѝ си тръгнаха. Искаше да усети атмосферата на къщата, както в гората предишния ден. С какво я бе привлякла сградата? Тя я бе открила и бе започнала да прави изчисления, макар и да не бе напълно убедена, че идеите ѝ са осъществими. Все пак, въпреки съмненията и колебанията, бе превърнала фантазиите си в ясни планове и мечтите ѝ бяха станали реалност.

Първа бе влязла в тази къща и бе започнала да умува какво може да се направи и как. Първа я бе почувствала като своя. Прокара пръсти по стената и си спомни как бе стояла точно тук, на горния етаж, докато агентът на недвижими имоти говореше за потенциалната и пазарната ѝ стойност и лихвения процент, и я убеждаваше, че това е идеалното място да изгради бъдещето си. Тогава стените имаха невзрачен бежов цвят, мазилката се ронеше, а прозорците бяха замърсени, но си бе представила как би могло да изглежда всичко, ако се осмелеше да поеме риск.

Нима това не бе миг на прозрение?

Къщата бе още нещо, което я свързваше с Малъри и Дейна, освен изпитанието. Докато търсеше своя ключ, всяка от тях намираще отговори за миналото и бъдещето си.

Кейн бе дошъл тук, за да изкушава и заплашва двете ѝ приятелки. Дали щеше да изкуши и сплаши и нея? Страхът от него не я напускаше.

Застана над стълбището и погледна към вратата. Трябваше само да слезе по стъпалата и да премине през тази врата и щеше да попадне в свят, който познаваше, разбираше и до известна степен можеше да контролира.

По улицата минаваха коли, по тротоарите вървяха хора, обикновеният живот течеше по обичайния си начин. Вътре бе сама, както в гората и както всяка вечер, когато угасеше лампата до леглото си и отпускате глава на възглавницата. Но това бе неин избор. Не

можеше да се страхува от начина на живот, който е избрала. Обърна се с гръб към вратата и външния свят и мълчаливо тръгна по коридора на своето владение.

По кожата ѝ пробягнаха ледени тръпки, когато стигна до вратата за тавана. Никой не се бе качвал там след преживяването на Малъри. Избягваха и да говорят за него. Сякаш тази част от къщата бе престанала да съществува за тях. Напълно се бяха отказали от нея.

Нима не бе крайно време да я направят своя? Щом бяха собственички на цялата къща, не можеха да се преструват, че част от нея не съществува.

Малъри бе преживяла съдбовния си миг там и бе победила. Все пак бяха напуснали бойното поле, сякаш бяха претърпели поражение.

Сега бе моментът за промяна.

Протегна ръка, завъртя дръжката на вратата и натисна ключа за осветлението — обикновено, машинално действие. Нормално бе да се чувства по-спокойна на светло, отколкото на тъмно. Но докато пристъпваше по стъпалата, при всяко проскърцване ѝ се искаше да се втурне надолу.

Прахът погъделичка ноздрите ѝ и на светлината на обикновената крушка затанцуваха пращинки. Таванът се нуждаеше от основно почистване, а сред вехториите, оставени от предишните собственици, имаше неща, които можеха да бъдат превърнати в съкровища.

Откри тоалетка, която би изглеждала добре, ако се заглади и боядиса, лампиони със скъсан плат, счупен люлеещ се стол, прашни сандъци и книги, събиращи плесен. Пълно бе с паяжини, а в неизмазаните стени се виждаха миши дупки. Трябваше да преметат пода и да сложат капани. Помещението бе удобно за склад. Спомни си го изпълнено със синя мъгла и я побиха тръпки. Но си спомни и за победата, постигната тук. Отвори прозореца, за да влезе хладен вечерен въздух и да разсее миризмата на прах и плесен.

Решението ѝ да се качи на тавана сама бе голяма крачка не само към влизане във владение на тази част от сградата. Видя в него начин да докаже на себе си, че страхът няма да ѝ попречи. Следващия път щеше да донесе метла, парцал и кофа с разтворен във вода препарат. Но сега щеше само да разгледа вехториите и да отдели онези, които можеха да бъдат използвани, от другите, които бяха за изхвърляне.

Имаше стара клетка за птици, на която след почистване и боядисване щеше да намери приложение, метална лампа и ъглова масичка. Навярно книгите бяха проядени от червеи, което я накара мислено да си набележи да опакова и да изнесе напълно съсипаните, за да спести на Дейна мъката да ги гледа.

Намери стара парцалена кукла с откъсната ръка.

„Някога някой я е обичал“, помисли си тя. Може би, ако я изпереше и зашиеше, щеше да донесе радост и на други. Пъхна я под мишница и продължи да тършува из кашоните и да отмества мебели, за да не ѝ пречат.

Елипсовидното огледало с гравирана рамка бе ценна находка. Да, рамката трябваше да бъде посребрена отново, но бе доста запазена. Можеха да го окачат с панделка във фойето на долния етаж или на мястото на аптеката в помещението с мивки до тоалетната.

Все още с куклата под мишница, закрепил огледалото на стената и погледна отражението си в оплутото от мухи стъкло. Прахът по косите и лицето ѝ личеше на силната светлина, а ранената парцалена кукла сякаш унило клюмаше.

„В момента и аз не изглеждам по-добре от нея — каза си Зоуи. — Важното е какъв вид би могла да добие.“

Около очите ѝ имаше тъмни кръгове от умора, но малко краставичен гел щеше да помогне. Умееше да се грижи за външността си. За нея това бе рутина, както и тънкост на занаята.

Знаеше как да поддържа и духа си. Гледаше на себе си като на незавършена творба и никога нямаше да престане да се учи и усъвършенства.

Тя не бе жалка парцалена кукла, за която някой трябва да се погрижи. Можеше да се грижи сама за себе си, както и за онези, които имат нужда от нея.

„Кайна има нужда от мен“, помисли си Зоуи.

Трябваше да намери ключа за последната ключалка на затвора, в който бяха Кайна и сестрите ѝ. Нямаше да се откаже, докато не стори всичко, на което е способна.

— Няма да се предам — каза на глас. — За нищо на света.

Стъклото се замъгли, докато стоеше загледана в него, и по повърхността му пробягнаха отблясъци. През тях видя себе си, но вече

бе висока, стройна девойка със зелена рокля, кученце върху свивката на ръката и меч на хълбока.

Поразена, Зоуи се отдръпна крачка назад и посегна към огледалото. Но пръстите ѝ не се спряха, когато докоснаха стъклото, а преминаха през него. Ужасено дръпна ръката си и я сви в юмрук, за да овладее разтуптяното си сърце.

Образът се вираше в нея. Очакваше.

Обзе я желание да побегне към вратата. Но какво обещание бе дала току-що?

„Няма да се предам, за нищо на света.“

Затвори очи за миг и се опита да възвърне самообладанието си. Това, което Малъри ѝ бе казала за Брад, би могло да се отнася за всичко в живота.

„Продължавай напред.“

Зоуи събра смелост, притисна куклата към себе си за успокоение и навлезе в огледалото.

Стоеше със сестрите си сред градина, обляна от ярка слънчева светлина. Въздухът бе изпълнен с ухания на цветя и птичи песни, които радваха сърцето.

Кученцето се раздвижи върху ръката ѝ, повдигна глава и я близна по брадичката. Тя го остави да потича и се засмя заедно със сестрите си.

— Трябва да го научим да танцува.

Венора прокара пръсти по струните на арфата си, докато кутрето тромаво подскачаше към прелитаща пеперуда.

— Сигурно предпочита да порови в градината. — Ниниан се наведе и го погали по главата. — И да направи някоя беля. Радвам се, че го намери, Кайна.

— Като че ли ме чакаше. — Вече привързана към него, тя приклекна и го погъделичка по мекото издуто коремче. — Седеше на пътеката в гората и сякаш искаше да каже: Хайде, заведи ме у дома.

— Горкичкото. Как ли се е загубило?

Кайна хвърли поглед към Венора.

— Няма значение. Вече си има дом. — Повдигна го и се завъртя в кръг с него, а то радостно изскимтя. — Ще се грижа за теб и ще те закрилям. И ще станеш голям и силен.

— Тогава той ще ни закриля — каза Ниниан и закачливо дръпна опашката на кутрето.

— Вече имаме предостатъчно закрилници. — Кайна потърка буза в козината на кученцето и погледна към двата силуета в далечния край на градината, прегърнати в сянката на разцъфнало дърво. — Когато не се захласват един по друг, Роуина и Пит ни пазят.

— Татко се тревожи твърде много. — Ниниан остави перото си и вдигна поглед към безоблачното лазурно небе. — Къде бихме могли да бъдем на по-сигурно място, отколкото тук, в сърцето на кралството?

— Някои биха нанесли удар право в сърцето, ако се осмелят. — Кайна несъзнателно хвана дръжката на меч си. — Биха могли чрез нас да навредят на родителите ни, на нашия свят, както и на този отвъд.

— Не разбирам защо съществува омраза, когато тук цари такава красота. И любов — добави Венора.

— Докато има злодеи като Кейн и последователите му, ще има борба между доброто и злото. Така е във всеки свят — увери ги Кайна. — Затова трябва да има не само музиканти и бардове, владетели и мъдреци, а и воители.

— Днес няма нужда от меч.

Ниниан докосна хълбока ѝ.

— Ако питаш Кайна, мечът никога не е излишен — каза Венора с насмешка. — Но погледнете. Любовта е също толкова мощно оръжие, колкото стоманата. — Засвири на арфата си, съзерцавайки Роуина и Пит. — Вижте ги, сякаш нищо друго не им е нужно, освен да бъдат заедно. Един ден и ние ще открием такава любов.

— Мъжът, в когото ще се влюбя, трябва да бъде красив като Пит — каза Ниниан. — И умен.

— А моят любим, освен това трябва да има и душа на поет. — Венора притвори клепачи и притисна ръка към гърдите си. — А твоят, Кайна?

— Ха. — Отново сложи кученцето върху ръката си. — Красив, разбира се, умен и с душа на поет... и сърце на воин. И умел любовник.

Засмяха се в един глас, близо една до друга, и не забелязаха как синьото небе започна да притъмнява от запад.

Венора потръпна.

— Захладнява.

— Вятърът — промълви Кайна миг преди да се разрази буря.

Завъртя се, извади меча си и застана между сестрите си и сянката, която се задаваше откъм горите.

Прозвучаха стенания, свистене на вихрушка и отчаяните викове на онези, които тичаха на помощ. По плочките пропълзя змия и се спусна синя мъгла.

Очите на Кейн горяха на красивото му лице и издаваха чувство за сила. Излезе от сенките, вдигна ръце към черното небе и гласът му отекна като гръм.

Тя се втурна към него с вдигнат меч, но болката раздра гърдите ѝ като зловещи нокти, които се вкопчиха в сърцето ѝ и я накараха да падне на колене.

Видя усмивката на магьосника миг преди да бъде изтръгната от тялото си.

На тавана, под заслепяващата светлина на крушката, Зоуи едва успя да запази равновесие, докато ледени стрели пронизваха гърдите ѝ, а по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Мъчно ми е за тях. — Зоуи притисна ръцете си една към друга върху масата в кухнята. — Чувствах същото, което и тя — емоциите, слънцето, топлата козина на кученцето, и все пак не бях част от случилото се. Не зная как да го обясня.

— Огледален образ? — предположи Брад и побутна към нея чашата с вино, което ѝ бе налял.

Беше се държала, докато бе сложила Саймън да си легне, но не бе успяла да прикрие това, което издават очите ѝ.

Той го бе доловил, а подозираше, че и Саймън, защото момчето бе отишло в стаята си без никакъв знак на негодувание.

Но сега бе бледа и ръцете ѝ всеки миг щяха да затреперят.

— Да. — Зоуи изпита облекчение, че той намери точните думи вместо нея. — Сякаш се слях с отражението си. Като Алиса в огледалния свят — каза тя с удивление. — Познавах ги, Брадли. Обичах ги, както и тя. Седяха в градината, радваха се на кученцето и слънцето, смееха се и малко завиждаха на Роуина и Пит, които бяха толкова обсебени един от друг. Говореха си в какви мъже биха се влюбили. После изведнъж стана мрачно и ужасяващо студено. Тя се

опита да се бие. — От очите ѝ отново бликнаха сълзи. — Да защити сестрите си. Болката ѝ... му доставяше удоволствие. Радваше се на провала ѝ. Не можа да го спре. Нито пък аз.

Зоуи отпи малка глътка.

— Не биваше да ходиш сама на тавана.

— Мисля, че е трябвало да отида. Разбирам загрижеността ти, но мисля, че е било писано да го преживея сама. Брадли... — Побутна чашата и посегна към ръката му. — ... той не знаеше, че съм там. Кейн не знаеше. Сигурна съм. Това, че нещо ме накара да се кача там без негово знание, не е случайно.

Брад се облегна назад и се замисли.

— Възможно е, след като двете ключалки бяха отворени, девойките да имат пролука към външния свят. Мислите, чувствата и надеждите им могат да достигнат до теб, особено ако някой им помага.

— Роуина и Пит.

— Не е зле да ги попитаме. Ако намериш някого да стои при Саймън, ще отидем при тях.

— Наближава десет. Ще се върнем около полунощ. Не мога да поискам от никого да дойде толкова късно.

— Добре. Аз ще се обадя.

Брад стана и вдигна слушалката на телефона в кухнята.

— Брадли...

— Нали имаш доверие на Флин?

— Разбира се — отвърна Зоуи, докато той набираше номера. — Но не бих го накарала да излезе от къщи по това време, за да бъде бавачка на Саймън.

Брад повдигна вежди.

— Флин, можеш ли да дойдеш у Зоуи да постоиш при Саймън? Ние трябва да се видим с Роуина и Пит. После ще ти разкажа. Добре. Доведи и Малъри. — Затвори. — Десет минути. За това са приятелите, Зоуи.

— Зная. — Тя нервно прокара пръсти през косите си. — Просто не желая да безпокоя хората само защото съм нервна.

— Жена, която преминава през огледала, няма за какво да се тревожи, когато тръгва за „Пийк“.

— Предполагам, че си прав.

„Може би не е тревога, а по-скоро нетърпение“, помисли си тя, докато минаваха през портала на „Пийк“.

Искаше час по-скоро да направи нещо за трите жени от портрета, след като бе влязла в кожата на едната от тях.

„Момичета“, поправи се Зоуи.

Бе почувствала невинността, надеждата и дързостта им, присъщи на младостта. В онзи момент пред огледалото бе опознала сърцето и душата на богинята.

И мъката бе разкъсала нейното сърце.

Погледна към луната, когато слязоха. Тя бе като хронометър, който отмерва изтичащото ѝ време, докато дъщерите чакаха.

Пит отвори вратата, преди да прекосят площадката. Изглеждаше спокоен и бе облечен със сив пуловер, вместо с официален костюм, както обикновено.

— Извинявайте, че идваме толкова късно — започна Зоуи.

— Късно ли е? — Той хвана ръката ѝ и накара страните ѝ да поруменят, когато я поднесе към устните си. — Тук сте добре дошли по всяко време.

— О. — Зоуи смутено извърна глава към Брад и видя, че съсредоточено го гледа. — Много мило. Все пак няма да ви досаждаме дълго.

— Ще ви отделим толкова време, колкото желаете. — Пит задържа ръката ѝ в своята и я поведе по коридора. — Вечерите стават все по-студени. Запалили сме камината в приемната. Добре ли е синът ти?

— Да. — За първи път водеше непринуден разговор с него. — Спи. Флин и Малъри са у дома. Брадли ме докара, защото... имам въпроси за неща, които ми се случиха.

— Беше нападната — троснато каза Брад, когато влязоха в приемната.

Роуина рязко се изправи.

— Пострада ли?

— Не, не, добре съм. Брадли, недей да плашиш хората.

— Беше нападната — повтори той. — Отърва се с няколко синини и драскотини, но би могло да бъде по-зле.

— Ядосан си — отбеляза Пит. — И аз бих се държал така, ако любимата ми е в опасност. Дори за една жена воин е добре да има закрилник — обърна се той към Зоуи, преди тя да каже нещо.

— Заповядайте, седнете. — Роуина посочи дивана. — Ще ви предложа чай. Нещо успокояващо. — Приблужи се към нея, докосна лицето ѝ и я целуна по бузите. — Задължена съм ти — каза ѝ тихо. — Никога не ще мога да ти се отплатя.

Зоуи остана безмълвна и загледана в нея, докато излизаше от стаята. След това извърна глава към Пит.

— Ти си бил. Еленът в гората. Ти си бил.

Той плъзна пръсти по бузата ѝ.

— Защо не избяга, мамче?

— Не можех. Видях, че си ранен. — Краката ѝ се подкосиха и седна на дивана. — Бях твърде изплашена и разгневена, за да побягна. А и ти беше ранен.

— Нападна го с огромен клон вместо кол — каза Пит на Брад. — Беше страхотна. Късметлия си.

— Все още не е убедена в това колкото мен.

Зоуи смутено притисна пръсти към слепоочията си.

— Дошъл си в гората, за да ме пазиш. Но еленът... Твоите очи не са зелени.

— Нямам и рога. Обикновено. — Усмихна се на любимата си, когато тя се върна в стаята. — Може би нямаше да дойда, ако Роуина не бе настояла.

— Щеше ли да ме убие?

— Вече проля човешка кръв. — Пит се настани на едно кресло. — Би могъл да пролее и своята.

— А можеше ли... да убие и теб?

Вдигна глава малко надменно.

— Нищо не би го възпряло да опита.

— Може би щеше да го сплашиш повече, ако бе отишъл като човек, с пушка — изтъкна Брад.

— Не мога да се боря срещу него в човешки облик, когато е приел образ на звяр.

— Раните ти бяха дълбоки — спомни си Зоуи.

— Вече се погрижиха за тях. Благодаря.

— Чаят е сервиран. Доста мърмори, докато лекувах раните му. — Роуина повдигна чайника, който прислужницата бе сложила на масата. — Добър знак. Ако беше сериозно ранен, нямаше да каже нищо.

— Постъпих правилно, като се върнах там. През повечето време ми се струва, че не правя достатъчно. Но завръщането ми беше важно.

— Сама избираш пътя си. — Роуина ѝ подаде чаша. — Приятелят ти се тревожи за теб. Разбирам те — обърна се тя към Брадли и наля още една. — Мога да ти обещаая, че ще направим всичко възможно да я защитим.

— Погрижихте се Саймън да бъде в пълна безопасност. Осигурете я и на нея.

Лицето на Роуина издаде съчувствие, докато му подаваше втората чаша.

— Няма ключ без риск. Рисковете ще свършат едва когато ключът бъде намерен. Зоуи се нуждае от вярата ти в нея. Тя е важна колкото щит и меч.

— Имам пълна вяра в Зоуи. Но не мога да предвидя докъде ще стигне Кейн.

— Имаш право и за двете — съгласи се Пит. — Известно време ще бъде раните си, но това не означава, че е свършил с вас. И с двамата.

— Досега не ме е безпокоил — изтъкна Брад.

— Хитрият враг избира най-подходящия момент и бойно поле. Колкото повече се бои от теб, толкова по-жесток удар ще нанесе. Най-сигурният път към душата е през сърцето.

Когато чашата на Зоуи изтрака върху чинийката ѝ, Брад кимна на Пит.

— Нека засега се тревожим само за настоящето. Ти си пазителката на ключовете — заговори той на Роуина. — Правилата се промениха, както сама каза. Дай ѝ ключа и край.

— Искане да води преговори. — Очевидно доволен, Пит зае удобна поза. — Подписан е договор.

— В който не се споменава за опасност за живота и здравето — спокойно каза Брад. — Условиата бяха нарушени при нападенията срещу една от страните по договора.

— Предвидена е компенсация за наранявания, които не е по силите ни да предотвратим.

— Няма пълна яснота.

Роуина въздъхна.

— Наистина ли си готов да спориш с него? — Въпросът бе отправен към Брад. — Сигурна съм, че и двамата с удоволствие бихте се впуснали в обсъждане на условията по договора. Съгласна съм да няма наказание отнемане на година от живота ви, ако Зоуи се откаже от търсенето. Пит също не би възразил, но ще се възползва от възможността да се попазари с теб заради принципа.

— И за удоволствие — добави той.

— Не мога да ѝ дам ключа — продължи Роуина. — Щом избраниците са се съгласили на изпитанието и то е започнало, ключовете вече не са в мои ръце. Не мога да ги докосна, докато не бъдат намерени или до края на срока. Така стоят нещата.

— Тогава ѝ кажи къде е.

— Не мога.

— Защото ще се появи някъде едва когато го открия — промълви Зоуи, разбрала смисъла на думите ѝ. — Все още го няма. — Погледна Роуина. — Аз ще разбера, когато е там.

— Притежаваш силата, само трябва да откриеш как да я използваш.

— Сама ли преминах отвъд огледалото? Или ти ме изпрати?

— Не разбирам.

— Огледалото на тавана на „Малки удоволствия“. Кайна се появи в него. Гледахме се, а после пристъпих напред и се озовах там, в градината от твоята картина. Станах част от нея.

Роуина обхвана китката ѝ.

— Разкажи ми всичко както се е случило.

Докато я слушаше, отмести поглед от лицето ѝ и така притисна ръката ѝ, че тя изтръпна. Зоуи продължи да чувства допира на треперещите ѝ пръсти и след като я пусна.

— Момент — каза Роуина с пресипнал глас, изправи се и застана с лице към огъня.

— Aghra.

Пит се приближи към нея и потърка буза в косите ѝ.

— Това лош знак ли е?

Разтърсена, Зоуи посегна към ръката на Брад.

— Най-големият ми страх за нашия свят се оказа истина. Кейн остава безнаказан, след като е нарушил законите и е пролял човешка кръв. О... — Роуина се обърна и притисна лице към гърдите на Пит.

— Несъмнено се води война. А аз съм тук като в капан.

Думите му издадоха отчаяние.

— Нужен си тук. — Роуина остана с гръб към тях. По страните ѝ се стичаха сълзи. — И тази битка трябва да бъде спечелена. — Върна се при Зоуи. — Но има нова надежда.

Тя отвори чантата си и ѝ подаде носна кърпичка.

— Не разбирам.

— Аз не видях това и Кейн не го е видял. Никой от двамата ни не го е очаквал. Щом е успяла да ти се яви и си могла да я докоснеш, значи той е достигнал до нея.

— Кой?

— Кралят. Не само Кейн може да постига целите си с война. Ако ние победим тук, той ще победи в своя свят. Приеми го като дар, Зоуи. За няколко мига си била богиня, кралска дъщеря. — Лицето ѝ засия. — Не само си видяла същността им и това, което са загубили, а си се докоснала до нея. Кейн никога не ще успее да разруши тази връзка.

— Тя се опита да се бие, но не можа. Извади мечата си. — Докато изричаше тези думи, Зоуи отново почувства как го бе изтръгнала от ножницата. — Но той я повали на земята, преди да успее да го използва.

— Битката не е свършила. — Роуина леко докосна ръката ѝ. — Нито в твоя свят, нито в моя.

— Позна го. Разбра какво се кани да направи и застана с лице срещу него.

— Достигнала е до сърцето ти и е станала част от теб за няколко мига, мислите ѝ са се слели с твоите и е узнала всичко, което ти знаеш. Това е твоят дар за нея.

— Няма да я оставя там. Надявам се да знае.

Вървейки към вратата, Брад забави крачките си и се обърна към Пит, докато Роуина и Зоуи бяха избързали напред.

— Ако ѝ се случи нещо, вечно ще те преследвам, какъвто и образ да приемеш.

— И аз на твое място бих постъпил така.

Брад хвърли поглед към Зоуи и сниши гласа си.

— Кажи ми как да го накарам да напада мен вместо нея.

— Скоро ще те споходи, защото сте свързани. Всичките. Накарай я да те обикне и ще стане по-скоро.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За известно време сънят нямаше да бъде приоритет в живота на Зоуи. Той не заемаше дори едно от първите пет места в плановете ѝ. Струваше ѝ се, че напоследък не посвещава на сина си вниманието, което заслужава. Освен това имаше бизнес, чието организиране изискваше доста време.

Бе започнала първата си зряла връзка с мъж, а все още не бе намерила време да помисли за нея и още по-малко да ѝ се наслади.

Бе подложена на изпитание и ако не пресечеше финалната линия в близките две седмици, всичко щеше да бъде загубено. Една от пленените души бе оживяла в нея за няколко вълшебни мига. Готова бе да се бори за тях дори ако се наложеше да пролее кръвта си.

Затова сънят щеше да почака, докато успее да го вмести в графика си.

Прекара деня в „Малки удоволствия“ в интервюиране на кандидатки за работа и съставяне на работно време и схема на заплатите. Вечерта помогна на Саймън да изработи къщичка за птици по задача, възложена от училище, подстрига косата му и просто се порадва на компанията му.

По-голямата част от нощта бе разпределена между документацията и домакинските задължения, които твърде дълго бе отлагала.

Направи изчисленията по безброй различни начини, свивайки максимално разходите, но резултатът бе един и същ. Началният капитал щеше да се изчерпа твърде бързо. Спомни си, че това бе основната причина за нерешителността ѝ, преди да се залови да създава свой салон. Но проклета да бе, ако допуснеше нещо да помрачи тази мечта.

Трябваше да бъде много пестелива. И по-рано бе живяла в лишения. Ако успееха да отворят врати преди Деня на благодарността и да привлекат достатъчно клиента, щяха да започнат постепенно да

се измъкват от затрудненията. Капка по капка, щяха да потекат приходи.

Седмиците преди Коледа щяха да бъдат решаващи за „Малки удоволствия“. Трябваше да ги използват по най-добрия начин, за да изплуват.

Едно от уменията, които бе овладяла до съвършенство, бе да се простира според чергата си. Щеше да успее. Само трябваше да изтърпи още две години лишения. Молеше се на Бога колата ѝ да не се нуждае от скъп ремонт през това време.

Щеше да се постарее намалението на разходите да не се отрази на Саймън. След шест месеца, може би година, „Малки удоволствия“ щеше да промени живота им. Да им даде сигурността, която тя толкова отчаяно желаше за сина си, и гордостта и самоуважението, от които толкова се нуждаеше.

Това бе крайната цел, към която бе поела, когато бе напуснала караваната на шестнадесет години. Ключов момент в живота ѝ. Избор на посока. Зоуи седна и се замисли. А другите кръстопътища?

Ако „Малки удоволствия“ бе кръстопът, същото би могло да се каже и за и дома ѝ, за който бе спестявала и всеки месец бе плащала вноски от спечелените с труд пари. Струваше ѝ се, че щом завръщането при корените ѝ и тършуването на тавана на „Малки удоволствия“ бяха събудили свръхестествени сили, нещо подобно би могло да се случи и докато търка пода в кухнята си.

Прибра документите, изключи компютъра и напълни кофа с вода и препарат.

Бе избрала тази къща първо, защото можеше да си я позволи. Макар и трудно. Също както при огледа на „Малки удоволствия“, когато за първи път бе влязла тук, бе решила, че това е мястото, на което ще създаде дом за Саймън.

Докато миеше пода, застанала на колене, Зоуи си спомни за невзрачния облик на къщата тогава. Кафявата мазилка бе замърсена, а дворът обрасъл с плевели. Вътре мокетът бе ухабен, водопроводната система се нуждаеше от ремонт, балатумът в кухнята бе в окаяно състояние, а по стените личаха дупки от пирони.

Но големината бе тъкмо като за тях и цената бе приемлива.

Бе стъргала, боядисвала, копала и засаждала растения. С мебели се бе снабдила от гаражни разпродажби, битпазари и дори от градското

бунище.

Спомни си, че и тогава не бе спала много, но си бе струвало всеки час труд. Бе узнала много за себе си и способностите си.

Усмихна се и прокара пръст по лъскавия винил. Бе застлала пода със собствените си ръце. Бе купила материал от изгодна разпродажба на „Хоуммейкърс“.

Боите за отвън и отвътре също бяха от там, както и част от водопроводните тръби и осветлението за банята.

Всъщност във всяка стая в дома ѝ имаше вещ, купена от „Хоуммейкърс“. Това със сигурност означаваше нещо.

Със сигурност бе свързано с Брамбли.

Накъдето и да погледне, нещо ѝ напомняше за него. Дори когато мислеше за съвсем друго, той присъстваше в съзнанието ѝ. Връзката с него бе вълнуваща, въпреки че малко я плашеше. Но да се влюби... това бе невъзможно.

По-скоро бе опасно за него. Думите на Пит не ѝ бяха убегнали. Колкото по-силни ставаха чувствата ѝ към Брамбли, толкова повече той можеше да пострада. Не би могла да отрече, че е част от изпитанието ѝ, а и от живота ѝ, но нямаше да допусне фантазиите ѝ за това, което биха могли да изживеят заедно, ако нещата бяха различни, да го поставят на пътя на Кейн.

Достатъчно бе, че мъж като него държи на нея и е толкова привързан към сина ѝ. Нямаше да се лакоми за повече.

Когато свърши с пода, погледна часовника над печката. Наближаваше три и тридесет сутринта. Имаше безупречно чиста кухня, готов бюджет и красиво оформен ценоразпис. Но ако бе направила нова крачка към ключа, не го бе разбрала.

Реши да поспи малко и да започне следващия ден със свежи сили.

Брамбли седеше край огъня и пиеше бира. Беше се стоплила от горещината, но за едно шестнадесетгодишно момче това нямаше значение. Баща му би го одрал жив, ако разбереше... а той почти винаги разбираше.

Нямаше намерение да спи. Щеше да изпуши още една цигара, да допие бирата и просто да поседи там.

Идеята да си направят лагер в сянката на „Уориърс Пийк“ бе на Джордън. Тайнственият стар замък винаги бе привличал приятеля му и той не преставаше да измисля истории за хора, живели или намерили смъртта си в него.

Брад трябваше да признае, че наистина представлява вълнуваща гледка. Ако човек се замислеше за него, неизбежно би се запитал кой е построил това величествено здание на върха на един хълм в Пенсилвания. Бе страховито, но красиво.

Все пак „Пийк“ бе слабост на Джордън, а не негова. Брад предпочиташе уединената дървена къща край реката. Макар и да мислеше за преместване в Ню Йорк след колежа и пътуване по света, не можеше да си представи да живее другаде, а не в нея. Поне не за цял живот.

Но колежът, Ню Йорк и животът му по-нататък все още бяха далечно бъдеще. Милион лета напред. Точно сега бе доволен да седи точно на това място, леко замаян от бирата и топлината на огъня в гората.

Взирането в светлините на града от високо превръщаше екскурзиите с Флин и Джордън до тук в още по-вълнуващо приключение, както и прескачането на каменната ограда на „Пийк“. Сякаш бяха бандити, проникващи в затвор, вместо да бягат от него.

В понеделник трябваше да работи. Колкото и добър да бе, старият Брадли Чарлз не търпеше мързеливци. Всеки от семейство Вейн се трудеше, дори през лятната ваканция, и в това нямаше нищо лошо. Но пред него бе цял уикенд, който щеше да прекара с приятелите си. Щяха да поскитат на воля из гората и сред дивите треви.

Брад знаеше какво е отговорност. Към семейството, бизнеса и името Вейн. Някой ден щеше да се прочуе със своя принос като баща си и дядо си. Но понякога едно момче чувства нужда да се откъсне от всичко това, да пийне бира, да хапне няколко прегорели хотдога и да пренощува край лагерен огън с добри приятели.

Не знаеше къде бяха изчезнали и двамата, но нямаше да си прави труда да ги търси. Продължи да отпива от бирата си, въпреки че тънко натрапчиво гласче в съзнанието му казваше, че всъщност вкусът ѝ не му попада особено. Пушеше цигара, загледан в светулките, които изнасяха среднощното си светлинно шоу.

Чу вик на бухал и го побиха тръпки, но монотонното бръмчене на насекомите скоро го накара да се унесе в мисли как да примамии Патси Ауърбак на задната седалка на колата си. Засега връзката им се ограничаваше с дълбоки целувки, преплитане на езици и от време на време плъзване на ръка през деколтето на тениската към гърдите ѝ.

Изгаряше от желание да разкъса тази тениска.

Проблемът бе, че Патси искаше първо да чуе уверенията му, че я обича, а това му се струваше прекалено. Харесваше я и бе трудно да устои на прелестите ѝ, но любов? Господи.

За него това бе част от далечното бъдеще. Не обичаше Патси и не мислеше, че някога ще изпитва подобни чувства към нея. След време щеше да се появи жена, която да ги събуди, но... бе твърде рано. Не искаше да я срещне скоро.

Преди това имаше много неща, които мечтаеше да направи, и места, които на всяка цена трябваше да посети.

Междувременно носеше в портфейла си презерватив, който при малко повече насърчение щеше да използва с Патси Ауърбак.

Допи бирата си и се изкуши да отвори и втората, която му се полагаше от касата. Но не бе забавно да пие сам.

Изчака да чуе някоя груба реплика или обидна дума и се намръщи, когато гората остана съвсем тиха.

— Хайде, стига сте се крили. Ако не се върнете, ще изпия всичката бира сам.

Отговорът бе ново изшумоляване, от противоположната посока. По гърба му пропълзяха тръпки, но ги потисна и за да докаже мъжеството си, посегна към втората бира.

— О, да, изплашихте ме. Помощ! Умирам от страх.

Изсумтя, отстрани капачката и отпи голяма глътка.

В мрака отекна ръмжене на кръвожаден звяр.

— Стига, Хоук, гадняр такъв.

Но докато изричаше тези думи, гласът му затрепери и зъбите му затракаха. Потърси един от шишовете, които бяха издялкали, за да пекат наденички.

Ужасяващ вик на болка и страх раздра тишината. Брад скочи на крака и стисна шиша като меч. Размаха го във въздуха и докато се взираше в сенките, стомахът му се сви.

Няколко дълги мига не чуваше нищо, освен неудържимото биене на сърцето си.

Следващият вик съдържаеше името му.

Край него проблясваха светулки, докато тичаше по посока на звука. Беше гласът на Флин и бе издал агония, която бе невъзможно да е престорена. Прозвуча нов вик. Този път от Джордън зад него и сякаш разсея мрака.

Обзет от паника, Брад се завъртя и чу удари, които се стоварваха със свръхчовешка сила. Изведнъж нощта се изпълни със звуци. Вятърът свиреше в короните на дърветата и около него падаха отчупени клони. От всички посоки долетяха викове, лятната жегла се превърна във вледеняващ студ и по земята запълзя мъгла, която заля краката му като хладна вълна.

Бе завладян от страха. За приятелите си и за собствения си живот.

Изскочи от гората и се озова сред високите треви край заострените кули на „Уориърс Пийк“.

Луната, едра и кръгла, сякаш плуваше в небето над замъка. На светлината ѝ видя приятелите си да лежат сред тези високи треви. Разкъсани. Отправяйки отчаяни молитви, побягна към тях. Подхлъзна се в локва кръв и падна на колене в нея до тялото на Флин. Стомахът му се разбунтува, когато сграбчи влажните му топли ръце.

От пръстите му потече кръв, озарена от ярката светлина на съвършено бялата луна.

— Не — промълви Брад с треперещ глас. Затвори очи и напрегна волята си. — Не — повтори той по-уверено, отвори очи и отново погледна Флин. — Това е измама.

Докато Брад се бореше със страха и скръбта, приятелят му раздвижи глава върху разкъсания си врат и се усмихна.

— Хей, нещастнико, знаеш ли, че ти си следващият?

Въпреки че сърцето му едва не изскочи, рязко се изправи и извика:

— Шибана измама.

— Много ще боли.

Все още усмихнат, Флин се надигна и избухна в зловещ смях, към който се присъедини и Джордън. Заплашително запристъпваха към него.

— Всички сме храна за дивите зверове — каза Джордън и му намигна с единственото си неизтръгнато око. — Нищо друго.

Докато се приближаваха, Брад усети мириса на смъртта.

— Трябва да се постарая повече, Кейн. Доста повече, защото това не действа.

Болката бе умопомрачителна и пропълзя от гърдите му към всяка клетка на тялото му. Със сетни сили раздвижи устни и се усмихна на приятелите си, които изглеждаха като герои от филм на ужасите.

— Страховита гледка сте.

Потисна гаденето си и успя да се засмее. Събуди се разтреперан от студ в леглото си. Притисна ръка към гърдите си, за да овладее учестения си пулс, надигна се и дълбоко си пое дъх.

— Е, крайно време беше.

— Толкова ужасяващо ли изглеждахме?

Флин се усмихна на Брад. Двамата с Джордън седяха на масата в кухнята му. Беше им се обадил едва на сутринта, въпреки че двата часа насаме с кошмарните образи му се бяха сторили безконечни.

Не им бе казал нищо друго, освен че трябва да се види с тях. Бяха се отзовали незабавно, както винаги.

Сега, когато навън бе светло и стаята бе изпълнена с аромат на кафе и препечени питки, цялото изживяване му се струваше пресилено и глупаво. Много страховити видения наведнъж, които бързо щяха да избледнеят в паметта му.

— Да видим. По-голямата част от врата ти я нямаше, както и парче от гръдния ти кош. А ти — обърна се той към Джордън, — лявото ти око висеше изтръгнато и едната половина на лицето ти беше разкъсана.

— Доста е бил разкрасен — отбеляза Флин.

— Мисля, че се подхлъзнах на част от мозъка ти — каза Брад. — Не би проличало, че липсва.

— Флин неведнъж е бил изпързалия от собствения мозък — подхвърли Джордън и изгледа Брад над ръба на чашата си. — Пострада ли?

— Сърцето ми препускаше около час и имах непоносимо главоболие, но това е всичко.

— Остава въпросът как успя да се върнеш.

— Първо, имах повече време от вас да се подготвя за това, което ме очаква. Второ, помогна ми ключова фраза, която не престанах да си повтарям.

Флин ухапа закуската си.

— Каква беше?

— „Шибана измама.“ Цинично — продължи Брад, когато приятелят му се засмя с пълна уста, — човешко и напълно уместно. Освен това тактиката му беше глупава. Не твърдя, че не е постигнал въздействие. Отначало успя да ме накара да се почувствам отново на шестнайсет. По дяволите, седях край огъня, пиех топла бира и си мислех за тялото на Патси Ауърбак.

— Наистина имаше страхотно тяло — спомни си Джордън.

— Както и да е, онова лято доста си падах по нея. Всъщност падах си по секса, а Патси беше на първо място в списъка. Бях в гората до „Пийк“ и изведнъж Флин се разпищя като момиче...

— Откъде знаеш, че не е бил Джордън? — Флин обидено наведе глава над закуската си. — Защо е трябвало точно аз да пищя като момиче?

— Сърди се на Кейн — посъветва го Брад. — В онзи момент наистина ме хвана страх. И двамата стенехте и ме викахте. Но мъглата и студът бяха познати елементи и започнах да схващам какво става. После, когато ви видях да лежите в тревата, отново се подведох за момент. Подхлъзнах се на мозъка на Флин или може би на червата му.

— Опитвам се да ям — промърмори Флин.

— Беше прекалено и въздействието отшумя. Опомних се и вече знаех, че не съм на шестнайсет години. Прозрях, че всичко е негово дело. Измама. — Брад стана и взе кафеварката. — През последните два часа размишлявах и се досетих каква е била целта му.

— Да ни раздели — каза Джордън.

— Именно. Седях сам, докато вие се бяхте отдалечили от мен заедно. После ви намерих обезобразени, след като ме бяхте повикали на помощ.

— И накрая ни е тласнал срещу теб — довърши Флин. — Близнаците зомбита. Как да имаш доверие и да работиш с двама негодници, които се опитват да изядат мозъка ти? Виждал съм го във филми — добави той. — Това правят зомбитата.

— Искал е да се почувствам самотен, изоставен и застрашен.

— Може би още по-зле — добави Джордън. — Ако не се бе събудил, щеше да се опита да те нарани сериозно. Следващия път ще бъде още по-нагъл.

— Както желае. — Брад взе чашата си с кафе. — Аз също.

— Мисля, че неотразимият ти чар не е достатъчен, за да победиш един магьосник, приятел — изтъкна Флин.

Брад кимна, взе ножа до чинията си и прокара палец по острието.

— И магьосниците кървят.

— Ще разкажеш ли на Зоуи за случилото се? — попита Джордън.

— Да. Трябва да споделяме всичко, до края на изпитанието. Ще отскоча до „Малки удоволствия“ тази сутрин.

— Тя ще отиде чак следобед — осведоми го Флин. — Малъри каза, че първо трябвало да се погрижи за нещо у дома.

— Още по-добре.

Завърши разговор по мобилния си телефон, докато паркираше зад нейната кола, и записа новата уговорка в органайзера си. Замислен за срещата с архитекта и плановете за разширение и промени в интериора на магазина, измина пътеката до входната врата и почука.

Всички тези мисли изчезнаха от съзнанието му, когато Зоуи отвори. Бе облечена с джинси, съдрани и на двете колене, и късо горнище, под което се виждаше голият ѝ пъп. Днес се бе спряла на катинарчето и съблазнителният му блясък привлече вниманието му. Краката ѝ бяха боси, с ярък розов лак, а на ушите ѝ висяха огромни халки. Държеше парцал, от който лъхаше приятен мирис на лимон.

— Чистя — припряно каза Зоуи. — Тъкмо свърших със спалнята. — Осъзнала, че парцалът все още е в ръката ѝ, тя го пхна в задния си джоб. — Трябваше да свърша това-онова тук, преди да отида във фирмата днес.

— Добре. — Брад влезе и едва успя да откъсне очи от нея, за да огледа хола. Всеки сантиметър от паркета бе лъснат, а всеки стъклен съд искреше от чистота. — Престарала си се.

— Чистенето ми помага да събера мислите си, а и ми хрумна, че тази къща е част от изпитанието и ако посветя достатъчно време и внимание на всичко в нея, може би... Какво има? — Съсредоточеният му поглед я накара да се изчерви. Потърка бузата си. — Да не би по лицето ми да има прах?

— Лицето ти изглежда идеално. Най-съвършеното лице, което съм виждал.

— Радвам се да го чуя, след като съм бърсала прах.

— Саймън на училище ли е?

— Да. — Широко отвори очи, когато видя блясъка в неговите. — О, за бога, приближава десет сутринта. Не трябва ли да бъдеш на работа?

— Трябва. — Брад пристъпи към нея, когато тя се отдръпна крачка назад. — Но отделих малко време, защото се налага да поговоря с теб. Изглежда, разговорът ще почака.

— Не можем просто...

„Защо не?“

— Можем. Да опитаме.

Вдигна я на ръце и през тялото ѝ премина тръпка, когато я понесе към спалнята.

— Чувствам се като в любовен роман. Но би трябвало да бъда облечена с нещо по-секси от стари джинси.

Тя ухаеше на препарат за полиране и сочни плодове.

— Няма нищо по-секси от стари джинси, когато ти ги изпълваш.

— О, това е страхотно. — Зоуи с наслада прокара върха на носа си по врата му. — Невероятно. — Всмука меката част на ухото му. — Пуснала съм пералнята. Отдавна не бях прала и... не нося нищо под тези джинси.

Той наведе глава назад и срещна дяволития ѝ поглед.

— Да, приказките определено трябва да почакат.

Когато я сложи на леглото, ръцете ѝ обгърнаха врата му и го притеглиха към нея.

— Сигурно това е награда за досадната домакинска работа, която свърших — промълви тя.

— Откакто се любихме за първи път, не преставам да мисля колко те желая.

Устните му погалиха нейните, а после жадно се впиха в тях.

„Това е истинско чудо за мен“, помисли си Зоуи и се предаде на магията на мига.

Понесе се по вълните на насладата, която ѝ даряваше този мъж. Караше я да се чувства по-ценна от диамант.

Целуна я така, сякаш би могъл да прекара целия си живот в сливане на устните си с нейните. Постепенно разпалваше желанието ѝ и не бързаше, въпреки че тя долавяше жаждата, която го изгаря. Блаженството от близостта му обгръщаше сърцето ѝ като нежен копринен воал.

Докосваше тялото ѝ, сякаш бе крехко изящно съкровище, което никога не би му омръзнало да изучава. Всяка ласка на вълшебните му ръце успокояваше, възбуждаше и обещаваеше. Сладостта се вля в кръвта ѝ като вино.

Ръцете му търпеливо се плъзгаха по кожата ѝ в слънчевото утро и тя ритмично се надигаше под тях, докато животът навън продължаваше трескавия си ход без нея.

Мисълта за откраднатото време засилваше възбудата ѝ.

Пръстите му заиграха с отрязаните джинси и се плъзнаха по ивицата гола плът между тях и късата тениска. Чу тихия ѝ стон, когато ръката му се спря върху сребърното катинарче, а устните му обходиха шията ѝ. Всичките ѝ тревоги и мъчителната умора сякаш изчезнаха.

Брад се заслуша в учестеното ѝ дишане, докато ласките му я завладяваха. Дали осъзнаваше какво означава за него този миг в празната, тиха къща, изпълнена със слънчева светлина? Дали предполагаше колко много се нуждае от нея, когато самият той едва започва да го разбира? В този миг прозря колко отчаяно копнее да ѝ даде всичко, на което е способен. Себе си, целия си свят, чувствата и мечтите си. Отново я целуна, готов да ѝ ги дари.

Сърцето ѝ препускаше, ръцете ѝ сграбчиха ризата му и опияняващите усещания, които нахлуваха в нея, прераснаха в нещо повече от наслада. Тръпнейки, остана в тяхна власт.

Бе копнял за това пълно отдаване един на друг. Сякаш нищо на света не съществуваше, освен тях двамата.

— Искам да те гледам. — Обсипа лицето ѝ с целувки, преди да издърпа тениската над главата ѝ. — Само да те гледам.

Загледан в притворените ѝ очи, плъзна джинсите ѝ надолу.

Гладка кожа, изваяни форми и дълги крака, стройни като на балерина. Очи с премрежен поглед и устни на морска сирена. Тя бе неповторимо съчетание на нежност и екзотика. Наведе се, докосна бедрата ѝ с устни и бавно плъзна език към чувствителната плът между тях, все по-близо до най-горещата точка.

— Искам просто да се наслаждаваш.

Не би могла да го спре. Вече преливаше от блаженство. Когато първият горещ тласък я накара да настръхне, тя се хвана за металната конструкция на леглото и му позволи да я понесе накъдето желае.

Изживяването бе истинско вълшебство. Ръцете му, толкова ласкави и търпеливи, разкривиха всички тайни на тялото ѝ. Нежните му устни сякаш я изпиваха. Изви гръбнак, когато полетя към върха, а той все още не спираше.

Сливаха се емоции и чувства, във всичките ѝ сетива нахлу светлина и кожата ѝ засия. Всеки миг, в който в нея отново се надигаше отчаяна жажда, бе неповторим.

Всичко бе изчезнало от съзнанието му, освен това, което му даряваше тя. Всеки път, когато тялото ѝ потръпваше, желанието му ставаше по-неудържимо.

Надигна се над нея. Тя го обгърна с тялото си и се сля с него. Изживяха всяка капка наслада от чувствените движения на телата, нахлуващата кръв и учестения пулс, пред които целият свят извън тази слънчева стая бледнееше.

Някъде времето течеше, по улицата бръмчаха коли, нечие куче лаеше по катерички в задния двор, но единственото, за което бе способна да мисли, бе той. Докато се носеше отвъд света, чу името си, изречено почти като молитва.

И собствения си вик на наслада, когато заедно се издигнаха.

„Никоя жена на света не се е чувствала толкова щастлива, колкото мен тук и сега“, каза си Зоуи.

Тя бе единствената, изживяла такава възбуда и блаженство.

Все още замаяна, прокара пръсти през косите на Брад. Бе отпуснал глава между гърдите ѝ, а ръката му бе обхванала нейната до тялото ѝ. Не би могла дори да си представи подобно съчетание на вълнуващи усещания.

— Радвам се, че намина — каза му сънено и му се усмихна, когато усети движението на устните му с кожата си.

— И аз се радвам, че те намерих у дома.

— Всичко е... великолепно. Лежа тук, гола и доволна... — извърна глава към часовника — ... ммм, единадесет без десет сутринта. Това е по-голям късмет, отколкото печалба от лотарията.

Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— И за мен.

— Толкова си красив. Изглеждаш като моделите от моите списания за прически.

Брад смръщи вежди.

— Моля те.

— Наистина. Все пак не би било зле да оформя косите ти. — Леко ги разроши. — Ще се погрижа.

— А... не сега. Друг път.

Зоуи закачливо дръпна един кичур.

— Добра съм в професията си.

— Убеден съм. Напълно. — За да я разсее, той я целуна по ключицата и се обърна встрани. — Наистина дойдох да поговорим.

— Можеш да споделиш какво те тревожи, докато те подстригвам. Фризьорите сме като барманите. Свикнали сме едновременно да работим и да изслушваме клиентите.

— Не се и съмнявам. Но може би моментът не е подходящ. — Стана и потърси панталоните си. — Зоуи, снощи... по-скоро рано тази сутрин... имах страховито изживяване.

Закачливото ѝ настроение внезапно изчезна. Тя се надигна и застана на колене.

— Пострада ли? Какво ти стори той?

— Нищо. — Брад ѝ подаде тениската. — Трябва да запазиш спокойствие, докато ти разказвам.

Облече се и ѝ описа съня си.

Първоначалната ѝ уплаха бе отминала. Очевидно бе, че не е пострадал. Дори ѝ се струваше твърде спокоен.

— Мислиш, че се е опитал да използва Джордън и Флин срещу теб... или целта му е била да помислиш, че е срещу теб.

— Най-общо казано.

— Не разбира човешката природа, любовта и приятелството. Със сигурност не разбира и теб, щом си е въобразил, че ще успее да те накара да се чувстваш изоставен или да те изплаши. Вместо това е засилил решимостта ти.

На устните му заигра лека усмивка.

— За разлика от него, ти, изглежда, ме разбираш.

Зоуи се вгледа в лицето му.

— Не зная дали е така, но разбирам връзката между теб, Джордън и Флин. Защо е избрал точно онази нощ? Защото сте били млади и сте се намирали до „Пийк“? Всичко има някакъв смисъл. Толкова сме близо, че всичко означава нещо.

Брад кимна, доволен, че стигат до едни и същи изводи.

— Според мен и по двете причини. Като момчета по-лесно се поддавахме на влияния. Тогава не познавахме теб и Мал, а Джордън гледаше на Дейна само като на сестрата на най-добрия си приятел. В онази нощ той видя Роуина на парапета на „Пийк“. Бях на шестнадесет години, Зоуи. На същата възраст ти си напуснала дома си.

— О. — Тя скръсти ръце и ги потърка над лактите, сякаш бе почувствала студ. — Мислиш, че и това означава нещо?

— Не бива да пренебрегваме никое съвпадение. Беше важна нощ за мен, както и за Флин и Джордън. Тогава не го осъзнавахме. Просто една от многото летни нощи, в които вършехме лудории. Но тя се оказа границата между детството и зрелостта. Както твоето решение, взето на същата възраст.

— За мен беше различно.

— Да. Но може би, ако Кейн бе успял да изопачи случилото се поне в съзнанието ми, щях да гледам на него по различен начин. Както и на живота си по-нататък, на Флин и Джордън, на завръщането си тук и на запознанството си с теб.

— Значи, ако бе успял да разруши доверието помежду ви, като ги настрои срещу теб... или поне да промени представата ти за тях, би могъл да разклати всичко, което имаме. Дори да го унищожи.

— Според мен това е било част от плана му.

Зоуи смутено стисна устни.

— Провалил се е и навярно е ядосан.

— Да, несъмнено. Мисля, че през следващите дни никой от нас не бива да остава за дълго сам. Искам двамата със Саймън да дойдете

у дома.

— Не мога...

— Зоуи, помисли. — Вече подготвен за възраженията ѝ, той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. — Решителната крачка зависи от двама ни. Трябва да се държим един за друг. А и просто искам да бъдете край мен. Ти и синът ти.

— Това е проблемът. Как да му обясня защо се налага да се пренесем при теб?

— Вече знае достатъчно, за да го приеме. Нима мислиш, че би имал нещо против да живее в къщата с голямата стая за игри?

— Не, не мисля. — Зоуи отмести ръцете му и скочи на крака. — Брадли, не искам той да... Зная какво означава това за едно дете. След като баща ми ни напусна, често за известно време при нас се нанасяше друг мъж.

Лицето му застина.

— Нещата не стоят така. По-сериозни са във всяко възможно отношение. Зоуи, вие със Саймън не сте нещо мимолетно за мен.

Тя затаи дъх.

— Не бива да прибързваш.

Търпението му бе на изчерпване и гласът му издаде това.

— Може би ти не бива да бъдеш толкова предпазлива. Не желаш ли да чуеш какво означаваш за мен и какво изпитвам към теб?

— Нима някой от нас е в състояние да мисли трезво по въпроса? — Струваше ѝ се, че се задушава, и затова откряна прозореца. — Не знаеш какви ще бъдат чувствата ти към мен след края на изпитанието. В момента и двамата сме въввлечени в нещо, което ни кара да преувеличаваме всичко.

— Привличаш ме от първия миг, в който те зърнах.

— Престани — задъхано промълви тя. Сякаш около сърцето ѝ се затягаше обръч. — Не знаеш колко дълбоко могат да ме наранят тези думи.

— Може би наистина не зная. Кажи ми.

— Сега не е моментът. — Въпреки че мислено се нарече страхливка, тя застана с лице към него и поклати глава. — И двамата трябва да тръгваме.

Брад обхвана брадичката ѝ и я целуна.

— Ще поговорим и за това, и за много други неща. Но засега нека решим къде ще живеем. Щом не си съгласна вие да дойдете при мен, аз ще се пренеса при вас. Но искам да си помислиш дали все пак не съм прав. Ще намина след работа и ще се разберам.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В дванадесет и тридесет Зоуи монтираше неонов лампи в книжарницата на Дейна. Бяха решили през този ден да се съсредоточат върху една част от сградата, докато добие завършен вид. Дейна бе спечелила жребия.

— Струва ми се разумно. — Дейна подреди картички на малък въртящ се статив. — У Брад има повече пространство, а и той ползва услугите на почистваща фирма. Умее и да готви това-онова. Ще можеш да се съсредоточиш върху ключа и салона си и няма да имаш други грижи до края на месеца.

Зоуи не би могла да отрече, че звучи логично. Но...

— Не е толкова просто. Как да проверя теорията си, че къщата ми е част от изпитанието, ако не живея в нея?

— Стигна ли донякъде с тази теория? — попита Малъри.

— Не, поне така ми се струва, но започнах да работя върху нея едва преди два дни.

Последва мълчание и Зоуи отчаяно тръсна ръце.

— Добре, зная, че ако беше вярна, досега би трябвало да почувствам нещо. Но не мога да бъда сигурна.

— Струва ми се, че търсиш оправдание — каза Дейна с лек укор. Зоуи й хвърли смразяващ поглед.

— Не е така. Просто съм... предпазлива. Не е като настаняването на Джордън в твоя апартамент, докато чакате „Пийк“ да се освободи, или като съвместния живот на Малъри и Флин. Вие сте сгодени. Трябва да мисля и за Саймън.

— Брад е луд по Саймън — изтъкна Малъри.

— Зная. — Зоуи повдигна електрическата отвертка, за да прикрепи поредната лампа към тавана. — Но това не означава, че трябва да се съберем да живеем заедно. Не искам Саймън да се чувства неловко заради мен и Брад. Да се смущава, че спим в едно легло, от големите стаи, пълни с чупливи неща, от вниманието и... всекидневното общуване с Брад.

Малъри престана да подрежда книги.

— Само за неговото неудобство ли се тревожиш?

— Не — въздъхна тя и подаде отвертката на Дейна. — Опитвам се да овладеея чувствата си. Да не преминавам границите на разума. Имам много причини.

— Не гледам на теб като на жена, която си налага ограничения.

Зоуи взе осветителното тяло, което Малъри ѝ подаде, и го прикрепи към монтираните пластини.

— Мислиш, че трябва да се съглася?

— Мисля, че трябва да постъпиш така, че да се чувстваш щастлива. Понякога е по-трудно и рисковано да направиш това, което би ти донесло щастие, отколкото да запазиш чувството си за сигурност.

Въпреки че далеч не бе сигурна кое би я направило щастлива или кое би я накарало да трепери от страх, Зоуи наруши рутината и мина да вземе сина си от училище.

— Мислех, че ще ходя у госпожа Хенсън.

— Зная. — С вече усвоено движение, тя отмести рамото си, когато Мо пхна глава между седалките, за да поздрави Саймън. — Обадох й се. Трябва да поговоря с теб.

— Загазил ли съм?

— Не зная. — Зоуи повдигна вежди. — Ти ми кажи.

— Не, кълна се. Не съм направил нищо лошо.

Когато паркира, махна с ръка на господин Хенсън, който метеше окапалите листа в двора си.

— Добре. Да влезем да хапнем и да си поговорим.

— Мо. — Саймън се подготви за любимата си игра. — Бисквитка! — извика той и избухна в смях, когато кучето се втурна като обезумяло към входната врата.

— Мамо?

— Да?

— Мислиш ли, че когато Мо си отиде у дома, Флин ще му позволи да ни идва на гости?

— Разбира се. — Зоуи се спря пред вратата, докато Мо нетърпеливо подскачаше. — Саймън, зная, че би искал да имаш свое куче. Защо не ме молиш да си вземем?

— Сигурно все още не можем да си го позволим.

— О...

Със свито сърце, тя отвори вратата и пусна Мо да се затича към кухнята и бисквитките.

— Струва пари. Дори ако го избереш от приют, се плаща. Освен това трябва да му купуваш храна и играчки и да го водиш на ветеринар за ваксини. Но спестявам. Догодина ще можем да си вземем куче.

Зоуи се боеше, че гласът ѝ ще затрепери, и само кимна. Използва времето, докато окачваше палтата, за да се успокои. Когато влезе в кухнята, Саймън бе стоварил ученическата си раница на пода и изваждаше бисквитка за вече отчаяния Мо.

Наля на сина си чаша мляко и започна да нарязва ябълка, защото чувстваше нужда ръцете ѝ да бъдат заети, докато говори.

— Знаеш, че се опитвам да направя нещо важно, да открия един ключ.

— За магьосниците.

— Да, за магьосниците. Много се старая и понякога си мисля, че днес ще го намеря, а друг път напълно губя вяра. Сигурна съм, че ще се нуждаю от помощ.

— Моята ли?

— Донякъде. — Зоуи сложи резените ябълка и добави грозде. — Брадли също иска да ми помогне, а магьосниците ми казаха, че неговата помощ е важна.

— Той е доста умен.

— Много го харесваш, нали?

— Аха. — Саймън си взе парче ябълка от чинията. — А ти?

— Да, и аз го харесвам. Мисли, че ще може да ми помогне повече, ако се преместим при него за известно време.

С неразгадаемо изражение дори за майка си, Саймън остана загледан в нея, докато дъвчеше.

— Да живеем там, в неговата къща?

— Просто да му погостуваме.

— Заедно с Мо ли?

Щом чу името си, кучето ухапа любимата си топка за тенис и пъкна голямата си глава под ръката му.

— Да, сигурна съм, че и Мо може да дойде.

— Супер. — След като ритна топката и прати кучето да я гони, Саймън откъсна зърно грозде. — Там му харесва. Забавно е.

— Ще бъдем на гости, Саймън, така че и двамата с Мо... — този път тя ритна топката — трябва да се държите прилично.

Саймън кимна, когато Мо се плъзна по пода, удари се в задната врата и донесе обратно топката.

— Добре. Значи с Брад ще спите в едно легло и ще правите секс?

— Какво? — почти изпищя тя.

— Чък казва, че родителите му го правят в леглото си, а стаята им е точно до неговата. Майка му издавала звуци, като че ли я боли.

— Мили боже.

Без да откъсва очи от лицето ѝ, Саймън изпрати топката и Мо към другия край на стаята.

— Боли ли?

— Не. — Едва промълви тя и прочисти гърлото си. — Не боли. Трябва да започнем да събираме багажа, ако...

— Тогава защо тя крещи?

Зоуи почувства, че пребледнява, а след миг кръвта отново нахлу под кожата ѝ и страните ѝ пламнаха.

— Хм. Някои хора просто... — „Боже мой, помогни ми.“ — Нали когато играеш видеоигри и си много развълнуван... ти викаш и издаваш разни звуци?

— Да. Защото е забавно.

— Е, и сексът може да бъде забавен, но хората трябва да бъдат достатъчно зрели и да държат един на друг, за да изживеят това заедно.

— Мъжете трябва да слагат презервативи, за да не се разболе някой и да не направят бебе, без да го искат. — Кимайки като мъдрец, Саймън доизяде гроздето. — Бащата на Чък има няколко в чекмеджето до леглото си.

— Саймън Маккорт, каква работа имаш да ровиш в чекмеджето на господин Баристър?

— Чък рови. Извади един и ми го показва. Изглеждат смешно. Но Брад трябва да слага такова нещо, за да не се разболееш, нали?

— Саймън. — Зоуи затвори очи за миг. — Саймън — повтори тя. — Няма да гостувам на Брад, за да правим секс. Когато двама възрастни имат такава връзка, тя е нещо много лично.

— Тогава майката на Чък не бива да вдига толкова шум.

Зоуи отвори уста за миг, а след това закри лице и се смя, докато от очите ѝ потекоха сълзи.

Когато Брад пристигна, вече бе опаковала по един куфар за двамата, бохча с неща, които Саймън смяташе за жизненоважни, и друга със своите най-необходими вещи. Бе натъпкала храната от хладилника и любимите лакомства на Саймън в хладилната чанта. Освен това трябваше да вземе огромна торба кучешка храна и кашон с играчките на Мо.

— На сафари ли ще ходим? — попита Брад, след като видя багажа.

— Ти поиска да се пренесем при теб — напомни му Зоуи.

Той докосна хладилната чанта с върха на обувката си.

— У дома има предостатъчно храна.

— Тази ще се развали, ако не я изядем. Освен това не искам да ни издържаш и да глезиш Саймън. Трябва да се съобразява с някои правила, както тук. Ако ги наруши, кажи ми и ще си поговоря с него.

— Нещо друго?

— Да. С удоволствие ще готвя и за трима ни и ще делим ежедневните разходи.

— Щом искаш да готвиш, нямам нищо против, но няма да харчиш пари за храна.

— Не възразявай. Или аз ще поема издръжката ни, или няма да тръгнем. — Грабна палтото си и пхна ръце в ръкавите. — Няма да разтребвам след теб, но ще вдигам нашите съдове. Когато искаш да останеш насаме, не се срамувай да го кажеш.

— Може би трябва да напиша тези правила. — Брад потупа по джобовете си, сякаш търси бележник. — Защото, изглежда, започва нещо като състезание.

— Струва ти се смешно, но досега не си живял под един покрив с деветгодишно момче и куче. Вероятно към края на месеца ще се нуждаеш от терапия, така че, ако в един момент ти писне, просто кажи.

— Това ли е всичко?

— Само още едно. По-рано със Саймън си поговорихме и мисля, че трябва да отправим...

Не довърши мисълта си, защото момчето дотича, следвано от кучето, и я прекъсна.

— Мамо, щях да забравя дракона си.

— Саймън, отиваме само за няколко дни. Няма нужда да вземаш всичките си вещи.

— Да видим. — Брад грабна пластмасовия дракон. Когато натисна бутона за задействане на механизма, от зиналата уста изскочи бледозелена панделка, която би трябвало да представлява течащи лиги. — Страхотно.

— Предавам се. Саймън, да натоварим всичко в колата.

Бяха необходими доста време и увещания, за да придумат Саймън да си легне. Зоуи не би могла да го упрекне за радостта и вълнението, които го караха да щурее. Стаята, в която бе настанен, бе двойно по-голяма от неговата у дома, имаше стереоуредба и телевизор.

Въпреки че въведе правила за тази част от къщата, Зоуи щеше да надава ухо за звуци от телевизор след часа за лягане.

Разопакова своите вещи, подреди дрехите си в чекмеджетата на старинния махагонов скрин с аромат на кедр, а козметичните си принадлежности — върху огромния зелен плот в банята в съседство.

— Не свиквай с хубавите неща — каза си тя, докато прокарваше пръсти по бялата дантелена покривка на огромното легло, в което щеше да спи.

„Само за няколко дни — помисли си Зоуи. — Като глава от приказка.“

Вдигна поглед към облицования с дърво в естествен цвят таван и се запита какво би било да се събужда сутрин в тази стая, в това легло.

Тъкмо затваряше ципа на празния си куфар, когато Брад почука на касата на отворената врата.

— Намери ли всичко, което ти е нужно?

— Много повече. Стаята е великолепна, сякаш се намирам в съблазнителна топла бисквита. — Приклепна и пхна куфара под леглото. — Изкушавам се да заподскачам върху матрака като Саймън.

— Позволявам ти.

Въпреки че се усмихна, очите ѝ издадоха тревога. Посочи към жълтите рози на тоалетката.

— Откъде беше толкова сигурен, че ще се съглася?

— Знаех, че здравият ти разум ще надделее, както и желанието ти да завършиш изпитанието успешно.

— Ти си забележителен мъж, Брадли. — Зоуи отново плъзна пръсти по дантелата. — Умееш да постигаш своето.

— Държах и ти, и Саймън да бъдете на най-безопасното място. Дори ако трябваше да ви довлека тук насила, бих го направил. Благодаря ти, че спести това и на двама ни.

— Ако беше се опитал да ме довлечеш насила, негодуванието щеше да надделее над здравия ми разум. Но наистина е най-разумно да не се отделяме един от друг.

— Добре. Ще ми позволяваш ли да се промъквам тук нощем?

Въпреки опита си да запази хладнокръвие, Зоуи усети, че устните ѝ трепнаха.

— Къщата е твоя.

— Изборът е твой.

Тя се засмя и поклати глава.

— Много хитро. Трябва да поговорим. Може ли да слезем долу?

— Разбира се. — Подаде ѝ ръка и макар и доловил колебанието ѝ, изчака, докато тя се приближи и я пое. — Какво ще кажеш да пийнем по чаша вино пред камината?

— С удоволствие. Всичко тук е прекрасно. Страхувам се, че Саймън ще счупи нещо.

— Престани. Когато се нанасях, Флин намина с Мо. Първото, което кучето му направи, бе да счупи една лампа. Не беше национална катастрофа.

— Може би съм твърде боязлива.

— Разполагай се. Ще донеса виното.

Камината вече бе запалена. Навярно се бе погрижил за това, докато тя бе разопаковала багажа си. Както останалата част от къщата, и тази стая бе уютна и интересна. Пълна бе със сувенири, навярно събирани при множеството му пътувания. Бяха поставени на най-подходящите места, както и творбите на изкуството.

Интериорът издаваше, че обитателят на къщата е човек, който знае какво желае и е свикнал да има най-доброто. Приближи се да разгледа градски пейзаж от Париж. Кафенета с пъстри чадъри, реки от цветя и величествената Триумфална арка на заден план. Не можеше да

се сравнява с нейните картички в рамки. Той бе седял в някое от тези оживени кафенета и бе пил кафе от малка чашка, а тя можеше само да мечтае за това.

Брад се върна с бутилка вино в едната ръка и две чаши в другата.

— Купих я преди две години — каза той, когато застана до нея срещу картината. — Хареса ми оживлението по улиците и тротоарите. Струва ми се, че чувам клаксоните на колите. — Напълни едната чаша и ѝ я подаде. — Всички от семейство Вейн имаме слабост към изкуството.

— Може би трябва да отворите музей.

— Всъщност баща ми работи върху една идея. Хотел. Курортен комплекс. Ще изложи в него част от колекцията си и ще има повод да купува нови творби.

— Решил е да построи хотел само за да има къде да изложи колекцията си?

— И с тази цел, и като ново начинание. Ключовите думи за семейство Вейн са „изкуство“, „дърво“ и „капитализъм“. Търси подходящо място на възвишенията. — Брад сви рамене, което бе жест едновременно на нехайство и самоувереност. — Но ако не тук, ще го построи другаде. Когато Брадли Чарлз III си науми нещо, не приема отговор „не“.

— Значи си се метнал на него.

— Това е комплимент за мен. Той е добър човек. Малко властен, но добър съпруг и баща и изключителен бизнесмен. Ще те хареса.

— Едва ли.

— Ще ти се възхити за всичко, което си постигнала в живота си, и за стремежа ти да създадеш нещо значимо. Ще каже, че си момиче с хъс, а това е качеството, което той цени най-много на света.

Зоуи предполагаше, че мъж като Брадли Чарлз Вейн III би я опеकъл на скарата си, ако разбереше, че има връзка със сина му.

— Обичаш ли родителите си?

— Много.

— Аз не зная дали обичам майка си — изрече тези думи, без да мисли. — Прозвуча ужасно. Искане ми се да я обичам, но не зная дали е така. — Шокирана от собствените си думи, тя се отпусна на страничната облегалка на един фотьойл. — Не съм виждала баща си от

толкова години. Дори не го познавам, как бих могла да го обичам? Той ни напусна. Изостави съпругата и четирите си деца и не се върна.

— Постъпил е жестоко с вас. Било е тежко за майка ви.

— За всички нас — съгласи се Зоуи. — Но особено за нея. Не просто разби сърцето ѝ, а я направи толкова крехка и ранима, че престана да се грижи за нас. Тръгна след него и мислех, че няма да се върне.

— Оставила ви е сами? — Гласът му затрепери от нескрита ярост. — Четири деца?

— Беше си наумила на всяка цена да го доведе обратно. Нямах я само няколко дни, но... Господи, толкова се страхувах. Какво щях да правя, ако не си бе дошла?

— Нямах ли на кого да се обадиш за помощ?

— Сестрата на мама, но двете непрекъснато се караха, така че не исках да ѝ се обаждам. Не знаех дали да се обърна към роднините на баща си. Нямах представа как да постъпя, така че просто се грижех за по-малките и чаках да се върне.

Умът му не можеше да побере това.

— На колко години беше?

— На дванадесет. Джуниър е само с една година по-малък от мен, но не ми помагаше. Джолийн е с три по-малка от него, значи трябва да е била на осем. По цял ден плачеше. Не съм виждала друг човек, който да лее толкова сълзи. — Зоуи въздъхна. — Мейзи, най-малката, беше на пет и не разбираше какво става, но знаеше, че има нещо нередно. Не я изпусках от очи дори за миг. Не знаех какво ще правим, ако храната и парите ни свършат. — Настани се удобно на фотьойла и закрепил чашата между коленете си. — Но тя се върна. Помня колко уморена и измъчена изглеждаше. Виждала съм я още по-уморена. Правеше за нас всичко, което бе по силите ѝ, но не знаех дали ни обичаше истински. Може би вече не е била способна. — Вдигна поглед към Брад. — От такова семейство произхождам. Исках да знаеш.

— Нима мислиш, че това ще промени чувствата ми към теб? Че егоизмът и безотговорността на родителите ти ще ме накарат да престана да те обичам?

Ръката ѝ затрепери и над ръба на чашата ѝ полетяха пръски вино.

— Не говори за любов, когато дори не ме познаваш.

— Познавам те, Зоуи. Искаш ли да ти кажа какво зная за теб? Какво виждам и какво изпитвам към теб?

Тя поклати глава.

— Господи, не зная какво да правя. Как да те накарам да разбереш опасенията ми? Страхувам се, че ако отново започна да изпитвам силни чувства и пак преживея подобен удар, бих могла да стана безчувствена като нея.

— Говориш за Джеймс Маршъл.

Зоуи въздъхна.

— Обичах го, Брадли, толкова го обичах. Сякаш се намирах в кристална топка, където всичко беше толкова светло и красиво. Не беше мимолетно, безразсъдно приключение.

Брад седна до нея.

— Разкажи ми. Искам да узная всичко — каза той, доловил колебанието ѝ. — Може би една от стъпките по пътя към ключа е да го споделиш с мен.

— Не се срамувам — тихо заговори тя. — С част от нещата, които ми се случиха, е било писано да се справя сама, но заслужавах да чуеш за тях.

Брад докосна ръката ѝ.

— Как се запозна с него?

— Би могло да се каже, че чрез майките ни. Мама правеше прически на госпожа Маршъл. Понякога я викаше в дома си преди прием или важно светско събитие. И аз отивах, за да сложа шампоан или да се погрижа за маникюра ѝ. Държеше се мило с мен. Винаги беше много любезна, без превземки. Поне не твърде много — поправи се Зоуи. — Разговаряше с мен и отговаряше на всичките ми въпроси за цветята на тоалетката и картините по стените. Разпитваше ме за училището, за момчетата и винаги ми даваше по пет долара повече, тайно от майка ми. Джеймс учеше в пансион. Видях го няколко пъти, но той не ми обърна внимание. Съзерцавах снимката на бюрото на госпожа Маршъл. Беше толкова красив, като принц или рицар от приказките. Може би тогава пламна любовта ми към него. Много момичета се влюбват така.

— Както и някои момчета — добави Брад.

— Може би. Често даваха приеми в голямата си къща. Госпожа Маршъл обичаше да бъде домакиня на приеми. Наемаше ме за

сервитьорка на някои от тях и дори ми купи красива черна пола и бяла блуза, за да изглеждам представително. На едно парти през пролетта, когато си бе у дома, Джеймс ме забеляза.

Зоуи сведе поглед към чашата си, за която почти бе забравила. Опита се да събере мислите си, докато отпиваше.

— Влезе след мен в кухнята и ме заговори. Флиртуваше с мен. Бях толкова срамежлива, че ръцете ми започнаха да треперят. Но беше много тактичен. Когато гостите си тръгнаха и всичко беше разчистено, той ме откара до вкъщи. — Повдигна рамене и отново ги отпусна. — Не биваше да се качвам в колата му. Знаех, че майка му не би одобрила. А моята щеше да ме одере жива. Но не устоях на изкушението. Съгласих се да се видим отново. Измъквахме се тайно от къщи, защото родителите ни не биха позволили да се срещаме. Това правеше връзката ни още по-вълнуваща. Като Ромео и Жулиета. И двамата бяхме млади и лекомислени. Единственото, което ни интересуваше, беше любовта.

Срещна погледа на Брад и сякаш прочете мислите му.

— Смяташ, че ме е използвал, но не беше така. Може би не ме е обичал колкото аз него, но имаше чувства. Беше едва на деветнадесет, завладян от романтиката, също като мен.

— Зоуи, деветнадесетгодишен младеж с неговия произход и стандарт е знаел доста повече за... живота от теб.

— Може би. Всъщност аз не знаех почти нищо за света. Но не ме е принуждавал. Не искам да си помислиш това. Не беше настойчив и няма по-голяма вина от мен. Просто се случи.

— А когато му каза, че си бременна?

Зоуи бавно си пое дъх.

— Разбрах го едва в третия месец, не бях наясно с тези неща. До септември не бях напълно сигурна, а тогава той учеше в колеж. Когато си дойде един уикенд, му казах. Беше ядосан и изплашен. Като се замисля сега, предполагам, че чувствата му вече не са били така силни. Откривал е нови вълнуващи неща в колежа, а изведнъж някакво момиче от родния му край, към което е загубил интерес, се оказва бременно.

— Да, лош късмет за него.

Тя леко се усмихна.

— Много сурово го съдиш.

— Бих му дал да разбере, ако ми се удаде възможност. — Обзет от негодувание, Брад стана да си налее още половин чаша вино. — Може би донякъде ревнувам. Но изпитвам гняв към него главно защото те е оставил да се справяш сама.

— Обеща да постъпи както е редно, да ме подкрепи. Все още вярвам, че е бил искрен, макар и изплашен и ядосан.

— Думите не струват нищо.

— Така е. — Зоуи кимна замислено, докато Брад крачеше из стаята. — Мъж като теб би изпълнил обещанието си, но не всички са устроени еднакво. А и понякога правилната постъпка не е тази, която предполагаме. Тук съм, защото той не удържа на думата си, така че това е било най-доброто за мен и Саймън.

— Добре. Какво стана по-нататък?

— Решихме да кажем на родителите си, а после да направим каквото трябва.

— Но той не го направи.

— О, каза на майка си, както и аз на своята. Мама беше бясна, но дълбоко в себе си злорадстваше. Лицето ѝ го издаде, докато ме слушаше. Мислеше, че така ми се пада, защото си въобразявам, че съм нещо повече от другите, а всъщност не съм. Все пак се застъпи за мен, когато госпожа Маршъл дойде у дома. — Зоуи гордо повдигна брадичка. — Нарече ме лъжкиня и измамница, която е завъртяла главата на сина ѝ зад гърба ѝ. Каза, че няма да ми позволи да проваля живота на момчето ѝ и че ако съм бременна, това не означава, че детето е на Джеймс. Дори и да е така, нямало да допусне той да плаща цял живот за глупавото си увлечение по мен. Каза още, че ме е приела в дома си и ми е имала доверие, а аз съм се оказала долна уличница. Хвърли на масата чек за пет хиляди долара и заяви, че няма да получа нищо повече. Щели да стигнат за аборт или каквото реша да правя. Заплаши, че ако се опитам да изкопча нещо повече или отново да се срещна с Джеймс, ще се погрижи семейството ми да си плати.

— Носела си нейното внуче.

— Тя не виждаше нещата така. Не можеше. Щеше да изпълни заканата си, имаше достатъчно пари и власт, а аз нямаше с какво да застана срещу нея. Изпрати Джеймс някъде, не знаей къде. Писах му до колежа, за да го попитам какво би искал да направя. Не отговори, което беше ясен знак за мен. Взех парите и спестяванията си и заминах. За

нищо на света не бих отгледала детето си на паркинг за каравани, близо до семейство Маршъл. След като се роди Саймън, изпратих на Джеймс още едно писмо със снимка на бебето. Получих го обратно неотворено. Реших да затворя тази страница и да продължа напред. Нямах намерение да търся някого, който да ми осигури приличен живот или да ми казва какво да правя. Да ме уверява в любовта си и да обещава, че ще постъпи както е редно.

Брад отново седна и остави чашата си на масата.

— Доказала си, че можеш да осигуриш добър живот за себе си и Саймън. Сама. Какво още има да доказваш?

— Ако се обвържа с теб и ти си отидеш... Нямам смелост да поема този риск. Може би, ако от него зависеше само моята съдба, бих го поела. Но не е така.

— Не вярваш, че съм влюбен в теб.

— Вярвам, че самият ти си убеден в това и си готов да постъпиш както е редно дори ако не е най-доброто за теб. Ще те помоля да почакаме, докато срокът ми изтече и нещата вече не са така романтични и вълнуващи, за да видим как ще се чувстваме заедно тогава.

Явно тя виждаше във връзката си с него отражение на онова, което бе преживяла с Джеймс, и не преставаше да прави съпоставки.

Брад се опита да преодолее негодуванието си и да я разбере.

— Ще ти задам само един въпрос. Обичаш ли ме?

— Да, не мога да го отрека, но не мога да реша какво да правя с чувствата си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зоуи бе сигурна, че е поела в неправилна посока. Сама бе претърсила всички етажи на „Малки удоволствия“. Бе разчистила тавана сантиметър по сантиметър и дълго се бе взирала в огледалото. Но не бе открила нищо, което да ѝ даде насока. Никакво внезапно прозрение или вдъхновение.

Никакъв ключ.

Бе отскочила до дома си и цял час бе седяла сама в хола. Въпреки че се чувстваше глупаво, спусна пердетата, запали свещи и направи опит да изпадне в състояние на транс с надеждата да я осени блестяща идея. Вместо това почти задряма. Бе уморена, разочарована и раздразнителна, което ѝ пречеше да се довери на интуицията си. Реши отново да се върне към началото. Бе въвела правила за Саймън, преди да поговори с Брадли. Той се държеше като любезен домакин, откакто се бяха нанесли в стаите за гости в къщата му.

„Малко хладно“, помисли си Зоуи, докато вървеше към домашния му офис. Но не би могла да го упрекне.

Почука и побутна вратата, когато той я покани да влезе.

— Извинявай, че те безпокоя, но... О... — Огромните листове с чертежи, поставени на статив, привлякоха вниманието ѝ. — Това са проектите за разширението.

— Ммм. Остават още няколко подробности, но почти са готови. Работата ще започне през март, веднага щом времето се стопли.

— Ще добавиш цялата тази площ към щанда за градинарски инструменти и разсад?

— Ще го направя двойно по-голям. Собствениците на къщи искат дръвчета, храсти, цветя и зеленчуци, както и оборудване за засаждане и поддържане. — Брад потупа по бедрата си и се загледа в нея. — Освен това, трябва и градински мебели. Ще предлагаме няколко нови линии.

— Много амбициозно.

— Ще бъде успешна инвестиция. Когато човек се е заел с нещо значимо, не се отказва, докато не постигне успех.

— Зная, че си ми сърдит.

— Малко. По-скоро съм разочарован. Ще ходиш ли във фирмата?

— Не, днес не. Преди малко разговарях с Флин. Саймън ще постои при него. Мо му липсва, а Саймън няма нищо против да прекара по-голямата част от съботата в игри с Флин и кучето. Искам... отново да отскоча до Западна Вирджиния, до гората. За да се уверя, че не съм пропуснала нищо. Казвам ти го, защото не искам да се безпокоиш или да се сърдиш.

— Ще отидем с моята кола.

— Добре. — Свитият ѝ стомах се отпусна. — Съгласна съм. На връщане трябва да се отбия на едно място, ще ти разкажа и за него. Ще ти бъда благодарна, ако тръгнем скоро.

— Дай ми пет минути.

— Благодаря. Ще видя дали Саймън и Мо са готови.

Когато тя излезе, Брад извади ловджийски нож от едно заключено чекмедже, свали калъфа му и изпробва острието.

Заповяда си да бъде спокойна, докато излизаха от Вали.

— Ммм. Едно от нещата, за които исках да поговорим, е Денят на благодарността. Малъри спомена, че ще прекараш празника тук.

— Сега не е моментът да пътувам където и да било.

— Така е. — Денят на благодарността бе точно преди края на срока ѝ. След по-малко от седмица и последната песъчинка в часовника ѝ щеше да изтече. — Имаш ли нещо против да се съберем всички в къщата ти? Трапезарията на Малъри не е готова, а и твоята е по-голяма. Аз ще се заема с готвенето и...

— Да. — Брад докосна ръката ѝ. — Ще се радвам. Щом ти ще готвиш, аз ще напазарувам. Състави списък.

— Ще бъде от полза. Нямаме много време.

Погледна я и напълно разбра какво има предвид.

— Достатъчно е.

— Това ме крепи. Има още нещо, с което би могъл да ми помогнеш. Искам да избереш кученце от приют за Саймън. След Деня

на благодарността, когато... всичко свърши, ще го взема. Казаха, че могат да го пазят за мен една седмица.

— Защо не го вземем сега?

— О, хубава работа, из къщата ти да тичат момче, голямо куче и кутре, което ще подмокря килима и ще дъвче всичко незаковано. Ще почакаме, докато се върнем у дома.

— Разумно — каза Брад и не добави нищо.

Зоуи му показва отклонението от главния път и го помоли да спре край нивите, както тя предишния път.

— Красива местност.

— Така е. — Слезе и страните ѝ веднага поруменияха от хладния въздух. — Обичам планините. Не бих могла да живея на място без възвишения. И дървета. — Провря се под оградата. — Играех в тази гора като дете, а по-късно седях и мечтаех.

— За какво мечтаеше?

— За места, където исках да отида, за неща, които исках да видя, и за хора, които исках да срещна.

— За момчета?

— Не твърде често. Започнах да се сещам за тях по-късно от повечето момичета. Казвах си, че за нищо на света не бих се обвързала с мъж и не бих наредила деца, защото тогава няма да мога да имам или да направя нещо специално. Може би мама е имала право да злорадства.

— Не, не е имала.

— Беше ми писнало да се грижа за сестрите и брат си и да помагам в салона. Да се тревожа за неплатени сметки и да търся начини да свием разходите за храната. Когато бях на дванадесет, последното, за което мислех, бяха момчета, сватби или бебета. Дори не играех с кукли.

Брад хвана ръката ѝ, докато вървяха към дърветата.

— А с какво играеше?

— С инструменти и бои. Обичах да преобразявам разни неща. Подарявах куклите си на Джолийн и Мейзи. Нямах смисъл да се преструвам, че се грижа за някого, когато наистина го правех. Господи, исках да се измъкна оттам. Копнеех за това, Брадли. Когато се появи Джеймс... не предполагах, че ще забременея. Но... не съм сигурна

дали дълбоко в себе си не съм вярвала, че трябва да си намеря мъж и да имам деца, защото няма друг начин да получа нещо повече.

— Дори и да е било така, какво от това? — Брад се спря, когато стигнаха до гората. — Какво от това, Зоуи? Била си на шестнадесет.

— Вече не съм и искам да знаеш, че не гледам на връзката си с теб като на начин да получа нещо повече. — Сграбчи и двете му ръце. — Държа да го знаеш, преди да навлезем в тази гора.

— Дори за миг не ми е хрумвало. Господи, за да те накарам да приемеш нещо от мен, трябва да те халосам с него по главата. — За успокоение и на двамата той повдигна ръката ѝ и докосна пръстите ѝ с устни. — А аз искам все повече от теб. Искам всичко.

— Ако можех да го дам на някого, бих го дала на теб. — Зоуи обви ръце около него и го притисна. — Ти си най-свестният мъж, когото съм срещала, и затова се страхувам най-много.

— Крайно време е да престанеш да се тревожиш за мен.

— Още няколко дни — промълви тя, хвана ръката му и продължиха през гората. — На отиване видях белия елен, но нищо друго. Приятно бе да повървя тук отново. Бях спокойна. Тук заченах Саймън. Красиво място и същевременно важно за мен.

— Значи и за двама ни.

Зоуи вървеше както миналия път, но не се появи нито белият елен, нито чувството, че изживява съдбовни мигове. Когато излязоха на чакълената настилка, тя отново спря.

— Трябва да се видя с майка си. Не е нужно да идваш.

— Не искаш да ме запознаеш с нея?

Зоуи се загледа в караваните и въздъхна.

— Може би е най-добре да дойдеш. В събота има най-много клиентки, сигурно ще бъде заета, така че няма да се застояваме дълго.

Няколко деца се люлееха на ръждясала люлка, а вързан мелез между доберман и друга неизвестна порода лаеше, сякаш е надушил кръв. В караваната вляво се разиграваше скандал, а вдясно малко момиченце седеше на ръждясали стъпала и пееше приспивна песен на куклата си.

Детето вдигна глава и чаровно се усмихна на Брадли.

— Време е Сиси да си ляга — прошепна то.

Той приклепна и наклони глава да огледа куклата.

— Много е красива.

— Моето сладко бебче.

Вратата зад момиченцето се отвори и излезе млада жена с пешкир в ръка, която подозрително изглежда новодошлите.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя и сложи ръка на рамото на детето.

— Просто гледам Сиси — отвърна Брад.

— Аз съм Зоуи, дъщерята на Кристъл Маккорт. — Разбрала загрижеността на майката, Зоуи се приближи и докосна ръката му. — Наминахме да я видим.

— О! — Жената видимо се успокои. — Радвам се да се запознаем. Изплашихте ме. Клоуи знае, че не бива да разговаря с непознати, но често забравя. Твърде доверчива е. Предайте много поздрави на госпожа Маккорт и благодарности за хубавата прическа на Клоуи.

— Ще ѝ предам.

Докато се отдалечаваха, Зоуи чу жената да казва:

— Прибирай се при мама, миличко.

— Някои хора имат щастлив живот тук — прошепна тя. — Отглеждат цветя в консервени кутии и си устройват пикници през лятото.

— А други живеят в палати и са нещастни. Няма значение къде живееш, важното е как и с кого.

„Може би — помисли си Зоуи. — Трябва да запомня и това.“

— Ето я нашата. Нейната. Нашата. — Отпусна ръката, с която бе посочила към очуканата зелена каравана. — Извинявай, че се срамувах да ти я покажа. Досега отказвах да те доведа, което беше грешка. Винаги съм била твърде горда. Мисля, че мама е права.

— Значи не си съвършена. Може би всъщност не те обичам.

Тя се опита да се засмее, но смехът заседна на гърлото ѝ.

— Ще ме представиш ли на майка си, или аз да почукам на вратата ѝ?

— Няма да те хареса.

— Забравяш за неустоимия ми чар.

Доловила насмешката в уверения му тон, Зоуи вдигна поглед към лицето му.

— Той е едно от нещата, които няма да ѝ допаднат.

С въздишка на примирение, тя изкачи стъпалата. Чу момичешки гласове, най-малко два.

„Усиленa подготовка за събота вечер — помисли си Зоуи. — Вечер за вълнуващи срещи.“

Някои момичета бяха готови на всичко, за да привлекат вниманието на връстниците си. Почука на металната рамка на мрежата против насекоми, отвори я със скърцане и побутна вътрешната врата с рамо.

Клиентките бяха три. Косите на едната бяха увити във фолио. Явно бе решила да стане блондинка. На втората бяха късо подстригани и вече намазани с гел, а третата чакаше реда си и разглеждаше списание за модни прически.

Развълнуваното им бърборене изведнъж секна, а когато забелязаха Брад зад нея, прозвуча сподадено кикотене.

Стаята бе изпълнена с мирис на перхидрол, боя, дим и снощната вечеря.

Кристъл сложи тенджерка с яйца на котлона, обърна се и повдигна вежди.

— Кой вятър те довя насам за втори път тази седмица? Дори нямам рожден ден.

Погледът ѝ подозрително се спря върху лицето на Брад.

— Отново имах път насам. Искam да те запозная с приятеля си Бradли.

— Бradли. Богаташко име.

— Приятно ми е, госпожо Маккорт.

— Тук стана пренаселено. — Кристъл грабна кутия цигари и розова запалка. — Стойте отвън.

— Приятен ден, госпожици — обърна се Брад към момичетата и те отново избухнаха в смях.

— Виждам, че си заета — заговори Зоуи.

— Тази събота бизнесът върви. — Когато вратата се затвори зад нея, майка ѝ щракна запалката и изпусна дим. — Момичето на Джейкъбсън иска изрусяване, за да прилича на Бритни Спийрс. Имаше хубава кестенява коса, но не беше моя работа да я разубеждавам, щом настоява да я разваля.

— Хейли Джейкъбсън? Когато я видях за последен път, беше дете.

— Вече е на шестнадесет. Ти беше на толкова, когато избяга. Ако продължава да флиртува с всеки срещнат както сега, ще загази като теб.

— Отдавна не мисля, че съм загазила. — Зоуи знаеше, че момичетата слушат разговора им, и тъй като майка ѝ не бе снишила глас, чуваха всяка дума. — Раждането на Саймън е най-хубавото, което ми се е случвало.

— Миналия път каза, че не си забременяла пак. — Бръчката между веждите на Кристъл стана по-дълбока, когато отново хвърли поглед към Брад. — Излъга ли ме?

— Не. Брадли е...

— Зоуи и Саймън означават много за мен — спокойно каза той. — Искях да се запозная с вас. Зоуи ми каза, че сте отгледали четири деца почти сама. Сигурно от вас е наследила куража си.

„Конте с префърцунено име и префърцунени приказки“, помисли си Кристъл, докато всмукваше дим.

— За да отгледаш дете, не е нужен кураж, а здрав гръб.

— Предполагам, че и двете неща са важни. Имате красива и забележителна дъщеря, госпожо Маккорт. Трябва да се гордеее с нея.

— Брадли. Богаташко име и изтънчени маниери. Щом я искаш, твоя си работа. — В израз на пълно безразличие, Кристъл нехайно сви костеливите си рамене. — Работлива е и е плодовита. Не хленчи твърде много.

— Ще го запомня — шеговито отвърна Брад и я накара неволно да се засмее.

— Може би този път е проявила повече вкус. Нямах вид на негодник.

— Благодаря.

— Никога не си бягала от работа — каза тя на Зоуи с нотка на привързаност. — Признавам. — Импулсивно протегна ръка и докосна косите на дъщеря си. — Хубава прическа. Освен това никога не си била глупава. Имаш шанс за доста сносен живот... по всичко личи, че той може да ти го предложи. Би било глупаво да не се възползваш. Една жена трябва да приема всичко, което може да има.

— Мамо.

— Говоря каквото мисля, винаги съм била такава и винаги ще бъда. — Кристъл хвърли цигарата си и я стъпка. — Трябва да се

връщам вътре. Този път гледай да получиш пръстен — каза тя на Зоуи, а после повдигна брадичка към Брадли. — Би могъл да имаш и по-лош късмет.

Отмести мрежата, влезе и затвори вратата.

— Никога не успявам да ѝ угодя. Никога. — Очите на Зоуи бяха пълни със сълзи, но упорито стисна клепачи, за да ги спре. — Трябва да тръгваме.

Пое към гората почти тичешком и остана с наведена глава, когато Брад я настигна и хвана ръката ѝ.

— Тя не те разбира.

— Това не е новина за мен.

— Не разбира истинската ти същност. Ти не се стремиш да получиш нещо наготово, а да го постигнеш сама. Не те разбира и не е способна да те обича.

— Не зная какво да правя.

— Ако продължиш да се стараеш, ще страдаш. Ако престанеш, също. — Потърка ръцете ѝ, за да я успокои. — Аз те разбирам, Зоуи, и зная какъв избор ще направиш.

Тя хвърли поглед назад към караваната.

— Ще дойда отново по Коледа и може би... може би. — Положи усилие да се усмихне и заради двамата. — Казах ти, че няма да те хареса.

— Напротив, хареса ме. Успях да я оплета в мрежата си. — Брад се наведе и леко я целуна по устните. — Както дъщеря ѝ.

— Аз здравата съм се оплела.

Отново хвана ръката му и продължиха да навлизат в гората.

— Кой е измислил израза „да оплетеш някого в мрежа“?

— Въпрос за Дейна. Ще провери произхода му. Не зная къде намира тези неща, но би могла да ти изнесе цяла лекция. Не познавам друг човек, който така умело да разгадава смисъла на думите. Аз винаги съм се справяла по-добре с числата. Сега имам приятелка, която знае всичко за книгите, и друга, която познава изкуството. За два месеца научих много от тях. Понякога ми се струва, че сънувам. — Замълча и се огледа, преди да продължи. — Страхувам се, че ще се събудя и животът ми отново ще бъде какъвто бе преди. Ще работя за онази кучка Карли и дори няма да познавам Дейна и Мал. Ще чета рубриката на Флин във вестника, но няма да го познавам. Или ще видя

книга на Джордън и ще се запитам що за човек е, защото няма да зная. — Вдигна очи към лицето на Брад и докосна брадичката му. — Няма да познавам и теб. Ще купя нещо от „Хоуммейкърс“, без дори да се сетя за теб, защото никога няма да съм те срещала.

— Истина е. — Обви пръсти около китката ѝ и я притисна, за да усети допира му, а той да долови пулса ѝ. — Всичко е истина.

— Ако не е, ако се окаже дълъг и заплетен сън, мисля, че ще се събудя с разбито сърце. — Отново хвърли поглед по посока на караваната на майка си. — Или още по-зле. Каквото и да стане по-нататък, както и да завърши тази история, не бих могла да продължа живота си, ако не те познавам. Целуни ме. — Повдигна се на пръсти. — Ще ме целунеш ли?

Брад я притегли към себе си и нежно сля устните си с нейните. Когато въздъхна и обви ръце около врата му, усещането бе поопияняващо и от най-красивия сън.

Нещо в нея се преобърна със сладостна болка, от която очите ѝ се насълзиха. Въздухът бе хладен, а устните му толкова топли. Изпитваше любов, каквато дори не си бе представяла.

Ръката му погали косите ѝ по цялата им дължина, до кръста ѝ. Стройното му младо тяло се притискаше към нейното и двамата тръпнеха от неудържим копнеж.

Отдръпна се назад, погледна право в ярките му сини очи и по бузата ѝ потече сълза.

— Джеймс — прошепна тя и обхвана лицето му с длани.

— Обичам те, Зоуи. — Гласът на Джеймс, задъхан от вълнение, шепнеше в ухото ѝ. — Създадени сме, за да бъдем заедно. Никога няма да изпитваш същите чувства към друг.

— Никога. — Сърцето на шестнадесетгодишното момиче преливаше от любов. Притисна ръката му към бузата си и я задържа. — Никой от двама ни няма да изживее това с друг човек.

— Ще избягаме заедно. Ще останем заедно завинаги.

Леко му се усмихна.

— Не, няма да стане. — Отново го целуна и без никакви угризения се отдръпна от него. — Сбогом, Джеймс.

Брад ѝ помогна да се задържи на крака, когато коленете ѝ се подкосиха и продължи да я разтърсва и да изрича името ѝ. Бе започнал

още когато бе усетил, че съзнанието ѝ е другаде. Погледът ѝ бе премрежен, а страните бледи. Беше го нарекла Джеймс.

— Погледни ме. Погледни ме, по дяволите.

— Гледам те. — Зоуи бавно раздвижи глава и въпреки че очите ѝ бяха замъглени, положи усилие да се съсредоточи върху лицето му. — Гледам те, Брадли.

— Да се махаме от тук.

Понечи отново да ѝ предложи опора, но тя притисна ръка към гърдите му.

— Не. Всичко е наред. Трябва ми само секунда. Ще поседна. — Отпусна се на земята и опря чело на свитите си колене. — Малко съм замаяна. Бързо ще се опомня.

Брад издърпа ножа от калъфа под сакото си и огледа гората, преди да приклепне до нея.

— Изведнъж се пренесе някъде другаде. Сякаш нещо ти прещрака. Нарече ме Джеймс.

— Зная.

— Ти не беше с мен, а с него. Гледаше го. — „Влюбено.“ — Каза, че никой от двамата ви няма да изживее това с друг човек.

— Зная какво казах. Кейн ме върна в миналото, но разбрах. — Вече по-спокойна, Зоуи вдигна глава. — Почти веднага. Чувствах... не се срамувам от чувствата си и не съжалявам. Би означавало, че се срамувам и съжалявам за Саймън. Но ми е мъчно, че Кейн те използва по този начин.

— Ти плака за него.

Брад протегна ръка и изтри една сълза от бузата ѝ.

— Да, плаках за Джеймс и за начина, по който биха могли да се развият нещата, ако бе проявил повече сила. Ако и двамата бяхме по-силни. После се сбогувах с него. — Обхвана ръката му със своята и сви пръсти под дланта му. — Кейн искаше отново да изпитам онези чувства към Джеймс и те да застанат между двамата ни с теб. Постигнали целта си?

— Ядоса ме. Заболя ме. — Той сведе поглед към съединените им ръце и преплете пръстите си с нейните. — Но не, не успя да всее неразбирателство помежду ни.

— Брадли. — Зоуи се приближи към него, за да го целуне, и в този миг забеляза ножа. Ококори очи. — О, господи.

— Може да бъде наранен — каза Брад. — Ако застане на пътя ми, ще го накарам да изпита болка.

Изправи се, прибра ножа и ѝ подаде ръка.

Зоуи навлажни устни.

— По-добре бъди внимателен с това.

— Добре, мамче.

— Все още си малко ядосан, а? Познавам те, Брадли. Познавам и себе си. Кейн се опита да ме накара да забравя що за хора сме, но не успя, което би трябвало да означава нещо. Почувствах се точно както на шестнадесет години с Джеймс. С тялото, сърцето и ума си. Той милваше косите ми. Тогава бяха дълги и често прокарваше ръка по тях, когато ме целуваше. Тези спомени бяха запазени в скрити кътчета на паметта ми. Кейн може да прониква в тях.

Необходимо бе неимоверно усилие на волята, но Брад се опита да помисли не само за личната страна, а и за изпитанието.

— Какво ти каза той? Какви бяха думите на Джеймс?

— Че ме обича и че никога не ще изпитвам същите чувства към друг. Вярно е. Не би трябвало да ги изпитвам. Но знаех какво става, Брадли. — Завъртя се и лицето ѝ засия. — Докато стоях тук, усещах дългите коси на гърба си и докосвах лицето му, знаех, че не е истина. И използвах този опит за заблуда. — Притисна дланите си една към друга, а после потупа с пръсти по бузите си. — Това място. Трябвало е да се върна, и то с теб. Но ключът не е тук. — Отпусна ръце. — Не е.

— Съжалявам.

— Не. — Зоуи поклати глава, отново се завъртя и лъчезарно се усмихна. — Зная, че не е тук. Чувствам го. Вече няма да се съмнявам и да се връщам с напразни надежди, защото направих всичко, което трябваше. Ние го направихме.

Хвърли се в прегръдката му така енергично, че го накара да залитне. Заливайки се от смях, обвини крака около тялото му и шумно го целуна.

— Не зная какво означава всичко, но ще разбера. За първи път от доста дни насам вярвам, че ще намеря ключа за онова ковчеже, Брадли. — Потърка буза в неговата. — Ще го отворя и те ще се завърнат у дома.

Когато спряха пред къщата на Флин, Зоуи хвърли убийствен поглед на Брад.

— Нека бъдем наясно, че ти ще носиш последствията.

— Вече за шести път го казваш.

— Не очаквай съчувствие за съсипаните си ценни вещи.

— Добре, добре. Дрън-дрън.

Сдържа смеха си и изражението ѝ остана сериозно, докато вървеше след него към къщата.

— Не забравяй кой се опита да бъде практичен.

— Добре. — Брад ѝ се усмихна и побутна вратата. — Ти се предаде веднага щом видя тези големи кафяви очи.

— Можех да почакам една седмица.

— Лъжкиня.

Този път смехът ѝ бе неудържим, когато пусна кученцето да тича към хола.

— Ще бъде интересно.

Мо изскочи от кухнята, но изведнъж спря, завъртя очи и настръхна. А кутрето, което приличаше на топка сивкавокафяви косми, радостно заскимтя и скочи да го близне по носа.

Брад хвана ръката на Зоуи, преди да хукне към тях.

— Ами ако...

— Имай малко вяра — посъветва я той.

Мо се раздвижи и подуши кученцето, което подскачаше и се търкаляше около него. След това легна по гръб, претърколи се и блажено се изтегна на пода, а новият му малък приятел се покатери по козината му и ухапа ухото му.

— Голям мекушавец — промърмори Зоуи и усети как на лицето ѝ се появи широка глуповата усмивка, когато Саймън излезе от кухнята.

— Здравей, мамо. Ще обядваме сандвичи. Направихме ги двамата с Флин и... — Замълча и ококори очи, когато кутрето остави Мо на мира и се втурна към него. — О! Кученце. Откъде се взе?

След миг вече бе коленичил на пода, смееше се при всяко близване по бузите и залиташе назад, побутван от Мо, който се опитваше да се включи в играта.

— Прилича на малко мече. — Заобиколен от двете кучета, Саймън едва успя да извърне глава към Брад. — Твое ли е? Кога го

взе? Как се казва?

— Не е мое. Преди малко беше освободено. И все още няма име.

— Тогава кой...

Момчето застина и издължените му златистокафяви очи срещнаха погледа на майка му.

Зоуи осъзна, че дори ако кученцето проядеше всичко в къщата ѝ като нашествие на термити, не би съжалявала. Никога нямаше да забрави удивлението и радостта, които се изписаха на лицето на сина ѝ.

— Мое? — Гласът на Саймън затрепери, когато успя да застане стабилно на колене. — Значи мога да го задържа?

— Мисля, че би се радвало. — Зоуи се приближи, коленичи и разроши меката козина на кутрето. — Трябва да бъдеш много отговорен, да го храниш, да го дресиращ и обичаш. Кученцата се нуждаят от много грижи. Ще разчита на теб.

— Мамо! — Твърде развълнуван, за да се смути от присъствието на Брад, Саймън прегърна майка си и потърка лице в рамото ѝ. — Ще се грижа добре за него. Благодаря, мамо. Обичам те повече от всичко на света.

— И аз те обичам повече от всичко на света. — Зоуи отвърна на енергичната му прегръдка и се засмя, когато двете кучета се опитаха да се промъкнат между тях. — Мисля, че на Мо ще му хареса да си има приятел.

— Като голямо семейство.

Саймън повдигна кученцето и новият член на семейството изрази радостта си, като намокри крачола му.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зоуи втри ексфолиращ крем в прасеца на Дейна и се усмихна, когато приятелката ѝ издаде дълъг, прочувствен стон.

— Благодаря и на двете ви, че се отказате от почивката си в неделя следобед, за да бъдете мои опитни зайчета.

Този път Дейна изсумтя. Малъри седеше на табуретка в помещението за козметични процедури и прокарваше пръсти по токущо почистената си кожа.

— Не мога да повярвам, че е толкова гладка.

— Не се тревожех за резултатите, тези продукти са страхотни. Но искам да се уверя, че самото изживяване е приятно.

— За мен е приятно — провлачено каза Дейна с приглушен глас.

Зоуи се обърна, огледа рафтовете с козметични продукти и запалени свещи, купчината нови тъмнозелени кърпи върху плота и прозрачния кристал, който висеше от тавана над масата за масаж. Всичко изглеждаше идеално.

— Естествено, когато започна истинска работа, тук няма да има по трима души, които да си бърбят. Дейна, би ли замълчала за момент?

— Ти дори не съществуващ в моя малък рай. Това нещо ухае опияняващо.

— Радвам се, че решихме да се съберем. — Малъри отпи глътка от охладения лимонов сок, който Зоуи ѝ бе наляла от стъклена каничка. — Щом откриването ще бъде в петък, трябва да изпипаме всичко до последните подробности, и в трите части. — Преглътна и притисна ръка към корема си. — Господи, в петък отваряме. Ако това е нещо като генерална репетиция за първи декември, получава се.

— Голям ден — отбеляза Зоуи.

— Ще намериш ключа. — Малъри докосна рамото ѝ. — Сигурна съм.

Допирът на ръцете на приятелките ѝ до нейните ѝ вдъхна увереност.

— Още една причина да ви повикам днес. Исках да прекараме известно време само трите. — Отново хвърли поглед към кристала. През последните няколко месеца бе започнала да вярва в мистичните символи. — Исках да се заредя с енергия. Да събудя женската си сила.

— Тра-ла-ла — запя Дейна и я накара да се засмее.

— След онова, което се случи вчера, се чувствам по-уверена, но едно тънко гласче непрекъснато ме кара да се съмнявам в способностите си.

— Гласчето на Зоуи ли е — попита Дейна, — или на Кейн?

— На Зоуи е и това ме вбесява. — Малъри любопитно разглежда флаконите и тубичките, старателно подредени на рафтовете. — Да си припомним основните елементи. И двете с Дейна имахме периоди, в които губехме вярата си и изпадахме в отчаяние.

— Първо — потвърди Дейна. — Второ, и ние стигаме до задънени улици. Или поне така ни се струваше.

— Да. — Малъри се обърна и кимна. — Но без тези отклонения не бихме налучкали верния път. Доста мислих върху това — добави тя и се облегна на плота. — Пътят не е права линия. Криволича, описва кръгове и се застъпва. Но всяка крачка и всеки участък от него са важни. Така е и при теб.

— Дейна трябва да се измие.

— Запомни тази мисъл.

Увита в чаршаф, Дейна тръгна към банята.

— Имаш идеи. — Зоуи застана пред мивката, за да изплакне ръцете си. — Очевидно е.

— Да. Може би за мен е по-лесно да прозра смисъла на случката в гората, защото не съм в твоето положение. Преживяването, което имах на тавана, бе нещо подобно. Аз също знаех какво става и го контролирах. Но частица от мен искаше да остане в онзи илюзорен свят.

Зоуи се обърна към нея и долови в очите ѝ искрено съчувствие и разбиране. Напрежението в раменете ѝ се разсея.

— Изпитвах нужда да го чуя. Не желяех Джеймс, Мал, но частица от мен си спомни колко силно съм го желала някога.

— Зная. Напълно те разбирам.

Зоуи бе сигурна в това. Двете с Дейна бяха единствените хора, способни да я разберат.

— Дълбоко в себе си се чувствах по същия начин. Струваше ми се толкова лесно да се върна там и да повярвам, че всичко ще бъде различно.

— Но си устояла.

— Устоях. — Зоуи свали покривалото на масата за масаж и намести тънкия дунапренен дюшек. — Само тази малка частица искаше нещата да се развият по друг начин. Истинското ми желание не беше момчето да остане с мен и детето си. Трябваше да си спомня за чувствата си към него, за да мога да му кажа „сбогом“.

— А желаеш ли мъжа, който е готов да сподели живота си с теб и детето ти?

— Да. — Сърцето ѝ се разтуптя, докато избираше лосион. — Но не вярвам, че между нас ще се получи нещо. Легни по гръб — каза тя на Дейна, когато тя се върна. — Не е само това. — Покри тялото ѝ с кърпа и затопли лосиона с ръце. — Ако направя следващата крачка, рискът за него ще стане по-голям. Тревожа се. Когато човек обича някого, иска да го предпази. Не бива да се влюбвам в него, за да не бъде изложен на опасност.

— Ако го обичаш, трябва да вярваш, че е достатъчно силен, за да се защитава сам.

Зоуи втренчи поглед в Дейна.

— Вярвам в него.

— Не мисля, че е така, щом все още се съмняваш, че може да те изостави и да разочарова Саймън. Разговаряш с жена, която вече е минала по този път. Боиш се да му гласуваш сто процента доверие, за да не се окажеш изиграна. Не твърдя, че нямаш право. Наистина рискът е доста голям.

— Кое е най-ценното за Зоуи? В личен план — уточни Малъри. — Единственото, което не би изложила на риск?

— Саймън.

— Именно.

— Зная, че Брамбли не би го наранил. — Зоуи втри лосиона по цялото тяло на Дейна. — Но колкото повече Саймън се сближава с него и започват да се държат като баща и син, толкова по-голям е страхът ми, че нещата няма да се получат. Никога не е имал баща. Това не е като развод или смърт. Няма представа какво е да има баща. Въпреки че се старая нищо да не му липсва и знае колко много го

обичам, живее с мисълта, че има човек, който го е отхвърлил и не е пожелал да бъде до него. Не искам никога вече да се чувства отхвърлен.

— И за да го предотвратиш, си готова да правиш жертви. Да се бориш — добави Малъри. — Каквато и цена да платиш. Защото от всички избори в живота ти Саймън е най-важният. Той е твоят ключ.

— Саймън? — извика Зоуи. Дейна се надигна. — О, извинявай. Обърни се по корем. Напрегната съм.

— Малъри е на прав път. — Дейна се претърколи и опря брадичка на юмрука си. — Ние сме трите ключа. Многократно ни го напомняха. Но от трите ни единствено Зоуи е... „пресъздала себе си“, така да се каже, в дете. Саймън е част от Зоуи. Зоуи е ключът, следователно и Саймън.

— Той е недосегаем за Кейн. — Обзе я уплаха. — Роуина каза, че е в пълна безопасност.

— Разбира се. — Дейна извърна глава към нея. — Ако можеше да му стори нещо, досега със сигурност щеше да опита.

— Мисля, че го закриля и още някой, освен Роуина — добави Малъри. — Всичко, което е по силите на другата страна, вече е сторено. Нечии деца страдат. Те не биха допуснали нещо подобно да сполети още едно. Благодарение на това, както и на нас, Саймън е недосегаем.

— Ако не вярвах, че е така, веднага щях да се оттегля от споразумението. — Зоуи замълча, когато видя Малъри да кимва. — Кейн със сигурност знае, иначе би се опитал да застраши сина ми. Не го е направил, защото не е способен. Добре — въздъхна тя. — Добре, нека тръгнем от тази отправна точка. Ако Саймън е ключът или част от него, както е част от мен, значи това ме връща към изборите, които съм направила във връзка с детето си. Зачеването му, решението да го родя — най-важните избори в живота ми. Но вече се върнах там и постигнах напредък, а не успях да се добера до ключа.

— Правила си и други избори — изтъкна Дейна. — Поемала си в други посоки.

— Помислих и за тях. За целия път, който съм изминала — продължи тя, докато втриваше последните капки лосион в кожата й. — Припомних си всичко, видях го отново. Беше от полза за мен, защото

се убедих, че изборите ми са правилни и осъзнах, че грешките, които съм допуснала, не са фатални. Можеш да станеш. Ще ти донеса халат.

— Дошла си във Вали — заговори Дейна, — постъпила си на работа, купила си къща. Какво друго?

Малъри повдигна ръка, докато Зоуи помагаше на Дейна да облече халата.

— Няма да кажа, че всичко това не е важно, може би един от отговорите се крие в подробностите, но има и друга гледна точка. Какво ще кажеш за изборите на Саймън?

— Той е дете — изтъкна Дейна и плъзна ръка по кожата от китката до лакътя си, за да се порадва на резултата от работата на Зоуи. — Най-важният му избор е коя видеоигра да пусне.

— Не. — Зоуи замислено поклати глава. — Децата правят много избори. Верни или грешни. Някои от тях са съдбовни и ги тласкат в една или друга посока. Сами избират с кого да се сприятелят. Може би прочитат книга за изстребителите и решават да станат пилоти. Точно сега, по стотици различни начини Саймън избира какъв човек да бъде.

— Тогава не е зле да поразмишляваш върху някои от неговите решения — посъветва я Малъри.

Едно решение, от което в момента Саймън се чувстваше доволен, бе изборът на името Хоумър за кутрето. Съчетаваше в едно няколко от любимите му неща — бейзболните звезди, анимационните герои и кучетата. Докато седеше навън в хладния есенен ден и гледаше как Мо тича след топката за тенис, а Хоумър след него, имаше чувството, че животът му не би могъл да бъде по-интересен.

Скоро щяха да пристигнат Флин и Джордън, за да погледат мач с Брад, докато майка му и приятелките ѝ се занимават с женски работи, а той — да преяде с чипс.

Вдигна топката, когато Мо я остави до краката му, и с поредица подскоци и фалшиви хвърляния накара кучетата да полудеят, преди наистина да я запрати към дърветата.

На следващия ден щеше да се похвали на приятелите си от училище за Хоумър. Може би, ако кутрето не направеше някоя поразия, щеше да придума Брад да го снима, за да покаже на всички как изглежда.

Хвърли поглед назад към реката, докато двете кучета се боричкаха. Тук му харесваше. Обичаше и дома си, бе привързан към съседите Хенсън, но това място бе страхотно. Наблизо имаше река и цяла гора за изследване. Ако останеха за по-дълго, би се радвал да покани приятелите си на гости. Здравата щяха да се позабавляват в стаята за игри. Можеха да си построят замък в гората, а през лятото да плават с гумена лодка по реката, ако майка му позволише.

Идеята бе осъществима дори ако се завърнеха в своята къща. Щеше да помоли Брад, а той да убеди майка му, че няма нищо лошо. Чудесно бе край тях да има друг мъж, с когото да се съюзява, за да постига своето.

Беше почти като да има баща. Не че знаеше какво е, но предполагаше, че е нещо подобно.

Радваше се, че ще празнуват Деня на благодарността тук. Всички щяха да се съберат в къщата и докато мъжете спорят на тема футбол, да се натъпчат с тиквен пай до пръсване.

Майка му приготвяше страхотен тиквен пай и винаги му даваше топчета тесто, за да си прави човечета.

Дали Брад нямаше да сметне това за глупаво?

Погледна към вратата и хукна натам, когато Брад излезе.

— Хей, искаш ли да похвърляш малко? Мо учи Хоумър да донася топката.

— Добре. — Сложи плетената шапка, която бе донесъл на главата на момчето. — Стана студено.

— Може би ще завали сняг. Ще натрупа два метра и няма да ходим на училище.

— Мечтай си колкото искаш.

Брад взе топката и я завъртя със замах, на който Саймън искрено се възхити.

— Ако натрупа два метра сняг, и ти ли ще стоиш вкъщи, вместо да ходиш на работа?

— Ако снегът е толкова дълбок, ще го използвам като извинение да не ходя на работа.

— Ще ядем шоколадов сладкиш и ще изиграем десет милиона видеоигри.

— Дадено.

— Слагаш ли презерватив, когато правиш секс с мама?

Брад изтръпна, сякаш във вените му не бе останала нито капка кръв.

— Какво?

— За да не направите бебе. Ако това стане, ще се ожениш ли за нея?

— Света Богородице.

Саймън усети парене в гърлото от смущение, но щом бе заговорил на тази тема, не можеше да спре.

— Мъжът, с когото са направили мен, не се е оженил за мама и мисля, че е наранил чувствата ѝ. Трябва да се грижа за нея, така че, ако не искаш да се ожениш, в случай че направите бебе, по-добре е да се откажеш от секса. — Стомахът му бе свит. Погледна надолу и силно ритна топката. — Искях да те предупредя.

— Добре. Добре. Мисля, че трябва да поседна. — Краката на Брад се бяха подкосили. — Какво ще кажеш да влезем вътре и... да поседим заедно?

— Аз съм мъжът в семейството — тихо промълви Саймън.

— Ти си истински мъж, Саймън. — С надеждата да вдъхне кураж и на двамата, Брад потупа момчето по рамото. — Ще си поговорим сериозно.

Докато сваляха палтата си, той се помоли за мъдрост и всичко друго, което би му помогнало. Реши, че кухнята е най-подходящото място, защото там биха могли да хапват и пийват по време на разговора, за да не бъде така изнервящ.

Въпреки че копнееше за бира, наля две чаши кока-кола.

— Относно секса — започна Брад.

— Зная. Мама каза, че не боли, но понякога хората викат, защото е забавно.

— Добре — едва успя да каже той след миг. Сякаш усещаше как мозъчните му клетки умират. — Ние с майка ти... Възрастните, неженените здрави възрастни често имат... такива връзки. Погледни ме.

Изчака, докато Саймън вдигна глава. Всички съмнения, цялата му дързост и решителност бяха изписани на лицето му.

„Толкова много прилича на майка си“, помисли си Брад.

— Влюбен съм в майка ти. Правя любов с нея, защото е красива и искам да бъдем заедно по този начин. Искам да бъдем близки във

всяко отношение, защото я обичам.

— А тя влюбена ли е в теб?

— Не зная. Надявам се.

— Затова ли прекарваш толкова време с мен?

— О, правя огромна жертва, защото ти си грозник и миришеш ужасно. Нисък си, а аз мразя да се навеждам. Но съм готов на всичко, за да я спечеля.

Устните на Саймън затрептяха.

— Ти си по-грозен.

— Само защото съм по-стар. — Брад хвана ръцете му. — Но въпреки многобройните ти недостатъци обичам и теб.

В гърлото на Саймън се надигнаха емоции, които сякаш заструиха от лицето му.

— Много странно.

— Защо? Най-много от всичко на света искам да бъда с вас двамата.

— Като семейство?

— Точно така.

Саймън се загледа в масата. Искаше да каже толкова много неща, да зададе толкова много въпроси, но бе важно да ги изрече както трябва.

— Би ли се оженил за нея и без да сте направили бебе?

„Е, няма да бъде толкова трудно“, помисли си Брад.

— Всъщност, като спомена, бих се радвал да имаме бебе, но... Почакай. Ще ти покажа нещо. Веднага се връщам.

Когато остана сам, Саймън потърка очи. Беше се страхувал, че ще заплаче или ще запелтечи като момиче, а при разговор на четири очи „по мъжки“, както се изразяваше бащата на Чък, не биваше да хленчи.

Отпи глътка кока-кола, но стомахът му продължи да се бунтува. Все още се опитваше да се успокои, когато чу стъпките на Брад. Изтри бузите си, за всеки случай.

Брад отново седна.

— Трябва да си остане между нас. Само между двама ни, Саймън. Искам да ми обещаеш.

— Да пазя тайна ли?

— Да. Важна е.

— Добре, няма да кажа на никого.

Със сериозно изражение, Саймън плю върху дланта си и подаде ръка.

Брад мълчаливо се взира в него няколко мига.

„Някои неща не се променят“, помисли си той с облекчение.

Направи същия жест и хвана ръката му.

Без да каже нищо, сложи на масата малка кутийка, отвори я и показа на Саймън пръстена в нея.

— Беше на баба ми. Подари ми го, когато с дядо ми отпразнуваха петдесетата годишнина от сватбата си.

— О, сигурно са много стари.

Устните на Брад трепнаха, но тонът му остана сериозен.

— Доста. Това е годежният ѝ пръстен, но дядо ми ѝ подари друг по случай годишнината. Настоя да дам този на жената, за която реша да се ожения. Казва, че носи късмет.

Саймън нацупи устни, надникна в кутийката и проследи отблясъците, проблягващи по пръстена.

— Много е лъскав.

Брад завъртя кутийката срещу него, за да му покаже старомодните ситни диаманти, подредени във формата на цвете.

— Мисля, че Зоуи ще го хареса. Нежен е, различен е и вече е доказал силата си. Възнамерявам да ѝ го подаря в събота.

— Защо да чакаш? Можеш да ѝ го дадеш още днес, когато се прибере.

— Не е готова. Има нужда от още малко време. — Брад погледна момчето. — Първо трябва да намери ключа, Саймън, до петък. Не искам да прибързвам или да я разсейвам.

— А ако не го намери?

— Не зная. Трябва да вярваме, че ще успее. Каквото и да стане, в събота ще ѝ подаря този пръстен и ще ѝ предложи да се омъжи за мен. Казвам ти го не само защото ти си мъжът в семейството и заслужаваш да знаеш какви са намеренията ми, а и защото засяга и двама ви със Зоуи. Имаш право на мнение.

— Ще се грижиш ли добре за нея?

„Изключително хлапе.“

— Толкова добре, колкото мога.

— Трябва понякога да ѝ носиш подаръци. Можеш да ги изработваш сам, както правя аз, но не бива да забравяш. Особено на рождения ѝ ден.

— Няма да забравям. Обещавам.

Саймън разклати чашата си.

— Ако се съгласи, ще носи ли твоята фамилия?

— Надявам се да я приеме. Всички от семейство Вейн се гордеем с името си. Това би означавало много за мен.

Момчето отново взе чашата и замислено сведе поглед към кафявата течност.

— И аз ли ще я нося?

В душата на Брад засия силен пламък от обич.

— Стига да искаш. Така всички ще знаят, че сме семейство. Ако майка ти стане моя съпруга, ще ме наричаш ли „татко“?

Сърцето на Саймън се разтуптя така силно, че пулсът зазвъня в ушите му. Вдигна глава и се усмихна.

— Да.

Когато Брад протегна ръце към него, без колебание се хвърли в прегръдката му.

Трябваше да помисли за толкова неща, а в главата ѝ цареше пълен безпорядък, докато шофираше към реката. Денят почти свършваше, оставаха още само пет. Пет дни, за да открие ключа и да отвори последната ключалка. Пет дни, за да претършува всички кътчета на съзнанието, сърцето и миналото си.

Нищо не бе същото, както преди. Когато изтечеше и четвъртата седмица, всичко отново щеше да се промени. Толкова много посоки и кръстопътища, сред които най-сетне се очертаваше ясен път.

С труда си бе успяла да създаде дом, в който синът ѝ да има нормално, щастливо детство. Колкото и тежко да ѝ се струваше понякога, в това нямаше нищо сложно. Ставаше всяка сутрин, правеше първата крачка и не се спираше, докато не свърши всичко запланувано.

На следващия ден се повтаряше същото.

Справяше се доста добре, но не можеше да отрече, че винаги е искала нещо повече. Малките красиви неща, които бе виждала в списания. Беше се научила да изработва сама всяка вещ, която пожелае

да има. Красиви пердета, покривки за маса, свежи цветя в градината от пролетта до есента.

Както и по-съществени неща. Всеки месец правеше вноска в спестовна сметка за следването на Саймън в колеж. Бе започнала собствен бизнес.

Колкото и ясен да бе пътят ѝ, никога не изключваше възможността за изненадващ обрат.

Като онзи, който бе настъпил неотдавна.

Сви към къщата на Брадли и видя колите на Флин и Джордън. Усмихна се. Благодарение на обрата в живота си се бе сближила не само с две жени, които бе обикнала като сестри, а и с трима интересни мъже. За по-малко от три месеца те се бяха превърнали в нейно семейство, по-истинско от онова, в което бе отраснала.

Паркира, очаквайки всеки момент да я обземе чувство за вина заради тази мисъл. Но не го изпита. Не, не се чувстваше виновна. Бе създала това семейство с тях. Струваше ѝ се истинско чудо, че бе срещнала хора, способни да я разберат както никой друг.

Обичаше майка си, сестрите и брат си и споделяше стотици спомени с тях, добри и лоши. Но не чувстваше същото единение, същата близост, както с новото си семейство.

За нея то бе онова „нещо повече“, за което бе копняла.

Нищо не можеше да разруши изграденото през последните три месеца, каквото и да се случеше.

Почти замаяна от това усещане, слезе от колата и тръгна към къщата. Приятно бе да крачи по алеята, спокойно и нехайно, без да знае какво я очаква, когато отвори входната врата.

Две пощурели кучета, трима мъже и едно момче във футболна кома, истинско бедствие в кухнята. Не се тревожеше за състоянието, в което щеше да завари къщата, защото знаеше, че каквото и да се случва вътре, тя е част от него.

Внезапно спря. Бе станала част от атмосферата на тази къща и събитията в нея. Съдбата ѝ я бе свързала със собственика. Бавно слезе до брега на реката, обърна се и се загледа във фасадата.

Спомни си за първия път, когато я бе видяла. Бе спряла с колата си само за да ѝ се полюбува отдалеч. Тогава все още не познаваше Брад и не бе толкова близка с никого от тях. Но къщата мигновено я бе привлякла.

Беше се запитала какво ли е човек да живее в толкова съвършен дом. Да има свое кътче от тази живописна местност край горите и реката. Още при влизането си бе възхитена от уюта и пространството. Спомни си как бе застанала до прозореца на голямата приемна и си бе помислила колко би била щастлива да живее тук и да може да гледа навън през този прозорец винаги, когато пожелае.

Вече можеше.

Пътят към ключа бе довел нея и сина ѝ тук, за да живеят заедно със собственика на къщата, който я обичаше.

Той я обичаше.

Задъхана, Зоуи притисна пръсти към устните си. Дали това бе кръстопът, или крайната точка?

Нетърпелива да узнае, веднага се затича към входната врата. Отвори я със замах, застана на прага и се опита да прецени какво изпитва.

„Спокойствие — помисли си тя. — Вълнение, очакване.“ Неповторима смесица от усещане за лекота и опиянение. „Тук“, каза си тя. В тази къща имаше нещо, което ѝ принадлежеше.

Мо се втурна към нея и тя се засмя, когато лапите му се озоваха на раменете ѝ за поздрав.

— Никога няма да се научиш.

Весело разроши козината му, преди да го отблъсне, и грабна кутретото, което обикаляше около краката ѝ.

— Да вървим при мъжете — каза тя и понесе Хоумър на ръце като бебе към стаята за игри, потупвайки го по гърба.

Както бе очаквала, всички се бяха настанили където намерят. Явно мачът бе свършил, но в момента течеше друго оспорвано състезание — между сина ѝ и Флин на „Мортал Комбат“.

Джордън седеше приведен на един стол с бутилка бира в ръка, а дългите му крака, изпънати върху килима, бяха целите в трохи от чипс, остатъци от неделния вестник и кучешки косми.

Брад бе окупира дивана, крепеше купа пуканки в скута си и от време на време задрямваше въпреки оглушителните звуци на видеоиграта и гръмогласните викове.

Преливайки от обич към всички, Зоуи тръгна към Джордън. Той лениво вдигна глава, усмихна ѝ се и помръдна вежди, когато зарови пръсти в косите му, наведе се и страстно го целуна.

— Здравей, хубавецо.

— Здравей, красавице.

Засмя се на недоумението му и се обърна. Приклекна до Флин и пред смаяния поглед на Саймън обви ръце около врата му и впи устни в неговите.

— За бога, мамо.

— Изчакай реда си. Здравсти, готин — каза тя на Флин.

— Здравей. И Мал ли е пила от същото?

Зоуи сграбчи Саймън в прегръдката си въпреки престорените му опити да се съпротивлява. Целуна го и по двете бузи и с протяжно „мммм“ докосна устните му със своите.

— Здравей, синчето ми.

— Пияна ли си, мамо?

— Не.

Смушка го в ребрата и се изправи.

Брад остана на мястото си, но вече я гледаше с ококорени очи, които сега срещнаха погледа ѝ. Докато бавно се приближаваше към него, тя му се усмихна и запретна ръкави.

— Чудех се дали ще запазиш нещо и за мен.

— Оставих те за десерт. — Взе купата с пуканки и я сложи на масата. Седна в скута му, хвана пуловера му и рязко го дръпна. — Ела тук с тези съблазнителни устни.

Зад нея Саймън се търкаляше на пода и издаваше звуци на агония, докато Мо го притискаше с тежестта си.

В края на целувката Зоуи всмука долната устна на Брад, след което прошепна:

— Ще довършим това по-късно. — Побутна го назад към облегалката. — Е — стана и потри ръце, явно готова да се заеме с важна задача, — нали ще разтребите, когато приключите с игрите? Имам малко работа горе.

Оттегли се с горда походка, сякаш е кралицата на света.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брад не знаеше какво си е наумила, но държането ѝ определено му харесваше. Каквато и да бе причината за неустоимия блясък в очите ѝ и чувственото ѝ мъркане, не би могъл да се оплаче.

Запита се какви ли странни и екзотични женски ритуали бяха извършвали с приятелките ѝ, докато той бе гледал футбол.

Може би щяха да ги повтарят всяка седмица.

При първа възможност щеше да я притисне в ъгъла и да я накара да обещае, че ще довърши започнатото с онази дълга, изпепеляваща целувка.

Но по всичко личеше, че няма да бъде скоро.

Когато Флин и Джордън си тръгнаха, Саймън заяви, че умира от глад. Фактът, че хлапакът не бе престанал да се тъпче с лакомства през целия ден, не бе от значение. Твърдеше, че и той, и кучетата са изгладнели до смърт и ако не хапнат скоро, с тях е свършено. За да ги залъже, Брад пхна в ръцете му полупразен пакет царевични пръчици и ги изпрати навън.

Но от Зоуи нямаше и следа вече повече от час. Бе влязла в стаята и след като го бе възбудила до полуда, бе изчезнала. Все още усещаше вкуса на устните ѝ.

Саймън не бе единственият гладен.

Вместо да я чака да се появи отново, Брад се качи на горния етаж и почука на затворената врата на спалнята ѝ.

— Влез.

Отвори и я видя седнала на леглото, заобиколена от папки, тетрадки, книги и взетия назаем лаптоп. Изглеждаше секси, както винаги, и много съсредоточена.

— Какво има? — попита той.

— Не се побрах на бюрото. Леглото е достатъчно голямо. — Бе сложила молив зад ухото си и замислено гризеше друг. — Отново преглеждам записките, от игла до конец. Изведнъж се почувствах

изпълнена с енергия и идеи. — Раздвижи се, сякаш търси отдушник.
— Опитвам се да въведа ред, но всичко се смесва и се преплита.

С поглед, прикован в нея, той се приближи и седна на ръба.

— Изглеждаш въодушевена.

— Така е. Докато карах насам, внезапно реших, че трябва да преосмисля всяка дума от напътствията, всяка случка по време на предишните изпитания, всяка... Къде е Саймън?

— Навън, с кучетата.

— Става късно. Не обърнах внимание. Ще забъркам нещо за вечеря и ще го изпратя да си легне.

— Почакай. Кажи ми какво се надяваш да откриеш.

— Самата аз се опитвам да разбера. Какво се надявам да открия? Ще ти кажа, докато приготвям вечерята.

— Не се тревожи — каза той, когато Зоуи се зае да събира книгите от леглото. Протегна ръка, грабна молива от ухото ѝ и го хвърли върху купчината. — Има достатъчно храна.

— Когато съм заета с нещо, мисля по-добре. Освен това ми е приятно да готвя в твоята кухня — добави тя и тръгна към вратата. — Едно от нещата, за които искам да поговорим.

— За кухнята ми?

— Тя е част от цялото. — Доловила израз на мъжко недоумение в очите му, Зоуи се засмя. — Не изпадай в паника, няма да ти поставя ултиматум като Малъри. Кухнята ти е прекрасна. Всъщност тази къща е най-съвършената, която съм виждала. — Прокара ръка по парапета на стълбището. — Но обичам дома си. Мисълта, че е мой, все още ме изпълва с радост, когато се будя сутрин.

Влезе в кухнята и издаде дълга, тежка въздишка.

— А... хапнахме малко следобед.

— Виждам. — Плотовете и масата бяха отрупани с чаши, чинии, бутилки от газирани напитки, пакети чипс и други остатъци от следобедното подкрепление на мъжете. — Добре.

Зоуи запретна ръкави.

— Почакай. — Засрамен, че бе оставил къщата в такова състояние, Брад сграбчи ръката ѝ. — Нали се разбрахме да не разчистваш след мен?

— Не разчиствам само след теб — махна с ръка тя, взе полупразен пакет чипс и загъна края, — а след всички ви. Малка

отплата за това, че цял ден се грижи за Саймън, докато аз бях заета с други неща. Имаш ли щипки?

— Щипки? — Трудно му бе да открие връзката. — Какво ще простираш?

— Нищо. Чипсът се запазва пресен по-дълго, ако пакетът е плътно затворен. Можеш да купиш от онези специални пластмасови кламери, но и щипките вършат работа.

Брад се засмя и пхна ръце в джобовете си.

— Мисля, че в момента нямаме такива в наличност. Но щом е за теб, ще поръчаме.

— Имам малко у дома. Ще донеса. — С бързи, ефективни движения, тя запечата още няколко недоизядени пакета, смачка и изхвърли празните и се залови със съдовете. — Когато човек има толкова хубава къща, не бива да я оставя в безпорядък. Сигурно стаята за игри изглежда, сякаш е паднала бомба.

Брад заигра с монетите в джоба си.

— Може би. Ще повикам почистващата бригада... — Замълча, когато срещна смразяващия ѝ поглед. — Ако искаш, ще мина с прахосмукачката.

— Няма нужда, Саймън ще свърши това, за да ти се отблагодари за днес. Като заговорихме за къщи, и на Флин е чудесна. Предполагам, че я е купил, защото нещо в нея е докоснало струна в душата му и е решил, че тя ще бъде неговият дом. Не беше особено уютна, преди Малъри да се нанесе там, но нещо го е накарало да се каже: „Да, построена е за мен“.

— Добре. Следя мисълта ти.

След като включи съдомиялната машина, Зоуи навлажни изтривалка, за да забърше плотовете.

— „Пийк“ е фантастично място. В него има някаква магия. Но е и дом. Означавало е нещо за Джордън още когато е бил юноша. Имало е притегателна сила. С Дейна ще изградят съвместния си живот там.

Изля недоизпитата бира в мивката и изхвърли бутилките в кошчето за смет. Брад никога не бе виждал толкова бързо привеждане на кухнята в ред.

— Аз не бих могла да живея в такава къща — продължи тя. — Струва ми се твърде голяма и разкошна. Но е очевидно защо е тъкмо за тях.

Взе тенджерата, наля вода на око и я сложи на котлона. Докато говореше, извади зеленчуци и телешко, което бе мариновала сутринта.

— Същото беше и с „Малки удоволствия“. Веднага щом видях сградата, бях сигурна, че трябва да се спра именно на нея, за да постигна нещо заедно с Малъри и Дейна. Отначало идеята изглеждаше налудничава.

Наряза чушките и морковите с умението на опитна готвачка в ресторант.

— Кое по-точно?

— Трите дейности под един покрив. Минимален начален капитал. Както и решението да купим къщата, вместо да я наемем. Но веднага щом я видях, поисках да бъде моя.

— Не твърдиш, че е било налудничава да започнете съвместен бизнес толкова скоро след запознанството си, или че се нагърбихте с непосилна работа.

— За мен в това няма нищо налудничава. — Накълца лук и счука чесън. — Никога не съм имала съмнения по отношение на Малъри и Дейна. Работата никога не ме е плашила. Мястото, Бродли, за мен в него има магия, както в дома ми. Затова известно време си въобразявах, че ще открия ключа там.

— Вече не мислиш така.

— Не, не мисля.

Преминаваше от една дейност към друга, без да губи ритъма. Отмерване на ориз, рязане на домати и месо. Струваше му се, че гледа пиеса в рими.

— Ключът на Малъри бе там. В картината, но тя трябваше да я нарисува в онази къща. А ключът на Дейна беше в „Пийк“... или в замъка „Уоч“ от книгата, вдъхновена от „Пийк“. Ако прегледа напътствията им, човек може да проследи нишките, които са ги водили натам. Чрез връзките им с местата, както и с Флин и Джордън. — Сипа зехтин в тиган. — Картина за Малъри, книга за Дейна. Но и мястото беше от значение.

— А за теб?

— За мен не е предмет, а по-скоро път с множество разклонения. По някои съм поемала, по други не, но винаги съм се питала защо. Всичко е свързано с усилия, борба. — Сложи лука и чесъна в сгорещения зехтин. — Може би е важно да разбере, че онези, от които

съм се отказала, са също толкова важни, колкото и избраните от мен. Трудно е човек да види накъде отива, ако не вижда откъде е дошъл. И защо.

Брад почувства нужда да я докосне само за да усети допира ѝ. Погали косите ѝ и плъзна пръсти надолу по дългата ѝ изваяна шия. Отговорът ѝ бе нехайна усмивка на заета жена.

— Накъде отиваш ти, Зоуи?

— Не бих могла да кажа със сигурност. Но зная къде се намирам сега. В тази къща, която докосна струна в душата ми още щом я зърнах за първи път. Ето ме тук, готвя вечеря в кухнята, а Саймън играе навън с кучетата. Чувствам се свързана с това място. С теб.

— Достатъчно, за да останеш?

Парчето телешко, което бе понечила да сложи в тигана, се изплъзна от пръстите ѝ и падна в мазнината.

— Разсейваш ме. — Взе друг къс и се постара да го пусне както трябва. — Брадли. Не мога... да направя толкова голямо отклонение от избрания път. Дадох обещания пред себе си и пред Саймън, когато се роди.

— А аз искам да ги дам на теб.

— Имам само пет дни да завърша изпитанието — припряно каза тя. — Ако не се справя, ще загубя вяра в себе си завинаги. — Хвърли му умоляващ поглед. — Виждам я в съня си, Брадли. Виждам и трите, които разчитат на мен да направя последната крачка.

— Битката не е само твоя, Зоуи. Аз също съм въвлечен в нея. Проклет да бъда, ако зная дали любовта ми към теб е оръжие или проклятие.

— Не се ли запитваш поне за миг дали не си въобразяваш, че ме обичаш само защото лицето ми е като на жената от онази картина?

Бе готов да отговори уклончиво, но в последния момент реши да бъде откровен с нея.

— Да, задавам си този въпрос.

— Аз също. Едно от нещата, които зная със сигурност, е, че не искам да те загубя. Няма да рискувам това, което имаме сега, като давам или искам обещания, за които някой от двамата ни ще съжалява в бъдеще.

— Все още очакваш да те разочаровам, Зоуи. Ще трябва да чакаш дълго.

Изненадана, тя се обърна.

— Не очаквам. Не съм...

Замълча, прекъсната от Саймън, който влезе с трясък през задната врата.

— Умирам от глад.

— Ще вечеряме след десет минути. — Зоуи погали косите му. — Иди да се измиеш. Загубих представа за времето — каза тя на Брад, когато Саймън тръгна към банята, следван от кучешката си свита. — Канех се да те попитам дали разрешаващ да претършувам къщата ти.

Лицето му издаде раздразнение.

— Подлагаш търпението ми на изпитание, Зоуи.

— Сигурно е така — спокойно отвърна тя и се обърна да запържи месото и зеленчуците. — Не бих те упрекнала, ако ти се иска да ме натупаш. Но точно сега много важни неща в живота ми са заложи на карта и не искам да загубя никое от тях.

Когато се бе прибрала следобед, лицето ѝ сияеше. Нима имаше смисъл да помрачава настроението ѝ заради своята неудовлетвореност и дори гняв, че не е готова да се хвърли в обятията му и да му поднесе всичко, което желае, на тепсия?

— Заслужавам правото да те натупам. Защо ме питаш дали можеш да претършуващ къщата, в която живееш... за известно време?

— Възнамерявам да преобърна всичко, както в дома си и в „Малки удоволствия“, което означава, че ще се ровя в личните ти вещи. — Зоуи извади голяма чиния и сложи вече готовия ориз. — Мисля, че ключът е в тази къща, Брадли. Не, всъщност съм сигурна. Чувствам го. — С ловко движение изсипа съдържанието на тигана върху ориза. — Днес, докато шофирах насам, стигнах до това прозрение. Нямам представа как стана, просто го зная.

Брад погледна лицето ѝ, а после чинията. Изчисли, че за по-малко от тридесет минути бе успяла да му разкаже за поредния етап от изпитанието си, да го вбеси и разсмее, да отхвърли едно предложение и да приготви апетитно ястие.

Нима имаше нещо чудно, че е толкова очарован от нея?

— Кога искаш да започнеш?

Посветиха два часа на търсенето, след като Саймън си легна. Започнаха от долния етаж. Зоуи обходи всеки сантиметър от голямата приемна, надникна под килимите, във всички чекмеджета и гардероби. Въоръжена с фенерче, огледа камината отвътре и пробва здравината на всеки камък.

Започна по същия начин в трапезарията, но спря за миг и смутено погледна Брад.

— Имаш ли нещо против да продължа без твоя помощ? Може би трябва да действам сама.

— Може би грешиш, като мислиш, че трябва да вършиш толкова неща сама, но добре. Ще те чакам горе.

„Рискувам да загубя едно от онези важни неща, заложили на карта“, призна тя пред себе си, когато Брад излезе.

Може би надценяваше търпението му, но не знаеше по какъв друг начин да постъпи. Засега и неговите, и нейните желания трябваше да почака, докато завърши изпитанието си и всичко, което обича бъде в безопасност. Застана пред бюфета и прокара ръце по дървото.

„Череша — помисли си тя. — Топло, масивно дърво.“ Изящните линии създаваха впечатление за лекота, а огледалното дъно придаваше блясък.

Бе подредил във витрината сувенири — голяма купа от матово зелено стъкло, пьстър поднос, навярно от Франция или Италия, два свещника и месингова кутийка, върху чийто капак бе гравирано лице на жена.

„Прекрасни неща“, помисли си тя. Малки творби на изкуството като онези, които Малъри щеше да продава в галерията си. Повдигна капака на кутийката и намери няколко монети.

„Чуждестранни“, забеляза Зоуи със задоволство. Ирландски лири, френски франкове, италиански лирети, японски йени. Удивително бе, че тези малки спомени от посетени места бяха така нехайно пхнати и някаква кутийка.

Може би Брад дори не помнеше къде ги е сложил, което й се струваше още по-удивително. Затвори капака и потисна чувството за вина, че наднича в лични кътчета. Издърпа първото чекмедже. Бе облицовано с виненочервено кадифе и пълно със сребърни прибори. Повдигна една лъжичка срещу светлината. Изглеждаше старинна,

навярно ползвана от поколения наред, но лъсната и готова за нова употреба.

„Идеално за Деня на благодарността“, реши тя и я върна на мястото ѝ.

В долната част на бюфета намери сервизи от изящен бял порцелан. Докато разглеждаше, мислено подреди на празничната трапеза чинии, купи, плата и стъклени чаши. Затаи дъх при вида на луксозните покривки и комплект подложки за кафе в цвят слонова кост. Но не откри ключ. Разгръщаше книгите в библиотеката, когато часовникът над камината удари един.

„Достатъчно — каза си тя. — Достатъчно за една нощ.“

Нямаше да се предаде на отчаяние. Докато угасяше лампите, осъзна, че няма такава опасност. Тъкмо обратното, чувстваше се на крачка от успеха. Сякаш бе открила вярната посока или бе превалила хълм. Все още не бе направила последната крачка, но бе съсредоточена върху целта.

Нагледа Саймън и инстинктивно влезе да го завие. Мо, който се бе изтегнал до краката му, повдигна глава и лениво махна с опашка, преди отново да захърка.

Кутрето спеше на възглавницата до главата на Саймън. Зоуи предположи, че би трябвало да изрази неодобрение относно това, но не виждаше защо.

Изглеждаха толкова спокойни и щастливи заедно. Ако Саймън бе част от изпитанието ѝ, както смяташе Малъри, може би ключът бе тук, в стаята, където той спи. Седна на ръба на леглото и нехайно го погали по гърба. Бледата светлина на тънкия лунен сърп, която се процеждаше през прозореца, озаряваше лицето на сина ѝ. Щом луната все още излъчваше светлина, имаше надежда, тази мисъл щеше да я крепи. Безшумно излезе от стаята.

Хвърли поглед към вратата на Брад. Неговата близост също щеше да ѝ вдъхва вяра през останалата част от нощта. Първо отскочи до своята стая и избра лосион и парфюм, за да се подготви за него. Не бе способна да му обещае всичко, което очаква от нея, но можеше да му даде поне това. Взаимно щяха да си дарят незабравими мигове. Приятно бе да втрива от ароматния лосион в кожата си и да си представя допира на ръцете му. Приятно бе отново да осъзнава женствеността си. Вече бе не само личност и майка, а жена, копнееща

да дарява и получава наслада. Чувстваше увереност, която не познаваше нито когато бе на шестнадесет години, нито при следващите си връзки. Облечена само с халат, запали бяла свещ, която изпълни въздуха с ухание на разцъфнал жасмин. Без да почука, влезе с тихи стъпки в тъмната му стая и пресече тънката ивица лунна светлина, която нахлуваше между пердетата.

За първи път влизаше тук и се запита дали той ще осъзнае, че това е нова важна крачка за нея. Лакираните дървени табли на леглото блестяха, а босите ѝ крака потъваха в мекия килим. Разтвори халата си и се наслади на допира на коприната, която се свлече по тялото ѝ и падна в краката ѝ. Внимателно сложи свещта на нощното шкафче, повдигна завивката и се пхна под нея до Брад. Никога досега не го бе виждала заспал и напрегна очите си, за да привикнат към полумрака. Косите му се спускаха над челото и спокойното му лице бе също толкова красиво, колкото когато бе буден.

Този път чаровният принц щеше да изживее вълнуващо събуждане.

„Интересно“, помисли си тя, докато нежно прокараваше ръка по рамото му. Никога досега не бе прекъсвала с ласки нечий сън. Странно бе да чувства, че в този миг той е изцяло в нейна власт. Трябваше да реши дали страстно да се вкопчи в него и да го изтръгне от дрямката, или изживяването да бъде романтично и спокойно като продължение на съня. Всичко зависеше от нейното въображение и воля. Отмести завивката, надвеси се над него и сдържа еротичния си заряд още миг, преди да започне да го докосва с устни и ръце.

„Бавно — помисли си тя. — Нека тази вълнуваща прелюдия продължи по-дълго.“

Кожата му бе гладка и топла. Можеше да прави каквото пожелае със стегнатото му тяло.

Брад я сънуваше. Бродеше из гората, стройна и свободна. Чувственият ѝ смях го заля като вълна, когато се обърна към него и пръстите ѝ се плъзнаха по бузата му. Примами го да навлезе след нея в гората, където земята, озарена от лунна светлина, бе осеяна с цветя.

Тя легна сред морето от разцъфнали цветове и повдигна ръцете си, чиято кожа блестеше като посипана със златен прашец. Устните ѝ срещнаха неговите, а след това се отдръпнаха и остана само опияняващият им вкус.

Постепенно се пробуди, обзет от копнеж за още и отново усети допира ѝ. Устните ѝ галеха неговите и задъхано шепнеха името му. Когато уханието ѝ го обгърна, той издаде тих стон.

— Ето те — прошепна тя и леко одраска брадичката му със зъби.
— Възползвам се от теб, докато спиш.

— Давам ти десетгодишен срок да престанеш или ще повикам полицията.

Зоуи закачливо го погъделичка по корема с нокти и тихо се засмя на изреченото шепнешком проклятие.

— Шшт. Да не вдигаме шум. Не искам Саймън да ни чуе.

— Права си. Не бива да разбере, че сме заедно и се забавляваме.
— Все още бе сънен, но ясно виждаше лицето ѝ и долови изненадата, изписана на него. — Днес спомена нещо.

— О, господи. — Тя притисна пръсти към устните си, за да не избухне в смях. — Боже мой.

— Шшт — напомни ѝ Брад, претърколи се и я притисна към матрака. — Е, докъде бяхме стигнали?

— Промъкнах се в леглото ти посред нощ и те събудих.

— А, да, тази част ми хареса. Вече съм буден — увери я той и всмука зърното ѝ.

В тялото ѝ се надигна гореща вълна.

— Няма съмнение. — Грациозно изви гръбнак, измъкна се и отново се надвеси над него. — Но не мисля, че е свършила.

Вкопчиха се един в друг под омотаните одеяла. Едва сдържаха напирания смях и въздишки. Играта ставаше все по трескава. Накрая и двамата затрепериха и плувнаха в пот.

Заедно се надигнаха и коленичили върху разхвърляното легло, сляха телата си. Задъхана, тя се наведе назад като дъга и обви краката си около него. Сърцата им биеха в ритъм, а устните им се впиваха едни в други, докато се приближаваха към мига на блаженство.

— Не се отделяй от мен. — Тя отпусна глава на рамото му. — Почакай.

— Никога няма да се отделя от теб. — Почти опиянен, той прокара устни по косите и лицето ѝ. — Обичам те, Зоуи. Знаеш го. И ти ме обичаш. Очевидно е. Защо отказваш да го изречеш?

— Брадли.

Защо не можеше да го изрече, без да мисли за последствията? Защо да не получи това, което толкова отчаяно желае? Извърна глава и потърка буза в рамото му.

В този миг зърна картината, окачена над камината в спалнята му. „След магията“. Така бе наречена. Трите дъщери лежаха неподвижни в стъклените си ковчези. Не мъртви. „По-лошо от мъртви“, помисли си тя и потръпна.

Защо не можеше да го изрече? Безспорно те бяха една от причините, но не най-съществената. Кейн не можеше да надникне дълбоко в душата ѝ, да я опознае и разбере.

Затова щеше да таи чувствата в себе си още няколко дни и да предпази Бродли, доколкото е способна.

— Закачил си портрета тук.

— По дяволите, Зоуи. — Брод се отдръпна назад и изрече ново проклятие, когато срещна умоляващия ѝ поглед. — Да, преместих го.

Освободи я от прегръдката си.

Тя докосна рамото му.

— Зная, че искам прекалено много от теб.

— Злоупотребяваш с търпението ми.

— Може би си прав. — Зоуи зарови пръсти в косите си. — Всичко се случва толкова бързо. Понякога ми се струва, че собствените ми чувства препускат и не мога да ги възпра. Но зная, че не искам нито да те нараня, нито да се карам с теб. Не бива да прибързвам... донякъде заради тях. — Махна с ръка към портрета. — Съжалявам.

— Мислиш, че щом имам почти същото потекло като Джеймс, и аз ще те изоставя?

— Наистина мислех така. — Зоуи сведе поглед, докато връзваше колана на халата си, а след това насочи цялото си внимание към него. — В началото. Мислех, че и влечението ми към теб се дължи на тази прилика в произхода ви. Но вече зная, че не е така. Все още има много неща, които трябва да разбере, Бродли. Моля те да почакаш, докато бъда наясно.

Той остана мълчалив за миг, а после протегна ръка към ключа за лампата. Светлината обля портрета.

— Когато видях тази картина за първи път, останах без дъх. Влюбих се... или бях обсебен от това лице. Твоето лице, Зоуи. При първата ни среща това се случи отново. Тогава не те познавах. Не

знаех какво става в душата ти, в съзнанието и сърцето ти. Какво те разсмива и вбесява. Не знаех, че обичаш жълти рози и че можеш да боравиш с бормашина не по-зле от мен. Нямах представа за десетките малки подробности, които зная за теб сега. Влечението към лицето от портрета бледнее пред чувствата ми към жената, на която то принадлежи.

Зоуи едва успя да отвърне:

— Тази жена никога не е срещала човек като теб. И не е очаквала да срещне.

— Изясни нещата, които все още не разбираш, Зоуи, или аз ще ти ги разясня.

— Наистина няма друг като теб — засмя се тя. — Предстои ми важна седмица и когато... — Замълча и отново погледна портрета. Сърцето ѝ се разтуптя. — Господи, нима от самото начало е било толкова просто? Възможно ли е да е тук?

Треперейки, пристъпи към камината, вгледа се в картината и различи трите ключа, които Роуина бе нарисувала хвърлени на земята до ковчезите. Стъпи на ръба, затаи дъх и протегна ръка нагоре. Пръстите ѝ докоснаха платното. Опита отново, със затворени очи. Представи си как ръката ѝ прониква в портрета и изтръгва ключа, както бе сторила Малъри.

Но картината стоеше непокътната, а трите ключа бяха само изображения.

— Хрумна ми... — Разочарована, тя се отдръпна. — За минута си помислих, че... Сега ми се струва глупаво.

— Не, не е. И аз съм опитвал. — Брад се приближи и обви ръце около талията ѝ. — Неведнъж.

— Така ли? Но ключът не е за теб.

— Кой знае? Може би този път е различно.

Зоуи остана загледана в портрета.

— Не е един от тях. Роуина ги е нарисувала преди години. Разпилени са, което е символ на отчаяние, нали? И на загуба, а не на надежда или сила. Защото лежат на място, където никой смъртен не може да ги достигне, но никой бог не може да ги използва. Не отчаянието, а преодоляването му ще ме отведе до ключа. Разбирам това.

В съня си през тази нощ навлезе в портрета, заобиколи стъклените ковчези и видя все още бледите лица на трите девойки. Сънува, че събира трите ключа и ги отнася до ковчежето, в което пърхат сини сияния.

Постави всеки от тях в ключалката, но не успя да завърти нито един.

Изпита отчаяние, когато трите сияния угаснаха и стените на техния затвор станаха черни.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Малъри се втурна в „Малки удоволствия“ с няколко екземпляра от „Диспеч“ в ръце.

— Статията! Статията за нас излезе в сутрешния брой.

Погледна надясно, наляво и към горния етаж и издаде въздишка на разочарование, когато никой не дотича. Материалът на Флин за „Малки удоволствия“ и „смелите, предприемчиви собственички на фирмата“ — най-много ѝ допаднаше тази част — бе на първа страница на местния вестник, а партньорките ѝ не бяха въодушевени.

Палтото ѝ изшумоля зад нея, докато бързаше към частта на Дейна. Както винаги, при вида на книгите и красивите маси изпита желание да затанцува от радост. Влезе в следващото помещение, поклащайки се в ритъм и широко се усмихна, когато видя приятелката си седнала зад бюрото с телефонна слушалка в ръка. Добави лек подскок към стъпките на танца, размаха вестника и ѝ даде знак да довърши разговора си.

— Точно така. Да, вече я имам. С удоволствие. Мога... да... мм-хм. — Дейна кимна за поздрав, направи гримаса на задоволство и разтърси рамене, когато Малъри стовари статията върху плота пред нея. — Ще ви свържа със салона. — Въздъхна дълбоко и прикова поглед в новата си телефонна система. — Дано се справя както трябва, дано не прекъсна разговора. — Натисна няколко бутона, кръстоса пръсти и затвори. След миг се чу телефонен звън от горния етаж. — Благодаря ти, Господи. Мал, няма да повярваш.

— Забрави. Погледни тук! Виж.

Потупа по вестника.

— А, това ли? — Когато Малъри зяпна от изненада, Дейна извади изпод бюрото си куп екземпляри на „Диспеч“. — Купих пет. Прочетох я два пъти. Бих я препречела отново, ако не бях заета да вдигам този телефон. Мал... Господи, мисля, че е твойт.

— Моят какво?

— Телефонът ти. — Заобиколи бюрото, хвана ръката ѝ и я поведе към другия край на къщата. — Дойдох преди десет минути, а телефоните вече звънят. Зоуи каза... няма значение. Вдигни.

— Телефонът ми звъни — промълви Малъри и се загледа в него, сякаш е извънземно техническо съоръжение.

— Гледай. — Дейна прочисти гърлото си и вдигна слушалката. — Добро утро. „Малки удоволствия“, галерията. Да, момент. Ще ви свържа с госпожица Прайс. — Натисна бутона за изчакване. — Госпожице Прайс, обаждате за вас.

— За мен. Добре. — Малъри изтри потта от дланите си в палтото. — Мога да се справя. Години наред съм вършила това за други хора, сега ще го върша за себе си. — Включи линията. — Добро утро. Малъри Прайс е на телефона.

Три минути по-късно двете с Дейна танцуваха бърза полка в коридора.

— Вече сме хит! — извика Дейна. — Още преди официалното откриване. Да отидем при Зоуи.

— Не трябва ли да стоим на телефоните?

— Ще се обаждат пак.

Дейна избухна в истеричен смях и задърпа Малъри нагоре по стълбите.

Зоуи седеше на един от столовете във фризьорския си салон и лицето ѝ издаваше изумление. Все още танцувайки, Дейна се втурна към нея и рязко завъртя стола ѝ.

— Вече се прочухме.

— Имам клиенти — учудено каза Зоуи. — Графикът ми за събота е почти запълнен, а имам и два пъти маникюр, педикюр, подстригване и боядисване, и два масажа за петък. Майка и дъщеря се записаха за козметични процедури следващата седмица. Следващата седмица.

— Трябва да празнуваме — заяви Малъри. — Защо нямаме шампанско тук? Можехме да си направим коктейл „Мимоза“ с портокалов сок.

— Когато влязох, телефонът вече звънеше — продължи Зоуи все още с удивление. — Нямаше девет часа, а хората се надпреварваха да говорят за статията във вестника. Толкова съм задължена на Флин, че бих се омъжила за него и бих станала майка на децата му. Съжалявам, Малъри.

— Опомни се. — Малъри грабна вестника, който Зоуи бе сложила на плота. — Погледни. Нали изглеждаме страхотно? — Повдигна страницата, на която имаше снимка на трите, приятелски прегърнати в общото помещение.

— Прайс, Маккорт и Стийл — прочете тя, — красотата и умовете зад „Малки удоволствия“.

— Трябва да призная, че е написал страхотна статия. — Дейна надникна над рамото ѝ, за да я прегледа още веднъж. — Представил ни е в добра светлина, както очаквахме, но е усетил и атмосферата. Създал е забавен разказ за три местни жени, решили да обновят сградата и да внесат живец в икономиката на Вали. Това привлича интереса на читателите.

— Изглеждаме красиви — добави Зоуи, — което винаги е от полза. Прочетох статията преди закуска, а докато карах насам, бях толкова нетърпелива да я прочета отново, че спрях в една отбивка, преди да продължа.

— Ще поръчам да я сложат в рамка — каза Малъри. — Ще я закачим в кухнята. — Извади бележник от чантата си, за да си запише. — Трябва да решим какво ще предложим за почерпка в петък. Аз ще се заема със сладките. Дейна, ти се погрижи за напитките, а за Зоуи остават плодовете и мезетата.

— Телефонът ми отново звъни — каза Зоуи и за изненада на всички избухна в плач.

— О... Стой при нея — нареди Малъри на Дейна. — Аз ще се обадя.

Втурна се към рецепцията, а Дейна побърза да донесе на Зоуи носни кърпички.

— Съжалявам. Съжалявам. Какво ме прихваща?

— Не крий какво те мъчи. Сподели го.

Не можа да спре сълзите. Издаде сподавен стон и махна с ръка, когато Малъри се върна.

— Да слезем в кухнята да пийнем чай.

Малъри ѝ помогна да се изправи, обви ръка около талията ѝ и я поведе към стълбите.

— Добре, добре. Излагам се. — Зоуи силно издуха носа си. — Не зная какво става с мен.

— Или е от напрежение преди откриването, или защото наближава края на изпитанието, или заради мъж. Всички тези неща накуп причиняват стрес. Хайде, скъпа, да си починем.

— Чувствам се толкова глупаво. — Зоуи не престана да подсмърча и когато се настани на един стол в кухнята. — За какво плача? Всичко е чудесно, страхотно. — От очите ѝ отново бликнаха сълзи. Отпусна глава на масата и зариде. — Изплашена съм до смърт.

— Нормално е. — Малъри разтри раменете ѝ, докато Дейна наливаше вода в чайника. — Нормално е да си изплашена.

— Нямам време за уплаха. Откривам свой салон. Десет години не събирах смелост за това, а сега е реалност. Телефонът ми звъни. Би трябвало да се радвам, а треперя от страх.

— Аз също.

Зоуи вдигна глава и примигна срещу Малъри.

— Ужасена съм. Когато започнах да чета статията на Флин за първи път, ушите ми бучаха и усещах метален вкус в устата. Колкото по-доволна бях, толкова повече бученето се усилваше, а вкусът ставаше по-натрапчив.

— Често се будя посред нощ. — Дейна застана с гръб към печката. — Мисля си: откривам книжарница, и така ме свива под лъжичката, че започвам да треперя.

— О, слава богу. — Изпитала огромно облекчение, Зоуи притисна пръсти към слепоочията си. — Слава богу, че не съм единствената. Всичко е наред, докато съм заета с работа или размишлявам за нещата, които трябва да свърша. Но понякога, когато спра, страхът ме връхлита и ми се иска да се затворя в някой тъмен ъгъл и да хленча. Друг път съм заредена с ентусиазъм. Като че ли полудявам.

— Всички се печем на един и същ огън — каза Дейна. — Това си има име — невроза.

Зоуи се усмихна през сълзи, докато Дейна сервираше чашите на масата.

— Искрено се радвам, че и вие сте в същото състояние. Чувствах се като кръгла идиотка. Има и друго. Мисля, че зная къде е ключът — не точно — побърза да добави тя, когато ръцете на Малъри подскочиха върху раменете ѝ. — Но смятам, че е у Бradли. Има нещо в онази къща и когато се замислих за нея вчера, стигнах до това прозрение. Струва

ми се, че съм на прав път, и не мога да намеря спокойствие, защото се чувствам на крачка от целта.

— Защото си близо до ключа? — попита Малъри. — Или защото е в къщата на Брад?

— И двете. — Зоуи взе чашата си и я задържа с две ръце. — Времето тече бързо. От септември насам съм толкова съсредоточена върху изпитанието и изграждането на салона, че сега, когато се вижда краят и на двете, започвам да се тревожа за по-нататък. Не зная какво ще правя в бъдеще. Стремешът към тези големи цели ме тласка напред. А приближава моментът, в който ще трябва да заживея с последиците.

— Няма да бъдеш сама — напомни й Малъри.

— Зная. Това е другата част от проблема. Свикнала съм да се справям сама с всичко. Никога в живота си не съм била толкова близка с друг човек, освен Саймън, колкото с вас двете. Получих невероятен дар. Сякаш някой ми каза: „Ето тези две жени, те ще бъдат твои приятелки. Твое семейство“.

— За бога, Зоуи. — Дейна взе една от смачканите носни кърпички. — Ще заразиш и мен.

— Искам да кажа, че свиквам с мисълта, че ви имам. Осъзнавам, че по всяко време мога да позвъня по телефона или да намина, ако се нуждая от помощ. Че мога да споделям с вас страховете, тревогите и радостите си. — Успокои пресъхналото си гърло с глътка чай и остави чашата. — Освен вас в живота ми се появиха и вашите любими. Никога по-рано не съм поддържала приятелски отношения с мъже. С Флин и Джордън... мога да си бъбря и да се шегувам без задръжки. Приятно е да гледам как Саймън общува с тях. Зрялото им мъжко влияние върху него е още един дар.

— Не споменаваш нищо за Брад — изтъкна Малъри.

— Ще стигна и до него. Безпокоя се и се вълнувам заради ключа. Заради увереността си, че ще го открия и че е свързан с Брадли. Мисълта, че той е част от последния етап на изпитанието ми, ме плаши както нищо друго досега.

— Зо, хрумвало ли ти е, че може би страхът е това, което ти пречи да откриеш ключа?

Зоуи кимна на Дейна.

— Да, но не мога да го преодоляя. Брадли мисли, че е влюбен в мен.

— Защо използваш думата „мисли“? — попита Малъри. — Не можеш ли просто да кажеш, че е влюбен в теб?

— Може би твърде много ми се иска да е истина. Не само заради мен, а и заради Саймън. Зная, че връзката ни е важна. Той се държи чудесно със Саймън, но това е просто приятелство между него и едно деветгодишно чуждо дете.

Дейна мълчаливо отвори шкафа и извади кутията с шоколадови бонбони, която пазеха за спешни случаи. Сложи я на масата пред Зоуи.

— Благодаря. — Зоуи си взе един и въздъхна. — Ако Брадли ме обича, ще приеме Саймън. Зная, че винаги ще бъде добър с него, но няма ли да липсва нещо, онази неразрушима връзка?

— Не зная. — Малъри прокара пръсти през къдриците си. — Предполагам, че зависи от тях.

— Саймън е свикнал да бъдем само двамата, да му посвещавам цялото си внимание и да прави каквото аз казвам... или да се опитва да го избегне. Ако отношенията ни с Брадли се задълбочат, той ще трябва да започне да гледа на него като на нещо повече от приятел със страхотна стая за игри. Ще му бъде нужно време, за да свикне с авторитета на друг зрял човек, а Брадли — с присъствието на почти пораснало дете в живота си. Ако просто се втурна слепешком в желаната от мен посока, ще повлека и двамата със себе си... може би, преди да са готови.

— Звучи разумно. — Малъри не устоя и си взе бонбон.

— Логично. Но понякога тези неща са далеч от разума и логиката.

Зоуи си пое дъх.

— И това не е всичко. Роуина и Пит казаха, че колкото повече се обвързвам с Брадли, толкова по-жестоко ще постъпва Кейн с него.

— Значи сдържаш чувствата си, за да го предпазиш. — Дейна повдигна вежди. — Брад би побеснял, ако те чуе. Но зная, че ако ставаше дума за Джордън, вероятно и аз бих се държала като теб, защото обичам този откачалник.

— Премислих това по безброй различни начини. Какво ще стане, ако постъпя така? А ако направя друг избор? — Зоуи уморено сви рамене. — Залогът е твърде голям. Всичко е поставено на карта и не мога просто да грабна нещо, защото изглежда бляскаво и красиво. Не и без да предвидя последиците.

— Може би трябва да добавиш и друго. — Малъри докосна ръката ѝ. — Колебаеш се дали да протегнеш ръка към нещо бляскаво и красиво, защото, ако го вземеш, ще се наложи да се откажеш от други неща.

— От какво трябва да се откажа?

— От дома, който си изградила сама, от досегашния си живот. От семейството си със Саймън. Всичко, което имаш, би се променило, ако направиш решителната крачка. Рискът е голям, Зоуи, защото, ако не протегнеш ръка към него, ще го загубиш, а ако го направиш, нещо друго ще ти се изплъзне. Трябва да решиш кое е по-ценно за теб.

— Не само за мен. Дори не само за мен, Саймън и Брамбли. — Зоуи стана и отнесе чашата си до мивката. — Моят ключ е свързан със смелостта. Но дали това е смелостта да протегна ръка към нещо, или да се откажа от него? От всичко, което прочетохме за боговете, става ясно, че невинаги са добри и справедливи. И че искат отплата. — Обърна се. — Провалът, ако наказанието не бе отменено, щеше да ни коства година от живота на всяка от нас. Дори не знаехме коя. Можеше да бъде тази година, което би било жестоко. Мал, ти получи нещо, за което си мечтала цял живот. Дадох ти възможност да го усетиш, да вкусиш от него. Но за да намериш ключа, трябваше да го пожертваш. Това ти причини болка.

— Да, изпитах болка.

— А ти, Дейна, едва не загина в битката за своя ключ. Правилата се промениха и можеше да загубиш живота си.

— Оцелях.

— Мислиш ли, че ако се бе случило, боговете щяха да пролеят дори една сълза за теб?

— Роуина и Пит... — понечи да се намеси Малъри.

— За тях е различно. Живеят сред смъртните от хиляди години и в някои отношения самите те са просто пионки като нас. Но онези отвъд Завесата, които ни наблюдават през нея, нима ги е грижа дали ще бъдем щастливи до края на живота си? — Зоуи отново седна. — Как се срещнахме ние трите? Благодарение на какво имахме време да търсим ключовете? Загубихме работата си. Аз се нуждаех от своята, а вие се занимавахте с нещо, което обичахте. Отнеха ни това, за да им бъдем по-полезни, и размахаха пари пред лицата ни, за да подпишем

договора. Може би подбудите им са били безкористни и благородни, но все пак ни манипулираха.

— Права си — съгласи се Дейна. — Няма да споря.

— С парите закупихме тази сграда — продължи Зоуи. — Поехме риск и свършихме доста работа. Ако това, в което я превърнахме, е чудо, ние го сторихме.

Малъри кимна и се отпусна на стола си.

— Довърши.

— Добре. Ти и Флин. Запознахте се, защото е свързан с твоя ключ. Помежду ви пламна любов. Но дори и да не беше така, ти щеше да направиш същия избор горе на тавана. Нямаше да предпочетеш илюзията, колкото и примамлива да е, защото това би означавало да пожертваш души. Зная го, защото те познавам. Дори ако гледаше на Флин просто като на приятел или брат, както аз, би сторила същото.

— Надявам се — отвърна Малъри. — Иска ми се да вярвам.

— Сигурна съм. Ако между вас съществуваше нещо по-повърхностно и мимолетно, щеше да постъпиш по същия начин. Все едно им е дали вие ще бъдете щастливи, важното за тях беше само да успееш.

— Може би си права, но нещата, които преживях и изборите, които направих през онзи месец, бяха част от изграждането на връзката ми с Флин.

— Но вие я изградихте — каза Зоуи. — Джордън се върна във Вали точно в този момент, защото беше свързан с втория етап. Той също бе парче от пъзела. Ти трябваше да изясниш чувствата си към него, Дейна, и това бе най-съществената част. Но можеше да разрешиш проблемите си по друг начин. Можеше да му простиш, да осъзнаеш, че вече не го обичаш, но пазиш съкровени спомени за връзката си с него и да бъдете приятели, а не любовници. Можеше да се откажеш от това, което съществува между вас, и пак да откриеш ключа. Плановете ви за сватба не се дължат на благосклонността на боговете.

— Е, може би е твърде рано да говорим за сватба, но следя мисълта ти. — Дейна вяло поднесе шоколадов бонбон към устните си, докато размишляваше. — Връщаме се към нещо, което ни казаха в самото начало. Ние сме трите ключа. Следователно от нас самите зависи какво ще получим.

— Но те манипулират събитията — добави Зоуи. — Събраха ни и ни поставиха при тези обстоятелства. Бродли рано или късно щеше да се върне във Вали. Тук е домът му и има амбиции за местния клон на компанията. Но нямаше да се запозная с него. Малъри би могла да срещне Флин и другаде, но едва ли аз щях да познавам Бродли Чарлз Вейн IV. Какво е привлякло интереса му към мен за първи път? Портретът. Манипулирали са чувствата му. — Мисълта я накара да потръпне. Очите ѝ гневно засвяткаха, докато дъвчеше парче шоколад. — Зная, че вече не е само това, но появата на по-дълбоки чувства у него е случайност за тях. Трябваше да ни тласнат един към друг, за да тръгнем във върната посока към ключа, или да се отклоним от нея. Зависи чие влияние ще надделее. И да успея, и да се проваля, ролята ми свършва с това, както и неговата. Нима мислите, че ги е грижа за страданието, за болката и загубата, която бих могла да понеса?

У нея напираше гняв и гласът ѝ го издаваше.

— Все едно им е дали нечие сърце ще бъде разбито. Нима не е възможно мъката да се окаже необходима за последната крачка? В напътствията ми се говори за болка и загуба. За кръв — продължи тя. — Няма да бъде неговата. Не бих поела този риск дори за избавлението на три души.

— Зоуи — плахо заговори Малъри, — ако се обичате, нима това не означава, че вече сте избрали посоката си?

— Може би. Или и аз живея с илюзия, която трябва да пожертвам. Има една част от напътствията, която не разбирам напълно. Как да опозная богинята, за да прозра кога да вдигна меча и кога да го оставя? Дали да се боря за това, което желая за себе си, или да се откажа от него за доброто на другите?

— Логични предположения, разумни и уместни въпроси. — Дейна вдигна ръка, преди Малъри да възрази. — Дори да не ни харесват, не бива да ги отхвърляме. Никой не е обещавал, че краят на изпитанието ще бъде розов. Обещаха ни само куп пари.

— Майната им на парите — извика Малъри.

— Искат ми се да кажа: „Пепел ти на езика“, но за съжаление и аз изпитвам същите чувства — отбеляза Дейна. — Зоуи постави уместни въпроси, но пропусна частта, в която става дума за надежда, радост и удовлетворение. Пресичащите се пътеки, които водят една към друга.

— Точно сега, докато седя тук с вас, ми се струва, че съм постигнала радостта и удовлетворението, за които се говори. — Зоуи разпери ръце, сякаш за да обхване всичко, което бяха изградили заедно. — Не пренебрегвам тази част, но трябва да бъда реалистка. Не бива да го забравям, защото почти съм на път да повярвам, че когато всичко свърши и проклетият ключ е в ръката ми, ще имам шанс за... нещо повече.

— Какво следва по-нататък? — попита Дейна.

— Искам и двете да си помислите. Вие сте единствените, които са държали ключа в ръка. Дейна, ти, Джордън и Флин познавате къщата на Брадли почти толкова добре, колкото самият той. Готова съм да приема всяка помощ, която мога да получа. — Изведнъж стана. — Но сега е най-добре да се връщаме на телефоните.

Бе останал съвсем тънък лунен сърп, който се носеше по черното небе. Въпреки че ѝ се искаше вятърът да доведе големи плътни облаци, които да го закрийт, Зоуи не можеше да престане да се взира в чезнещата светлина.

Бе търсила навсякъде. Имаше моменти, в които ѝ се струваше, че пръстите ѝ се плъзгат по лъскавото злато, но не може да види блясъка му и да усети допира му.

Ако не успееше през следващите четиридесет и осем часа, всичко, което бяха преживели Малъри и Дейна, всичко постигнато щеше да се окаже напразно.

Трите дъщери щяха да останат завинаги в кристалните си ковчези с бледи, безизразни лица.

Загърнатата в палтото си, тя седеше на задната тераса и се опитваше да запази последната искрица надежда.

— Тук е. Зная го. Какво пропускам? Нима има нещо, което все още не съм сторила?

— Смъртните — каза Кейн зад нея — вдигат поглед към небето и отправят въпроси как да постъпят и какво да мислят.

Зоуи застина. Ледените му пръсти докоснаха тила ѝ.

— Струва ми се смешно. — Меките му ботуши не издадоха никакъв звук, когато я заобиколи и нехайно се облегна на парапета. Бе

надарен с поразителна красота, но създадена за мрака, за безлунни нощи и зловещи бури. — Ти се провали — тържествувайки заяви той.

— Не бързай. — Студът пропълзя до мозъка на костите ѝ и едва не я накара да затрепери. — Имам още време.

— То изтича, минута след минута. Когато и последната частица от луната изчезне, аз ще имам всичко, а ти нищо.

— Не биваше да идваш тук и да злорадстваш, преди срокът да е изтекъл. — Искаше дръзко да се изправи срещу него, но краката ѝ се бяха подкосили. — Носи лош късмет.

— Само смъртните вярват в късмета, една от многото илюзии, които ги крепят. Вашият вид има нужда от тях. — Той плъзна пръсти по сребърната верижка на медальона си и го разлюля.

— Защо ни мразиш?

— Омразата е чувство. Изпитваш ли чувства към буболечките, които стъпкваш? За мен вие стоите далеч по-ниско.

— Аз не разговарям с буболечките, а ти си дошъл тук.

На лицето му се изписа гняв, който ѝ вдъхна кураж.

— Както казах, струвате ми се смешни. Особено ти, от трите, които Роуина и Пит изпратиха да търсят ключовете. Първата... имаше стил и проникателен ум. Втората — огнен темперамент и интелигентност.

— Те те победиха.

— Така ли? — Презрителният му смях се сля със звъна на медальона. — Не ти ли хрумва, че просто съм решил да се позабавлявам след дългогодишна скука? Ако бях сложил край на битката твърде рано, щях да се лиша от удоволствието да наблюдавам всички ви, докато кроите планове и се поздравявате с успеха си. Тогава не бих изпитал наладата да гледам как се измъчваш сега. Привличаш интереса ми само защото ти липсва интелектът и класата на твоите приятелки. Необразована, отраснала в мизерия. — Раздвижи се и повдигна медальона малко по-високо. — Кажи ми, къде щеше да бъдеш, ако не бе получила онази покана за коктейл в „Уориърс Пийк“? Със сигурност не в тази къща, с този мъж. Мъж, който... когато отшуми плътската страст помежду ви, ще види истинската ти същност. Ще те изостави, както другият. Но вече знаеш това.

Бавното, равномерно поклащане на медальона я замая.

— Ти не знаеш нищо за мен. Както и за него.

— Зная, че си неудачница. Когато се провалиш в търсенето, и другите ще го разберат. Жестоко беше от страна на Роуина и Пит да те въвлекат и да очакват толкова много от теб. Да те свържат с тези хора — продължи той, докато по ръба на терасата запълзяха сини облаци. — Толкова по-пълноценни личности от теб. Жестоко беше да ти позволят да вкусиш от хубавия живот, защото през остатъка от дните си само ще жадуваш за него.

— Приятелите ми...

— Приятелство? Още една човешка заблуда, също като късмета. Те ще те изоставят, когато се провалиш, а провалът ти е неизбежен. Никога не е било писано ръка като твоята да завърти ключа. — Приближаваше се с бавни стъпки, медальонът му продължаваше да се люлее и проблясва, а гласът му звучеше успокояващо. — Изпитвам съжаление към теб. Достатъчно, за да ти предложи компенсация. Кое от нещата, които Роуина и Пит така нехайно подхвърлиха в ръцете ти, би искала да задържиш? Жалкия си бизнес, къщата, мъжа? Избери едно и ще ти го дам.

Той я хипнотизираше. Зоуи усещаше, че изпада в унес, докато мъглата пропълзява по кожата ѝ. Толкова вледеняващо студена. Лесно бе да приеме някое от примамливите му предложения. Ръцете ѝ бяха вкочанени, но успя да ги свие в юмруци и да ги стисне така силно, че ноктите се впиха в дланите ѝ. Напрегна цялата си воля и отмести поглед от медальона към лицето му.

— Ти си лъжец. — От гърдите ѝ се изтръгна стон, когато застана здраво на краката си. — Лъжец и измамник.

Тласна я назад. Сякаш невидима ледена ръка се стовари върху лицето ѝ. Без да мисли, завладяна от гнева си, скочи към него и заби ноктите си в кожата му.

Зоуи долови шока. За миг в очите му проблесна искрено изумление. От раните, които му бе нанесла, бликна кръв. Силен порив на вятъра я прикова към стената на къщата и я обгърна вихрушка от ледени кристали, черни като оникс.

Той стоеше срещу нея с развята черна пелерина и окървавено лице.

— Мога да те убия само с една мисъл.

„Не, не може. Иначе досега щеше да го стори. Лъже — трескаво си повтаряше тя. — Но е жесток и може да ме нарани.“

Болката вече раздираше гърдите ѝ.

— Връщай се обратно в ада! — изкрещя Зоуи. — Тук не си добре дошъл.

— Когато изпитанието ти свърши, ще загубиш всичко. Ще добавя и твоята душа към трофеите си.

Сякаш с внезапно щракване на ключ, вятърът утихна и тя политна напред, падна на колене и затрепери.

Загледа се в горите срещу терасата и напрегна сили да проясни мислите си. Когато вдигна глава, забеляза, че не е вечер, а спокойна, мъглива утрин. Сред ефирната омара, край гората стоеше елен със златна козина. От медальона на шията му струеше огнена светлина, а очите му бяха искрящо сини.

Мъглата се стъсти, сякаш се спуснаха плътни завеси и когато отново се отдръпнаха, еленът бе изчезнал.

— Това не е краят — каза си тя на глас, за да си вдъхне увереност.

Кейн я бе примамил отвъд времето и я бе накарал да загуби ценни часове, но краят все още не бе настъпил.

Когато се изправи, видя по ръцете си кръв.

Неговата кръв.

— Нараних го. Нараних кучия син.

По страните ѝ потекоха сълзи, докато залитайки вървеше към къщата. Погледът ѝ се премрежи. Стори ѝ се, че чува нечий вик, заплашително ръмжение и затръшване на врата. Формите и цветовете се сляха в безкраен, непроницаем мрак.

Мъглата, която се стелеше по терасата, достигна и до спалнята на Брад. Обгърна го и го накара да потръпне от студ в съня си. Търсейки топлина, протегна ръце към Зоуи.

Но бе сам.

Цареше пълен мрак. В гората се носеше мирис на гнила шума и свиреше вятър. Не виждаше пътека, а само злокобните силуети на дърветата, разкривени и заплашително надвиснали над него. Тръните на дивите храсти разкъсваха плътта му като остри зъби.

Усещаше мириса на собствената си кръв и пот, избила от паника. Някой го дебнеше. Долови коварно движение в храсталака.

„Не просто дебне — помисли си той, докато си проправяше път, — играе си с мен.“

Преследвачът му искаше да всее мъчителен страх у него и да отнеме живота му. Трябваше да се измъкне, преди онзи, който вървеше по петите му, да се отегчи от играта и да го разкъса.

„Спасявай се — шепнеше нечий глас в съзнанието му. — Това не е твоя битка. Върви си у дома.“

Разбира се. Това бе отговорът. Трябваше да се прибере у дома. Замаян и загубил ориентация, тръгна към слабата светлина, която виждаше. Ръмженето на хищника зад гърба му го накара да побегне натам.

Светлината идваше от врата и той въздъхна с облекчение, докато се приближаваше към нея. Щеше да успее. Трябваше да успее. Рязко я отвори и в този миг дъхът на съществото, което го настигаше, докосна тила му.

Ярко сияние раздра мрака. Появиха се цветове и движения. Брад се озова на прага на офиса си в Ню Йорк, задъхан от тичане. Кръвта от изранените му ръце капеше по дъбовия паркет.

През големия трикрилен прозорец се виждаше небето, а високите лъскави здания блестяха на утринното слънце.

Влезе млада блондинка с шикозен черен тоалет и лъчезарна усмивка.

— Добре дошли отново, господин Вейн.

— Да. — Едва помръдваше устните си. — Благодаря.

Майкъл, помощникът му, се втурна да му помогне.

Носеше червени тиранти върху синя риза и държеше голям бележник.

— Графикът ви за днес е готов, господин Вейн. Кафето е на бюрото ви. Време е да започваме.

— Трябва... — Усети мириса на кафето и афтършейва на Майкъл. Чу звън на телефон. Объркан, повдигна ръка и от раната на дланта му потече кръв. — Пострадах.

— О, ще се погрижим за вас. Само влезте.

— Не. — Брад се олюля. Усещаше гадене, а по лицето му се стичаше пот от усилие. — Не мога. — Подпря се на касата на вратата и извърна глава назад към мрака. — Това не е истина. Поредната шибана...

Гласът му секна, щом чу писъка на Зоуи.

Завъртя се и побягна обратно.

— Там ще загинете! — извика Майкъл след него секунди преди вратата да се затръшне с трясък, който отекна като изстрел.

Брад се втурна в мрака, викайки Зоуи. Докато се провираше през тръните, не виждаше нищо, освен непроницаем черен воал.

Не можеше да я открие, никога нямаше да стигне до нея. А това, което се спотайваше в мрака, щеше да убие и двамата, защото той я бе изоставил.

„Тя иска само парите ти. Търси богат баща за копелето си.“

— Отвратителни брътвежи.

Изтощен и измъчен, Брад падна на колене. Бе допуснал да го омотаят в мрежа, бе повярвал на лъжи.

Трябваше да сложи край.

Тръсна глава назад и стисна юмруци.

— Това е измама. То не се случва. Аз съм у дома, по дяволите, и тя е до мен.

Събуди се задъхан, докато последните пипала на мъглата се оттегляха, а Мо стоеше до леглото му и ръмжеше като вълк.

— Всичко е наред, приятел. Господи. — Все още разтреперан, протегна ръка към кучето, но усети болка. Обърна дланта си и видя кръвта, която течеше от дълбоките рани от тръни по нея. — Е, все пак нещо се оказва истинско.

С дълга въздишка, зарови окървавената ръка в косите си. В следващия миг скочи. „Зоуи.“ Щом кръвта бе истинска, може би и нейният писък не бе илюзия.

Хукна към спалнята ѝ и отвори вратата. На утринната светлина видя леглото ѝ застлано. Явно не бе спала там. Обзет от паника, надникна в стаята на Саймън и въздъхна от облекчение, когато се увери, че момчето спи спокойно, прегърнало кученцето.

— Стой при него — нареди той на Мо. — Не мърдай от тук.

Изтича надолу по стълбите да потърси Зоуи. Отново извика името ѝ и влезе в голямата приемна тъкмо навреме, за да ѝ предложи опора, докато влиза залитайки от терасата.

Когато отвори очи, Зоуи видя лицето на Брад — бледо, със сплъстени около него коси.

— Трябва да те подстрижа — промърмори тя.

— Господи, Зоуи. — Той сграбчи ръката ѝ. — Какво правеше навън? Какво се случи? Не, не говори. — Преодоля ужаса, който го бе завладял. — Не ставай. Ще ти донеса вода.

Брад забърза към кухнята, наля чаша и се подпря на плота, докато се опитваше да успокои пулса си. Няколко пъти бавно вдиша и издиша, изми кръвта от ръцете си и се върна при нея с чашата вода.

Бе изправила гръб и страните ѝ бяха възвърнали руменината си. Не бе виждал човек да пребледнява колкото Зоуи, когато едва не се бе строполила на прага.

— Спокойно — нареди той. — Отпивай бавно.

Кимна, въпреки че гърлото ѝ изгаряше от жажда и бе трудно да се вслуша в думите му.

— Добре съм.

— Не си. — Искаше му се да крещи, но се владееше. — Припадна. Имаш синина на лицето и кръв по ръцете. Никак не си добре, по дяволите.

„Удивително е как успява“, помисли си тя.

Без да повишава тон, Брад умееше да внушава авторитет и да налага волята си.

— Кръвта не е моя. Негова е. — Увереността ѝ се върна веднага щом я видя отново и си спомни какво бе сторила. — Одрах проклетата му кожа. Имам силни, здрави нокти и разкъсах бузите му. Почувствах се страхотно. — Подаде празната чаша на Брад и за утеха и на двамата го целуна по бузата. — Съжалявам, че те изплаших. Бях... О! — ужасено извика тя и хвана ръката му. — Целият си в драскотини и рани.

— Имах малко приключение в гората, докато ти си била... бог знае къде.

— Нападнал е и двама ни — тихо каза Зоуи. — Но сега сме тук заедно, нали? — Повдигна ранената му ръка към устните си. — Да почистим тези рани и ще ми разкажеш какво ти се случи. И аз ще ти опиша своето преमेждие, но първо искам да знаеш нещо. — Обхвана лицето му с длани и го погледна в очите. — Искам да знаеш, че всичко

ще бъде наред. Да отидем в кухнята, за да измия ръцете си, да превържа твоите и да направя кафе.

Пое си дълбоко дъх и се изправи. Изпита гордост, когато усети, че стои стабилно на краката си. И умът ѝ е бистър.

— Ще поговорим, докато върша работата си.

— Каква работа?

— Трябва да приготвя пълнена пуйка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не зная как можеш да бъдеш толкова спокойна.

Малъри миеше пресни боровинки на чешмата в кухнята.

— О, не за първи път пълня пуйка.

Зоуи извърна глава и ѝ се усмихна, преди отново да се залови с гарнитурата.

— И аз не зная как може да остроумничи в такъв момент — отбеляза Дейна и смръщи вежди при вида на купчината картофи за белене. — След схватка със зъл магьосник и припадък нашата Зоуи е в състояние да готви за цяла армия и дори изглежда в страхотно настроение.

— Днес е Денят на благодарността.

— Това ме подсеща да повдигна въпроса... — Дейна намръщено погледна малкия нож в ръката си. — Защо ние трите вършим всичката работа тук, докато мъжете се излежават като господари?

— Искях да останем насаме за малко — отвърна Зоуи. — Това беше най-простият начин.

Дейна остави поредния обелен картоф.

— Щом казваш.

— А и зоркият поглед на Бradли ме изнервя.

— Има право да се безпокои за теб, след като си припаднала в ръцете му — изтъкна Малъри.

— Не го упреквам. Интересно е, че точно в онзи момент дотича и ме хвана. Не мислите ли? Романтично, но и странно. Спеше на горния етаж, а аз бях навън... бог знае колко дълго. Часове. Сториха ми се минути, но бяха часове. — Хвърли поглед към вратата, за да се увери, че никой не наднича. — Оказа се, че не е бил просто заспал. Тичал е през гората в съня си, преследван от Кейн, и целите му ръце са в рани. Опитал се е да го върне в Ню Йорк, където цари ред и всичко е нормално.

— Но не е успял. — Малъри остави гевгира с боровинките в мивката. — Когато е застанал на прага, той е направил избор.

— Да, както и аз, когато издрах лицето на Кейн. Заради тези решения и двамата сме толкова доволни днес.

— Жалко, че не бях тук да те видя. — Дейна взе следващия картоф. — Единственото, за което съжалявам.

— Беше страхотно — увери я Зоуи. — Не си спомням нещо друго да ме е карало да се чувствам толкова силна. Както и да е, накрая Бродли слезе тъкмо навреме, за да ме хване миг преди да падна по очи на пода. — Ножът на Зоуи изтрака върху плота. — Кейн се е опитал да го задържи в капана на онази илюзия.

— Не е искал да се сблъска с мъж, докато тормози горкото момиче.

— Мисля, че целта му е била да бъда сама срещу него, когато се опитва да ми внуши, че съм неудачница.

— Струва ми се, че не я е постигнал.

— Признавам, че напипа слабото ми място. Но не е първият, успял да го открие, и вече съм се научила да се защитавам. Направи го, защото се страхува, че съм близо до ключа. Знае, че мога да го победя. Затова първо използва моята неувереност и чувствата ми, а после се опита да ме подкупи. Не се получи и това здравата го ядоса.

— Очевидно. — Малъри се приближи и леко докосна синината на лицето ѝ. — Ударил те е доста силно.

— Може би, но той определено изглежда по-зле. — Зоуи гордо вдигна глава. — Още миг и щях да го сритам в топките. Ако има такива. Нараних го, а Бродли го победи. Тръгна си с подвита опашка. Днес е щастливият ми ден. — Срећна погледа на Малъри и въздъхна. — Зная. Не ми остава много време. Искан ми се да фуча като обезумяла из тази къща и да обърна всичко наопаки, докато не намеря ключа. Но това не е отговорът. Не зная какъв е, но не е този. Ще приготвя хубава празнична вечеря за всички ви, защото мястото ми на Деня на благодарността е сред вас. Безкрайно благодарна съм, че ви срещнах.

Дейна остави ножа за белене.

— Все пак и той те е ядосал.

— Може би — призна Зоуи. — Засегна ме там, където боли най-много. Бедното момиче Зоуи Маккорт, забременяло от първия младеж, който ѝ се е усмихнал. Напуснала училище, за да спестява пари за памперсите на бебето, което ще отглежда сама. Как може да си

въобразява, че ще постигне нещо значимо? — Сложи картофите в тенджера. — Убедена съм, че мога. Да пийнем вино.

— Ето че си дойдохме на думата.

Дейна се спогледа с Малъри зад гърба ѝ, но извади бутилка „Пино Гриджо“.

— Има и друго, което съм твърдо решена да сторя днес, освен да приготвим и изядем заедно вечерята. Нещо, което трябва да споделя, но след като го обмисля. — Сложи чашите на масата и озадачено наклони глава, когато погледна през прозореца и видя Брад и Саймън да вървят по една от криволическите пътеки между храстите в градината към гората. — Какво правят там, за бога?

Дейна сложи ръка на рамото ѝ, когато се наведе да налее виното.

— Мога да ти кажа какво не правят. Не белят картофи.

— Какво носи той? — Зоуи вяло повдигна чашата си и се вгледа в тях от по-удобен ъгъл. Синът ѝ танцуваше около Брад, а кучетата тичаха напред-назад в очакване на игра. — Прилича на... Господи.

Бе смаяна, когато Брад закачи хранилката за птици на един от красивите декоративни храсти и повдигна Саймън, за да сипе семена в отвора.

— Господи — повтори тя.

Като насън остави чашата и тръгна към вратата. Излезе навън.

— Какво я прихвана? — запита се Дейна.

— Нямам представа. — Малъри едва не заби нос в стъклото на прозореца и се усмихна. — Какво е това? Закачат някакъв ботуш на клон.

Зоуи не се сети да вземе яке, но не усещаше бруления вятър. Смехът на Саймън, който играеше с кучетата, стопляше сърцето ѝ и сякаш разсейваше студа.

Брад бе застанал на пътеката с ръце в джобовете и усмихнато гледаше хранилката. Когато чу стъпките ѝ, той се обърна и я поздрави.

— Какво мислиш?

Бе помогнала на Саймън да превърне лъскавия червен каубойски ботуш в хранилка за птици. Бе направлявала ръката му, докато изрязваше отвор в кожата, и бе гледала как измерва парчетата шперплат за малкия наклонен покрив.

Помнеше колко бе горд с творението си и доволен, че никой друг в класа няма да има като неговата хранилка. Беше ѝ казал, че ще я

закачат в задния двор у дома, когато получи оценка и си я вземе обратно.

„У дома“, помисли си тя.

— Саймън ти я е подарил? — плахо попита Зоуи.

— Да. Получил е „отличен“.

— Да, зная.

— Решихме... Защо си излязла без палто? — С въздишка на раздразнение, Брад свали якето си и я накара да пъхне ръцете си в меките кожени ръкави.

— Видях ви през прозореца на кухнята. Видях те да закачаш това нещо в красивата градина зад красивата си къща.

— Добре. — Явно озадачен, той сви рамене. — Е, и?

— Подарил ти е хранилката си за птици, а ти я закачи. — В гърлото ѝ напиреха сълзи. — Брадли, сигурно е най-смешното нещо, което си виждал в живота си. Стар ботуш с дупка. Ще го виждаш винаги, когато погледнеш през прозореца, както и всеки, който дойде в дома ти.

— Това е идеята. — Отдръпна се назад и лицето му засия. — Страхотна гледка.

— Брадли, ще те попитам нещо. Тази сутрин след онова, което се случи, реших, че трябва да го изрека. Но исках първо да поговоря със Саймън и... — Отново погледна хранилката и се усмихна. — Очевидно няма нужда да му обяснявам. Той вече е направил избора си.

— Какво искаш да ме попиташ?

Брад протегна ръка и леко побутна ботуша, за да му се порадва, докато се люлее.

— Да ти предложи да се ожениш за мен. — Смелостта ѝ се изпари, когато той отпусна ръка и втренчи поглед в нея. Но Зоуи хвана ръката му и я притисна между дланите си. — Щях да изчакам, докато изпитанието свърши и го обсъдя със Саймън... и докато престана да се боя какво ще стане, ако ти отправя това предложение. Но сега мисля, че беше грешка да отлагам и да не разкривам чувствата си към теб. Толкова те обичам, че се боях да го призная пред себе си и пред теб. Дори да се доверя на Саймън. Господи, защо не кажеш нещо, за да престана да бърборя несвързано...

— Е... Успя да ме изненадаш. Почакай.

Каквато и реакция да бе очаквала, определено не бе да се отдалечи и да повика Саймън при себе си. Страните ѝ пламнаха, а цялото ѝ тяло изтръпна, сякаш от студ. Не бе сигурна дали изпитва ужас, болка или гняв. Загърна се в якето му, когато го видя да прошепва нещо в ухото на сина ѝ.

Не чу думите му, но в отговор Саймън бързо кимна и с радостен вик се втурна към къщата.

Брад пхна палци в джобовете на панталона си и се върна при нея. Изражението му бе спокойно и приветливо.

— Да видим, докъде бяхме стигнали? Ти ми предложи брак, защото закачих в градината си хранилката, която Саймън ми подари.

— Да. Не. За бога, Брадли, не ме изкарвай пълна глупачка. Освен на мен, Саймън е правил подаръци единствено на семейство Хенсън, които за него са като баба и дядо. Подарил ти я е, защото те обича, и си помислих... Ти я закачи.

— Случайно ми харесва. — Брад се усмихна глуповато и потупа с пръсти червения кожен ботуш. — Струва ми се, че за съжаление ти не оценяваш художествената стойност на изделието. Въпреки това...

— Не ми говори за художествена стойност. Ще ти кажа нещо, Брадли Чарлз Вейн IV. Ако не си готов да докажеш искреността на думите си, че си влюбен в мен, явно не знаеш с кого си имаш работа.

Той стоеше срещу нея и я гледаше, широко усмихнат.

— Така ли?

— За мен бракът не е шега работа. Това очаквам от мъжа, когото обичам и който твърди, че изпитва същите чувства към мен. Синът ми заслужава баща, а не просто мъж, който поддържа неангажираща връзка с майка му. Не би било достатъчно за никого от двама ни.

Брад кимна.

— Вече всичко ми е ясно.

— Донесох го! Донесох го! — Саймън излетя като куршум от къщата. — Беше точно където...

Замълча, щом срещна предупредителния поглед на Брад, но раменете му се тресяха от смях.

— Искам да узная какво толкова смешно има.

— Малка мъжка тайна между мен и Саймън — отвърна Брад и с ловко движение грабна кутийката от ръката на момчето. — Преди известно време си поговорихме по един въпрос и...

— Ти каза, че трябва да почакаш, докато... — Отново доловил укора в очите на Брад, Саймън нервно затътри крак по пътеката. — Добре, добре, побързай.

— Споразумяхме се — продължи Брад. — След като изяснихме въпросите, поставени и от двете страни, реших, че е редно да му покажа това, за да бъде сигурен в намеренията ми.

Брад повдигна капака на кутийката.

— Бил е на баба му и... Господи, нищо ли не мога да кажа? — промърмори момчето, когато Брад му даде знак да замълчи.

— Първо да чуем какво ще каже майка ти.

Зоуи прикова поглед в пръстена, сякаш съзерцаваше звездите. Бе изящен, лъскав и красив. Остана безмълвна и само завъртя глава.

— Преди малко беше доста словоохотлива — отбеляза Брад. — Каза, че очакваш да удържа на думата си. Но може би трябва да започна с отговора на въпроса ти. Да. — Извади пръстена от кутийката. — Категорично да. Ще стана твой съпруг и ще те обичам през всеки ден до края на живота си.

— Сложи го на пръста й — подкани го Саймън. — Трябва да го сложиш, а после да я целунеш.

— Зная какъв е редът.

— Вие двамата... вече сте разговаряли за това? — промълви Зоуи.

— Точно така. Когато едно момче приема някого за свой баща, има неща, които трябва да знае. — Погледите, които размениха Брад и Саймън, накараха сърцето й да се разтупти още по-силно. — А мъжът, който приема син, трябва да ги каже.

— Мъжка работа — каза Саймън. — Няма да разбереш.

— Аха. — Смехът разсея напиралите сълзи. — Е, добре.

— Зоуи? Дай ми ръката си.

Погледна Брад право в очите.

— Той е най-ценното, което имам на света. — Сложи дясната си ръка на рамото на Саймън и подаде лявата. — От днес и двамата ти принадлежим.

— Както и аз на вас.

Усети топлина, когато пръстенът се плъзна по кожата й и прилепна плътно.

— По мярка е. Прекрасен е. Никога не съм виждала нещо толкова красиво.

— Аз съм виждал.

Без да откъсне поглед от очите ѝ, Брад я целуна.

— Мога ли вече да те наричам „татко“? — Саймън го задърпа за ръкава. — Или трябва да изчакам?

Когато той повдигна сина ѝ и го прегърна, сърцето ѝ вече преливаше от радост.

— Не е нужно. — Със свободната си ръка Брад притегли и нея в прегръдката си. — Няма какво да чакаме.

До тях достигнаха одобрителни възгласи откъм терасата и Зоуи погледна натам. Приятелите им бяха излезли навън и ръкопляскаха.

— Казах им — призна Саймън. — Когато влязох да взема пръстена.

— Елате тук! — извика Дейна, свила ръце пред устните си като фуния. — Трябва да отворим шампанско.

— Искам да видя как гръмва.

Саймън се измъкна и хукна към тях.

Всичко пред погледа на Зоуи засия, сякаш е от злато. С ръка, здраво стисната в тази на Брад, направи първата крачка към къщата.

Саймън скочи на терасата. Кутрето се препъваше и се търкаляше зад него, а Мо обикаляше в кръг. Флин приятелски смушка Джордън с лакът. Малъри обгърна талията на Дейна.

Зоуи усети топлината на ръката на Брад, когато пръстите им се преплетоха. Това бе мигът на прозрението.

— О! О, разбира се. Толкова е просто. — Увереността я изпълни със светлина, ярка като златистото сияние, което струеше от всичко около нея. Завъртя се и се притисна към него със смях, който бе израз на искрена радост. — Толкова свършено и същевременно невероятно просто. Да побързаме.

Затича се и го повлече след себе си по пътеката. Това бе посоката, избрана от самата нея и от детето ѝ. Пътят на промяната, който водеше до новия им дом.

— Ключът. — По миглите ѝ заблестяха сълзи, но все още се смееше, докато пристъпваше по стъпалата заедно с мъжа, когото обичаше, и сина си. Със своето семейство. — Зная къде е.

Стискайки ръката на Брад, продължи към вратата на кухнята. Онази, през която влизаха обитателите на къщата и най-близките им приятели. Неофициалният вход, който никога вече нямаше да бъде заключен за нея.

Прилекна и повдигна изтривалката. Върху лакираните дъски под нея блестеше златният ключ.

— Добре дошли у дома — тихо каза тя и го взе. — Тази къща е моят дом, нали? — С ключа върху разтворената си длан, Зоуи се обърна към Брад. — Трябваше да повярвам, да го очаквам и да го приема. Всичко. Снощи застанах срещу Кейн. Чувствах се отчаяна, изплашена и уморена, но събрах сили да се боря. Не ме накара да се откажа. Успях, защото се борих за това. Както и за теб, и за себе си. — Стисна ключа в шепата си. — Победихме го.

Изведнъж засвири вятър, толкова силен, че помете всичко на терасата и я повали по гръб. Сред свистенето му чу викове и трошене на стъкла.

Претърколи се и видя приятелите си да лежат на площадката. Брад закриваше Саймън с тялото си, за да го предпази от летящи парчета стъкло. Синята мъгла пълзеше по земята към тях.

Ключът пулсираше в ръката ѝ като сърце.

Знаеше, че Кейн е готов да убие всеки, който му попречи да достигне до него. Нищо не би го възпряло да унищожи всички. Запълзя по корем към Брад и Саймън.

— Ранен ли е? Пострада ли, скъпи?

— Мамо!

— Добре е! — извика Брад. — Влез вътре. Влез в къщата.

„Моят дом“, помисли си тя.

За нищо на света нямаше да допусне злодея в дома си. Нямаше да му позволи да докосне нищо нейно. Пъхна ключа в ръката на Брад и затвори шепата му.

— Пази ги. Повикайте Роуина. Дейна и Малъри могат да я повикат.

„Ако им дам шанс“, каза си Зоуи, напрегна сили и се плъзна надолу по стъпалата. Продължаваше да стиска шепа, сякаш държи в нея нещо ценно. Без да обръща внимание на виковете зад себе си, тя се изправи и ниско приведена, за да устои на вятъра, побягна към гората.

Щеше да отвлече вниманието му и да спечели време. Докато мисли, че ключът е у нея, нямаше да закача приятелите ѝ. Те вече не представляваха заплаха за него.

„Буболечки“, напомни си Зоуи и обви ръце около ствола на едно дърво, за да запази равновесие.

Не би губил време да ги избива.

Войната щеше да свърши едва когато завърти ключа. Последната битка бе нейна.

Мъглата се сгъстяваше около краката ѝ толкова студена, че едва не я накара да рита и крещи. Отново падна на колене и неприятен мирис изпълни устата и дробовите ѝ. Сдържайки дъха си, с мъка се изправи и продължи да тича.

Вятърът вече не бе така силен, но режещият студ проникваше през коженото яке на Брад и пуловера ѝ и пронизваше плътта ѝ. Заваля сняг на едри, сивкави парцали.

Опитваше се да я върне към първата илюзия. Притисна ръка към корема си, почти очаквайки да усети тежестта на бебето. Но почувства само трепването на стегнатите си мускули.

„Кейн си играе с мен“, реши тя.

Подхранваше егото си. Забавляваше се. Явно бе сигурен, че всеки момент може да нанесе удар, да ѝ отнеме ключа и да излезе победител.

Загубила ориентация, Зоуи пристъпваше по снега и се молеше да не се движи в кръг и да не се озове отново до къщата. Те имаха нужда от време. Бе намерила ключа. Ако успееш да стигнат до ковчежето с душите, Саймън щеше да го завърти. Щом бе част от нея, би трябвало да може. Той бе нейна плът и кръв. Част от душата ѝ.

Щом щракне ключалката, всички щяха да бъдат в безопасност. Само трябваше да отклонява вниманието на Кейн от другите, докато това стане.

Черна светкавица разкъса небето и пред краката ѝ се заби огнена стрела. Политна назад с вик и присви ноздри, когато димът достигна до тях.

Отново се изправи. Той стоеше срещу нея и черното му наметало се вееше на сантиметри от мръсния сняг.

— Накрая се оказваш страхливка. — На бузата му все още имаше белези от ноктите ѝ. — Изостави детето си, приятелите и

любимия си и бягаш като заек, за да спасиш собствената си кожа.

Даде воля на сълзите си. Искаше да ги види и да ги сметне за проява на слабост. Стисна по-здраво юмрук зад гърба си, сякаш крие нещо.

— Не ме наранявай.

— Преди няколко часа ти предложих това, което желае сърцето ти. Как ми се отплащаш?

— Изплаши ме.

Имаше нужда от оръжие, но не смееше да откъсне поглед от лицето му, за да потърси нещо подходящо.

— Щом се страхуваш, моли за пощада. Може би ще се смиля над теб.

— Ще направя всичко, което пожелаеш. Само ме остави на мира.

— Дай ми ключа доброволно. Ела и го сложи в ръката ми.

„Доброволно“, помисли си тя.

Това бе номерът. Не можеше да ѝ го отнеме по друг начин, дори сега.

— Ако ти го дам, ще ме убиеш.

— Ако се противиш... — не доизрече заплахата си. — Но ако ми го дадеш по своя воля, ще пощадя душата ти. Знаеш ли какво е да живееш без душа? Да лежиш застинала и празна хилядолетия наред, докато... същността ти е пленена и безпомощна? Нима ще поемеш този риск заради някого, който няма нищо общо с теб?

Зоуи пристъпи напред, сякаш е признала поражението си.

— Роуина и Пит казаха, че нямаш право да проливаш кръв, а ти го направи.

— Моята сила превъзхожда тяхната. Никой не е по-могъщ от мен. — В зениците му проблеснаха разноцветни светлини, когато тя направи следващата крачка. — Кралят е слаб и глупав почти колкото смъртен в скръбта и болката си. Войната е почти спечелена. Днес ще настъпи краят ѝ и аз ще властвам. Всички, които се опълчиха срещу мен и се опитаха да ме спрат, ще си платят скъпо. Моят свят отново ще бъде единен.

— Черпиш сила от болката на другите. И от скръбта им. Това ли е душата ти?

— Умна си за смъртна — призна той. — Мракът винаги надделява над светлината. Избирам неговата сила и докато онези,

които се стремят да съхранят светлината, са увлечени в политика, дипломация и водене на битки по правилата, аз използвам мрака. Затова съм тук и постъпвам както желая, за да постигна целите си. Малка пречка като теб или тях не ще ме спре. А сега — ключа!

— Няма да го получиш.

Доловила напирания в него гняв, Зоуи инстинктивно се подготви да избегне удара на вдигнатата му ръка.

През завесата от снежинки изскочи Брад. Проблесна нож, чието острие се заби, но тя не видя къде. Хвърли се напред, но политна обратно, когато Брад бе тласнат към нея.

— Как смееш?

На черния плащ на Кейн се появи петно от кръв.

Брад застана пред Зоуи.

— А ти? — извика той в отговор. — Ще се осмелиш ли да се биеш с мъж, или нападаш само жени?

Завъртя ножа в ръката си.

— Или само смъртни — каза Пит, който пристъпваше към тях в снега. — Ще застанеш ли срещу равностоен противник, Кейн, сила срещу сила, бог срещу бог?

— С удоволствие.

— Назад — нареди Пит на Роуина, когато понечи да застане до него.

— Да. — Кейн вдигна ръка. — Назад.

Въздухът се раздвижи като вълна, която издигна Зоуи и я накара да загуби равновесие. Падна по гръб до реката. Превъзмогна болката, обърна се и видя Брад на няколко крачки разстояние с разкъравени устни. Пълзеше към ножа, който бе излетял от ръката му.

Придържайки ударената си ръка, тя застана на колене. Роуина лежеше неподвижна върху сивия сняг, може би мъртва. Каквато и сила да бе използвал Кейн, явно бе насочена срещу нея.

Пит все още бе на крака и се сражаваше, макар и покрит с рани. Прехвърчаха искри от сблъсъка на свръхестествени сили, които пронизително изсвистяха и оставяха огнени дири.

— Стой долу — нареди Брад, изплю кръв и грабна ножа. Втурна се към Кейн, но стената от сняг и мъгла го отблъсна. — Тръгвай към „Пийк“! — изкрещя той на Зоуи. — Завърти ключа.

— Няма време.

„Мракът надделява над светлината“, спомни си тя, докато пълзеше към Роуина.

Усещаше тежестта му, насладата му от предвкушането на победата. С треперещи пръсти обхвана китката на Роуина. Бе студена, но имаше пулс.

„И боговете дишат — помисли си Зоуи. — Но и умират.“

Стисна ръката ѝ и погледна към Пит, който падна на едно коляно, завъртя се и на косъм избегна смъртоносен удар.

— Помогни ми — промълви Зоуи. — Помогни ми да го спра.

Повдигна главата на Роуина от снега и я разтърси, докато Брад се бореше да проникне през стената.

Ако успееше да свести Роуина, нейната сила щеше да се слее с тази на Пит и да спечелят битката. Не желаше да използва снега, създаден от Кейн, и затова се довлече до реката да загребе вода. На повърхността се откри отражението на младата жена воин с нейното лице.

— Помогни ми — каза тя отново и потопа ръка във водата.

Когато я извади, държеше в нея меч.

Сребърното острие проблесна на слабата светлина и звънът му се сля със свиренето на вятъра. Излъчваше сила, чиста като водата.

Зоуи стисна дръжката с две ръце и се изправи. Втурна се напред с вдигнат меч. От гърлото ѝ се изтръгна боен вик, сякаш не бе нейният глас. Накара Кейн рязко да се обърне.

Раздра стената с меча и премина през нея. Проблесна ореол от светлина, като при късо съединение. В главата ѝ звучаха хиляди писъци, а кожата ѝ пареше. Когато Кейн замахна да нанесе удар, заби острието право в сърцето му.

Земята се надигна под краката ѝ. Раменете ѝ потръпнаха от внезапния студ. Проследи промените в изражението му — ярост, изумление и дори страх. Цветът на очите му стана искрящо червен, кожата му провисна, бузите му хлътнаха и илюзорната му красота напълно изчезна.

Косите му посивяха и се превърнаха в редки, проскубани кичури, а устните му изтъняха и оголиха зъби, остри като саби.

Въпреки че залиташе от напрежение, Зоуи здраво задържа меча в ръката си, когато той падна. Задъхана, застана надвесена над него и видя смъртта на един бог.

Мъглата го погълна, или той нея, докато не остана нищо друго, освен сянката му върху снега, който изведнъж се стопи. Тя се подпря на меча, забит в пръстта.

— Добре се биеш, мамче — промълви Пит с треперещ от болка глас, коленичи пред нея и целуна ръката ѝ. — Дълга ти повече от живота си.

— Роуина... Зле е.

— Ще се погрижа за нея. — С очевидно усилие, Пит се изправи и се усмихна, когато Зоуи му подаде меча. — Принадлежи на теб — каза той и приклепна до любимата си.

— Зоуи. — С кръв и следи от дим по лицето, Брад се приближи, докосна косите и страните ѝ и със сподавен вик я прегърна. — Зоуи.

— Добре съм. Ти си ранен. Боли ли те? Саймън.

Притисна я по-силно и спря опита ѝ да се отскубне.

— В безопасност е, уверявам те. Погрижих се за него, преди да дойда. Имай ми доверие.

Зоуи остави меча да падне от ръцете ѝ и отвърна на прегръдката му.

— Вярвам ти с цялото си сърце.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Плановете ѝ за големия американски празник бяха други, но сега ѝ се струваше уместно да го отпразнуват в „Уориърс Пийк“. Подробностите по превозването на всичко и довършването на приготовленията ѝ помогнаха да се успокои. Бе очаквала първата точка в дневния ред да бъде завъртането на ключа, но Роуина имаше други идеи.

— Това е важен ритуал за теб и приятелите ти. — Подреждаше съдове на масата в голямата трапезария. — Трябва да бъде тържествен.

— Ще си устроим истинско пиршество — отбеляза Зоуи. Не можа да се сдържи и погали косите ѝ. — Не е нужно да правиш това. Все още изглеждаш малко бледа. Ще се справим и без твоя помощ. Защо не легнеш да си починеш?

— Искам да участвам в подготовката. — Роуина замислено прокара пръст по ръба на една чиния. — Имам нужда от време да се опомня и трябва да бъда заета с нещо, докато овладее мислите си. Сигурна съм, че разбираш.

— Да, напълно.

Изненадана и трогната, Зоуи потърка ръката ѝ, когато се наведе към нея.

— За миг помислих, че всичко е загубено. Яростта и омразата му вдъхваха такава сила. Не бях подготвена да се сблъскам с нея. Може би не е било възможно да се подготвя. Всичко, което зная, всичките ми способности... не бяха достатъчни, за да го спра. Дори Пит би могъл да загуби.

— Все пак ние победихме.

— Получих урок по скромност.

— Роуина, тя ми даде своя меч. Как стана това?

— Както аз подцених силата на Кейн, така и той е подценил силата на краля. Мъдростта и търпението му. Кралят ти даде меч на Кайна чрез образа ѝ. — Роуина продължи да подрежда масата. — Вече ми е позволено да видя това. Зная какво става в моя свят. Войната там

никога не е преставала. Кейн е черпил мощ, докато ние търсехме избраниците тук. Съюзил се е със силите на мрака, продал е собствената си душа за власт и последователите му са използвали интриги, за да карат краля и верните му воини да мислят само за съхраняването на крехкия баланс отвъд Завесата.

С все още малко сковани движения, заобиколи масата.

— Много е загубено, откакто ни изпратиха тук. Но не се е стигнало до поражение. От това се страхувах — сподели тя и хвърли поглед към Зоуи. — Може би този страх е причината да проявя известна слабост, когато най-сетне заставах срещу Кейн. Но моят крал не е слаб. Кейн погрешно е взел способността му да обича, добротата и състраданието му за слабости и е забравил колко е мъдър и могъщ.

— Видях го — тихо промълви Зоуи. — Видях златния елен с медальона. Тази сутрин стоеше край гората и ме гледаше.

— Наблюдавал е всички ни по-отблизо, отколкото предполагах. Чакал е, тъгувал е, борил се е и е кроял планове три хиляди години за онези, които ще освободят децата му. Вие сте били единствените, способни да го сторят. Това ми бе разкрито едва сега. Всички години на неуспешни опити са били подготовка за вашия час. — Внимателно приглади една салфетка. — Ако някоя от вас бе отказала, нямаше да има други. Не знаей дали бих го понесла, ако знаех. Затова е било скрито от мен.

Зоуи изведнъж почувства, че краката ѝ се подкосяват, и се подпря на облегалката на един стол.

— Голяма отговорност за три обикновени жени от Пенсилвания.

Устните на Роуина трепнаха, но изразът на очите ѝ остана сериозен.

— Според мен, боговете са направили най-добрия избор.

— Мечът... Вече бях открила ключа. Бях завършила изпитанието си. Разбирам, че Кейн се опита да ни попречи да го завъртим. Силата, която е получил, и решимостта му да я използва му позволиха този опит да ни спре. Но след като го открих, борбата по-нататък беше между боговете, нали?

— Ти вече бе направила това, за което бе избрана — потвърди Роуина.

— Тогава защо той даде меча на мен, а не на теб или на Пит? Или не излезе сам срещу Кейн?

— Не можеше да се бие с него в този свят. В такива случаи избира достоен воин.

— Тогава Пит или теб.

— Не.

— Защо?

За миг в очите на Роуина проблеснаха сълзи, но бързо изчезнаха. Когато заговори, тонът ѝ бе уверен.

— Защото не ни е простено. — Сложи последния поднос на масата и се отдръпна да я огледа. — Сега не е моментът да тъгуваме. Има толкова неща, за които трябва да бъдем благодарни. Не съм прекарвала много време в кухни. Кажи ми какво следва.

„Трябва да се направи нещо“, помисли си Зоуи.

Но се усмихна, защото знаеше, че Роуина очаква това.

— Приготвяла ли си картофено пюре?

— Не.

— Ела. Ще те науча.

Събраха се около масата пред запалената камина и пламтящите свещи. Роуина успяваше да прикрива тъгата си със смях и непринудени разговори. Шампанското искреше в чашите, които не оставаха празни. От ръка на ръка се подаваха чинии и купи в безкрайна въртележка от изобилие.

— Това ще ти хареса — каза Зоуи на Пит, когато му предложи картофено пюре. — Роуина го пригответи.

Той повдигна вежди.

— Как?

— Както са го приготвяли жените в продължение на много години.

В другия край на масата Роуина наклони глава встрани.

— Пит се двоуми дали да го опита. Моят смел воин се бои, че ще се наложи да яде каша и да си представя, че е амброзия.

За да докаже смелостта или любовта си, Пит сипа в чинията си малка купчина картофено пюре.

— Хубав пръстен — каза той на Зоуи и кимна към диамантите на пръста ѝ.

— Да.

Тя завъртя ръка и със задоволство проследи отраженията на пламъците, от което камъчетата заблестяха.

— Късметлия си — каза Пит на Брадли.

— Така е. За съжаление трябва да приема и този малък грозник. — Намигна на Саймън. — Но си струва жертвата.

— Толкова много сватби — възкликна Роуина. — Толкова много планове. Определихте ли дати?

— Напоследък бяхме малко заети — започна Флин.

Малъри съблазнително примигна срещу него.

— Вече не сме.

— О. — Лицето му леко пребледня. — Права си. Е... не зная. Хм... — Всички насочиха вниманието си към него и това го накара да се почувства неловко. — Защо гледате мен? Тримата се возим в една лодка.

— Ти си кормчията, синко — каза Джордън и продължи да хапва от пуешкото.

— Господи. Наближава Коледа. Как ти се струва?

— Твърде скоро е. — Малъри поклати глава. — Надяваме се в „Малки удоволствия“ да има навалица по празниците, а и все още не съм избрала модел за рокля. Трябва да се погрижим за цветята, украсата и...

— Когато се захванеш с тези неща, ще ти бъдат нужни най-малко три-четири години. Страхотно пюре — обърна се той към Роуина.

— Благодаря.

— Определено няма да ми трябват три-четири години. Аз съм организирана жена, която знае какво иска. Това, че държа на голяма сватба, на която всичко да бъде идеално, не означава, че не мога да се справя с подготовката в разумен срок. Стига увъртания, Хенеси.

— Свети Валентин.

— Какво?

Вълнуващо бе да срещне смаяния поглед на големите ѝ сини очи.

— Четиринадесети февруари. — Въодушевен, Флин хвана ръката ѝ и я целуна. — Омъжи се за мен, Малъри. Бъди моята любима в деня на Свети Валентин.

— Повдига ми се от тази сантименталност — промърмори Джордън под носа си и получи рязко смущаване с лакът в ребрата от Дейна.

— Свети Валентин. — Малъри имаше чувството, че се разтапя. — Толкова е свършено. Прекрасно. Да! — Скочи от стола и обви ръце около врата му. — Няма да намериш извинение, ако някога забравиш за годишнината ни.

— Винаги има уловка.

— Е, юнако. — Дейна отново побутна Джордън с лакът. — Стягай се.

— Какво лошо има в това, което каза той? Освен сантименталната част.

— Да! — извика Малъри и очите ѝ заблестяха. — Да го направим заедно. Всички. Тройна сватба на Свети Валентин. Чудесна дата.

— Аз съм съгласен. — Брад погледна Зоуи. — Какво ще кажеш?

— Ще се получи свършен кръг.

— Трябва ли да облека костюм? — попита Саймън.

— Да — решително отвърна майка му.

— Така си и помислих — промърмори той, когато всички развълнувано заговориха за планове за сватбите.

След вечерята се преместиха в приемната с портрета, от който ги гледаха трите дъщери. В камината гореше огън със златисти и червени пламъци. Бяха запалени стотици свещи.

— Напрегната съм — прошепна Зоуи и стисна ръката на Брад. — Глупаво е да бъда неспокойна сега.

Той повдигна ръката ѝ към устните си.

— Много ти се събра за един ден, героиньо.

Тя се засмя, но стомахът ѝ се сви, когато Пит извади стъкленото ковчеже.

— Творец, пазителка на книгите и воин. — Сложи го върху пиедестала и сините сияния в него запулсираха. — Отвътре и отвън, огледало и ехо. Чрез сърцата, умовете и смелостта им ще бъде отворена и последната ключалка.

Застана от едната страна, а Роуина зае мястото си от другата.

— Моля те — каза тя на Зоуи. — Изпрати ги у дома.

Възвърна спокойствието си и докато вървеше към ковчежето, сърцето ѝ биеше равномерно. Усещаше формата на ключа в ръката си и

топлината му. Сиянията зад стъклените стени пърхаха като криле.

Дълбоко си пое дъх и го задържа, преди да пъхне ключа в ключалката и да го завърти.

Почувства прилив на топлина в пръстите си. Пламна светлина, бяла, чиста и ярка. С възхищение се загледа в нея, когато капакът се повдигна, стъклените стени без звук се разбиха на ситни прашинки и се издигнаха като спирали във въздуха.

Трите сини сияния полетяха свободни и закръжиха из стаята, сливайки се едно с друго като опашка на комета. Край тях проблясваха бели и сини искри.

Опиянена от гледката, Зоуи чу вика на Саймън.

— Хей, супер!

Плахо протегна ръка и докосна едната от въртящите се сини светлини. След миг тя се спря върху дланта ѝ. Красотата ѝ и допирът до нея я изпълниха с такава радост и обич, че я накараха да се олюлее.

Бе поразена, когато видя Малъри и Дейна да стоят като нея с протегнати ръце и пулсиращи сини сияния над дланите.

„Докоснахме душите им“, осъзна тя.

Изведнъж те весело заподскачаха от ръка на ръка, завъртяха се около мъжете като в съблазнителен танц, поиграха си със Саймън и го накараха да се засмее, прелетяха над главите на кучетата и застанаха пред Роуина и Пит, които бяха коленичили и ги гледаха с благоговение.

— Толкова е красиво. — Малъри хвана ръцете на Зоуи и Дейна. — Никога не съм виждала такава красота.

Трите сияния отново се издигнаха и образуваха съвършен кръг, а след това се разделиха и полетяха като стрели към портрета. Влязоха в него.

Цветовите на картината заискриха още по-ярки. Зоуи би се заклела, че за миг чу ударите на три сърца.

След това всичко утихна.

— Свободни са — промълви Роуина през сълзи. — Вече са си у дома. — Застана до трите жени. — Никога не бих могла да ви се отплатя. Това, което ви даваме, е само знак на признателност. — Целуна всяка от трите. — Ще ви помоля да седнете. Зная, че утре ще

бъде важен ден за вас и ще имате доста работа, но трябва да обсъдим още няколко неща.

— Не съм сигурна дали ще мога да водя сериозен разговор сега. — Зоуи сложи ръка пред устата си и се загледа в портрета. — Или когато и да било.

— Шампанско. — Роуина наведе глава назад и се засмя. — Да отпразнуваме този щастлив ден. За нашата радост и вашето бъдеще. — Завъртя се и взе високите чаши, които Пит вече наливаше. — Денят на благодарността. — Лицето ѝ засия, докато им ги подаваше. — Чудесен ден. В живота има интересни съвпадения, нали? Вие намерихте пътя си.

— Да приключим с деловата страна — настоя Пит. — Сумите ще бъдат преведени незабавно в банковите ви сметки, както се договорихме.

— Не.

Дейна седна, отпи глътка шампанско и с крайчеца на окото си видя закачливата усмивка на Зоуи, когато Пит примигна.

— Моля?

— Повече ли искате? — С жест на примирение, Роуина вдигна ръка. — Не възразявай — каза тя, преди Пит да заговори. — Ако сумата им се струва недостатъчна, ще получат по-голяма.

— Не — повтори Дейна. — Не искаме повече. Не искаме нищо. — Посочи към Брад. — Господин Бизнес има думата.

— Страната изпълнител се отказва от възнаграждението — започна той, преливайки от щастие и обич към трите жени. — След като обсъдихме условията по договора, бе постигнато единодушно съгласие за отказ от друга сума, освен вече получената. — Извади декларацията, която набързо бе съставил по техни наставления, подписана от трите в присъствието на Флин, Джордън, самия него и Саймън като свидетели. — Този документ, макар и неофициален, е неоспорим и валиден.

Подаде го на Пит и изчака да го разгледа.

— Възнаграждението беше договорено — понечи да възрази той.

— Това беше преди. — Малъри вдигна поглед към портрета. — Преди да опознаем и вас, и тях. Изглеждаше просто игра — предизвикателство. Не можем да приемем тези пари.

— Решихме да се откажем от тях — продължи Дейна, — не защото ни е достатъчно, че всичко свърши. — Нехайно сви рамене. — Не желаем да извлечем полза от страданието на техните души.

— Парите не означават нищо за нас — намеси се Роуина.

— Знаем — кимна Зоуи. — Но за нас означават, така че не можем. Каквото и да стане от сега нататък, каквото и да постигнем, ще го постигнем сами, заедно. Такова е решението ни и... очакваме да го уважите — завърши тя.

— Честта няма цена — каза Пит със сериозен тон. — Възхищавам ви се.

— Е, да вдигнем тост. — Дейна повдигна чашата си. — За първи път пия за това, че съм отказала един милион долара.

Роуина се приближи към Зоуи.

— Може ли да останем насаме за момент?

Бе очаквала този миг, но не помръдна от мястото си.

— Ще ми предложиш премия, както на Малъри и Дейна, когато намериха своите ключове, нали?

— Точно така. — Роуина повдигна вежди. — Е, желаш ли?

— Да.

— Много добре. Знаеш, че дългът ни е голям. Ти беше последната и отлично разбираш, че е невъзможно да ти се отплатим. Но каквото и да поискаш, ще бъде твое, стига да е по силите ни да ти го дадем.

— Малъри и Дейна не са поискали нищо.

— Да, но все пак...

— Аз ще поискам.

— Аха. — Доволна, Роуина хвана ръката ѝ. — Какво?

— Предполагам, че щом отворих ковчежето, дори ако е нещо, което не можете...

— Способни сме да ти дадем доста неща — засмя се Роуина. — Уверявам те.

— Но ако не зависи от вас, при тези обстоятелства има други, които знаят какво направих и биха могли да изпълнят желанието ми.

— Заинтригува ме. — Роуина наклони глава. — Вярвам, че каквото и да поискаш, ще го получиш. Както ти казах, нашият крал обича дъщерите си и би ти се отплатил за всичко, което направи. Какво желаш, Зоуи?

— Вие с Пит да можете да се завърнете у дома.

Роуина отпусна ръка.

— Не те разбирам.

— Това искам. Реших го още преди да разбера, че и те желаят същото. — Посочи към портрета. — Докоснахме се до тях. За миг шестте бяхме едно цяло. Това е желанието на всички ни.

Пит пристъпи напред и сложи ръка на рамото на Роуина.

— Сами сме виновни за затвора си.

— Не, вината е на Кейн — намеси се Дейна. — Дано се гърчи в ада. Каквато и роля да сте изиграли, вече сте платили за грешката си. Дъщерите напълно разбират.

— Ти ми каза, че не ви е простено — продължи Зоуи. — Но онези, които са страдали най-много, никога не са ви обвинявали. Вие сте изпълнили задачата си, три хиляди години сте държали на думата си. Нарушихте правилата само за да спасите живота ни, след като Кейн прекрачи границата. Молбата ми е да не бъдете наказани.

— Не е нещо, което...

Роуина безпомощно погледна Пит и поклати глава.

— Не бих спорил с нея. — Брад разроши косите на Саймън и хвърли към Зоуи поглед, изпълнен с топлота. — Непоколебима е.

— И щедра. — Безкрайно трогната, Роуина сложи ръка на сърцето си. — Но това, което искаш, не е в нашите възможности.

— Зависи от волята на краля. Нима би ми отказал? Нима би отказал на тях? — Твърдо решена, Зоуи посочи портрета. — Ако постъпи така, значи, макар и бог, не разбира нищо от справедливост.

— Внимавай — предупреди я Пит и плахо вдигна ръка. — Дори воин, доказал своята лоялност, трябва да подбира думите си, когато се обръща към крал.

„Да знаеш кога да оставиш меч — спомни си Зоуи. — И кога да се бориш.“ Вдигна глава.

— Той ми даде меч и аз го използвах. Помогнах за спасението на децата му. — Завъртя се в кръг и се вгледа в лицата на приятелите си, на семейството си. — Всички в тази стая поеха рискове за тяхното избавление и завръщане у дома. Това е единствената отплата, за която моля. Ако е добър крал и баща, ще я получа.

Отекна тътен, не само навън, а сякаш и в стаята. Къщата се разлюля и пламъците в камината се издигнаха.

— Мили боже. — Дейна преглътна с мъка и хвана ръката на Джордън. — Надявам се това да означава „да“.

Със сподавен вик, Роуина се притисна към Пит. Думите, които изрече, бяха на непознат език, пропити с вълнение, както и неговият отговор.

На лицето му се изписа съвършено спокойствие, преди да го зарови в косите ѝ.

— Бих казал, че е голямо „да“ — реши Джордън. — Наистина си непоколебима жена, Зоуи.

— Така е. — Тя взе чашата си и с удивление видя, че ръцете ѝ треперят. — Ура.

— През всичките години, откакто съм тук — тихо заговори Пит, — в безкрайните часове и дни, изпълнени с копнеж по дома, не предполагах, че нещо от този свят ще ми липсва. Ти ще ми липсваш. — Без да се отдели от Роуина, той се наведе и целуна Зоуи. — Всички ще ми липсват.

— Няма да ви забравим. — Роуина се отдръпна от него и направи грациозен реверанс, а след това се засмя, когато Мо дотича да я близне по лицето. — Ще ми липсват много неща. Пази ги, безстрашен красавец. — Наведе се и го целуна по носа. — Грижете се един за друг. Боговете са благодарни на всеки от вас. — Изправи се и чаровно се усмихна. — Сестри, братя. Приятели. Имате нашата благословия.

Подаде ръка на Пит. Пръстите им се преплетоха и двамата изчезнаха.

На следващия ден, в шест и четиридесет и пет следобед, Дейна заключи вратата на „Малки удоволствия“. Обърна се, усмихна се на приятелките си и се отпусна на пода.

— Сигурни ли сме, че всички са си тръгнали и сме сами тук? — попита Зоуи.

— Сами сме — увери я Малъри.

— Господи! — извика тя и подскочи от радост. — Успяхме!

— За един ден станахме най-известната фирма в града — обади се Дейна от пода. — Никога в живота си не съм била толкова уморена. Мога да заспя тук и да не помръдна, докато стане време да отваряме утре сутринта.

— Вече сме хит. Видяхте ли? — Малъри затананика и направи пирует. — Всичко потръгна точно както се надявахме. Една от клиентките ти за маникюр купи стъклена купа.

— А две от твоите клиентки дойдоха да запишат часове за пълен пакет процедури за тяло.

— Продадох книги на всички жители на този град — извика Дейна и опря чело на коленете си.

— Мисля, че всеки от тях после мина през галерията ми и накрая през салона на Зоуи. Много им хареса. Колко пъти днес чухте хората да казват, че всичко тук е прекрасно, че е забавно и че откриването на този център е най-хубавото нещо, което се е случвало във Вали?

— Безброй много. — Дейна вдигна глава. — Ще имам нужда от още една помощничка. С Джоана едва смогваме.

— Отново трябва да поръчам продукти. — Зоуи хвърли поглед към горния етаж. — Не е зле още сега да съставя списък.

— Стига работа за днес. — Малъри хвана ръката ѝ. — Ще празнуваме. В кухнята има шампанско.

— През последните три месеца изпих повече шампанско, отколкото през целия си живот. — Дейна въздъхна. — Но защо не? Кой ще ме отнесе до там?

Зоуи и Малъри подадоха ръце и ѝ помогнаха да се изправи.

— Слава богу, че тази вечер не се налага да готвя. Остана предостатъчно храна от снощи. Нямам търпение да разкажа на Брадли и Саймън за днес. Това, което видяха сутринта, беше нищо.

— Дано успея да придумам Джордън да поразтрива краката ми поне час.

Когато влязоха в кухнята, Дейна пхна глава в хладилника за шампанското.

— Не забравяйте, че в неделя започваме да обсъждаме плановете за сватбите. Февруари е по-близо, отколкото мислите.

— Да си дадем малко почивка. — Дейна извади бутилката. — Какво си донесла, Зоуи?

— Беше на плота. — Държеше кутия, увита в лъскаво фолио и вързана със златиста панделка, на която висяха три златни ключа. — Нали не е от твоите опаковки, Малъри?

— Не. Но е красива, трябва да разбере откъде е. Не прилича на нещо забравено от мой клиент.

— Може би някой от мъжете се е промъкнал да ни остави подарък — предположи Дейна и побутна кутията, преди да посегне към чашите. — Много мило.

— Има само един начин да разберем. — Зоуи внимателно започна да разтваря фолиото по ръбовете. — Сърце не ми дава да го разкъсам. Твърде красиво е.

— Не бързай. Така е по-вълнуващо. — Малъри се облегна на плота, докато Дейна отваряше шампанското. — Изтощена съм, но се чувствам доволна. Почти като след страхотен секс. — Хвърли поглед към Зоуи и я видя да повдига капака. — Какво е?

— Вътре има три по-малки кутийки. И бележка. — Първо извади кутийките. — За нас са. Гравирани са имената ни. Господи, изглеждат, сякаш са от истинско злато.

Дейна грабна своята и зяпна, когато Малъри я перна по ръката.

— Не я отваряй все още. Първо да прочетем бележката.

— Много си стриктна. Какво пише, Зоуи?

— О, о! От Роуина е.

Повдигна листа, за да прочетат посланието едновременно.

„Мои най-скъпи приятелки,

Зная, че получавате това писмо в щастлив момент и се радвам за вас. С Пит отново изразяваме своята обич и благодарност. В нашия свят трябва да бъде свършена още доста работа, но равновесието постепенно се възстановява. Вече започнаха празненства. Сенките никога не могат да бъдат разсеяни напълно, но сред тях светлината грее по-ярко.

Докато пиша тези редове, седя в градината и слушам гласове, които дълго време бяха замлъкнали. В тях има радост, както и в мен.

Изпращам ви дар от трите дъщери, които пожелаха да дадат на всяка от вас знак, за да ѝ напомня за връзката, която е споделила с тях.

В деня на сватбите ви ще има тържества и от тази страна на Завесата. Боговете благославят вас и любимите ви.“

С обич към вас, годениците ви и всички, които са ви
скъпи: Роуина

— Струва ми се... спокойна. — Малъри въздъхна. — Толкова се радвам за нея.

Зоуи остави бележката и прокара пръсти по листа.

— Да отворим кутийките заедно.

Взеха ги и повдигнаха капациите.

— О! — Едновременно с приятелките си, Зоуи извади медальон с дълга златна верижка. — Медальоните, които носят на картината. Роуина каза, че са подарък от баща им.

Леко докосна тъмнозеления изумруд на своя.

— Толкова са изящни. — Малъри с възхищение се взираше в яркия си сапфир. — Великолепни са.

— И много лични — добави Дейна и повдигна рубина си. — Нещо като семейна ценност. Може би не сте суеверни, но навярно сте чували, че всяка булка трябва да носи нещо старо, нещо ново и прочее. Тези медальони определено са доста стари. Мисля, че и трите трябва да ги сложим на сватбата.

— Чудесна идея. Какво ще кажеш, Зоуи?

— Страхотна. — Пъхна глава през верижката и задържа камъка в шепата си. — Да вдигнем тост. Измислете нещо.

— За красотата — каза Малъри и повдигна чашата си, — истината и смелостта.

— За трите кралски дъщери — добави Дейна.

— И за нас, по дяволите.

Зоуи докосна чашите им със своята.

Докато звънът на кристала заглъхваше, сребърната мъгла на Завесата на сънищата бавно се спусна.

Засега.

Издание:

Нора Робъртс. Ключът на смелостта

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2004

Отговорен редактор: Виктория Петрова

Стилов редактор и коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 954-260-158-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.